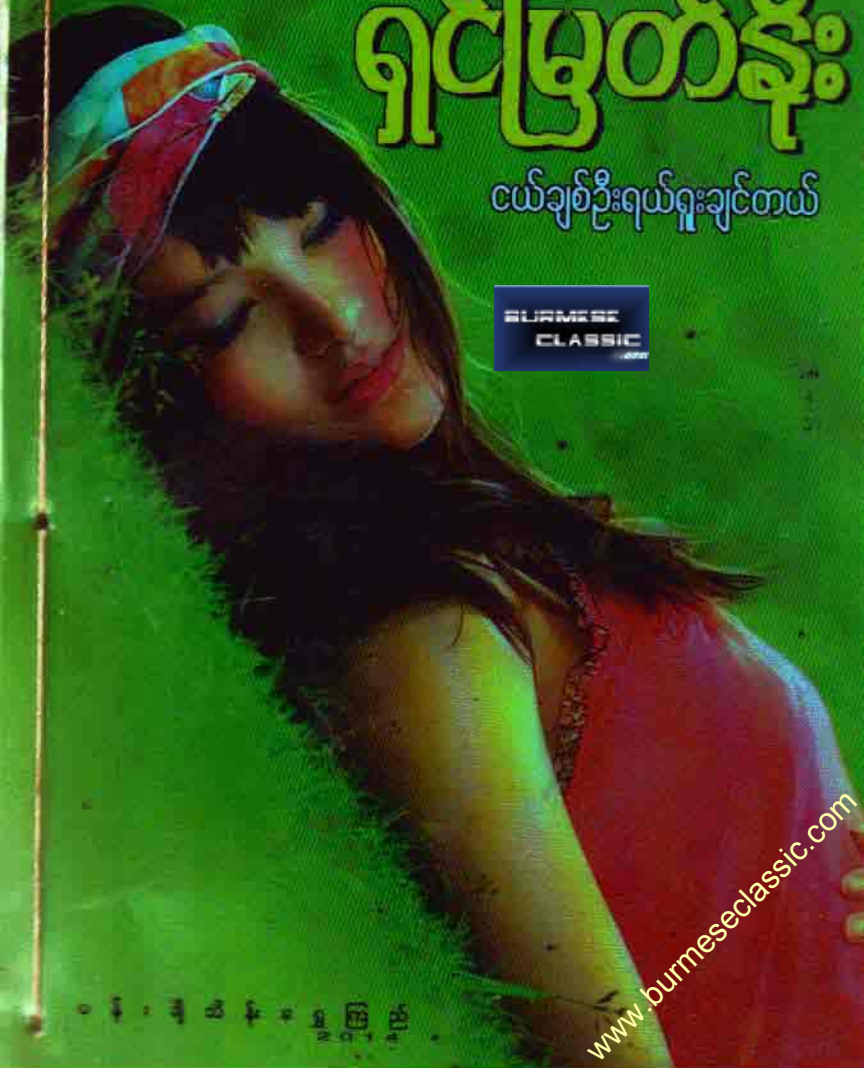

တို့ နှစ် : ၀ ၈၈၇ သစ်

ရှင်မြတ်နိုး

ငယ်ချစ်ဦးရယ်ရူးချင်တယ်

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ်(၂)၊
ဆွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကင်းမြို့။
- အတွင်းနှင့်အပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်စင် (မြ-၁၀၀၉၈)
(ရွှေမြေသုပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်-၁၇၉၊ ၃လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ။
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး - စိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ်-၂၂၃၊ ၃လမ်း၊ ၃၁-လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဖုန်း - ၀၉ ၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉-၅၀၀၉၀၉၄

ရုပ်နှိပ်ခြင်း ၀၉၅-၀၃
 ငယ်ချစ်ဦးဆွယ် ရှေးချစ်တယ်/ရုပ်နှိပ်ခြင်း ရန်ကင်း
 ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၄
 (၂၈၈)စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၇၇ စင်တီမီတာ
 (၁) ငယ်ချစ်ဦးဆွယ် ရှေးချစ်တယ်

အခန်း (၁)

စိမ်ရေရွာလေးရဲ့ ငွေကြေးအသင့်အတင့် ချမ်းသာသော
 လယ်အလတ် မိသားစုလေးတွင် မဇ္ဈရီကို မွေးဖွားလာခဲ့သည်။
 မဇ္ဈရီ၏အမေ ဒေါ်ငွေသော်က စိတ်ကြီးဝင်နေသူဖြစ်၏။
 သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးထားတာ ဖြူဖြူစင်စင်လေးပါ။
 ချောမော၍ မြို့ဆန်ဆန်နာမည်လေး မဇ္ဈရီဟု မှည့်ထား
 တဲ့သည်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုကျော်ခေါင်က ... အရှာအဖွေကောင်းသူ။
 တောမြို့လေးမှာတော့ မျက်နှာဖုံးပဲ။
 “ကိုကျော်ခေါင် ကျွန်မတို့မြို့တက်ရအောင်ပါ။ ဒီမှာ နေထိုင်
 သမီးလေးသိမ်ငယ်တယ် ... ပြီးတော့လေ ဒီမြို့လေးတ
 ကျားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ငြိစွန်းသွားမှာလည်း ကြောက်

မှတ်တမ်း

ဒေါ်ငွေသော် စိတ်ကုန်နေတာက ... ဇင်ယော်နဲ့သမီးလေး

စိတ်ကုန်လို့ဝင် ...

ဇင်ယော် ...

ဇင်ယော်လေး သနားကလေးနဲ့ သမီးမဉ္ဇူရီက ခင်မင်လွန်းနေ

သည်။

မဖြစ်ဘူး ...

သမီးလေး ဇင်ယော်နဲ့ကြိုက်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

မဉ္ဇူရီကို မှည့်တစ်ပေါက်လေးတောင် အစွန်းအထေး မခံနိုင်

ပါဘူး။

မကြာခင် ...

ကိုကျော်ခေါင်မိတ်ဆွေ မြို့ကသူဌေးသားအဖ ရောက်လာ

မည်ဖြစ်သည်။

“ရှင်သူငယ်ချင်း ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးနဲ့ ... သူ့သားလာမယ်

မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် လိုအပ်တာတွေ ပြင်ဆင်နိုင်

တာပေါ့”

“သော် ပြင်ဆင်ထားပါတယ် ... သမီးလေးအတွက်ပါ မြို့ကို

တစ်ခါတည်း ထည့်လိုက်ရင် ကောင်းမလားဟင်”

“ကောင်းသားပဲ ငါလည်းအရိပ်အမြွက် ပြောဆိုထားပြီးပါပြီ”

“ဟုတ်လား ... သော်လေ သမီးကို စိမ်းရေရွာက ဟိုကောင်

ဇင်ယော်လေ၊ မိညိုသားနဲ့ငြိစွန်းသွားမှာ အရမ်းကြောက်တယ်”

“အင်းလေ ... ဇင်ယော်ကိုမမှန်းပေမယ့် သမီးမဉ္ဇူရီက

တော့ ငါ့သူငယ်ချင်းသားနဲ့ပဲ ရည်မှန်းထားတယ်လေ”

“ဒါကြောင့် ... သမီးကို မြို့မှာထားတော့မယ်၊ လူငယ်ချင်း

နီးအောင်လေ၊ မြို့သားနဲ့ပဲ လက်ထပ်စေရမယ်”

ဇင်ယော် နှင်က ဘာကောင်လဲ။

ဇင်ယော်အမေ မခင်ညိုက လည်ပင်းဖက် ပေါင်းသင်းလာ

ဩပေမယ့် အိမ်ထောင်တွေကျတော့ မိမိက ငွေကြေးအဆင်ပြေ

သွားသည်။

“သော် ... ငါဝယ်စရာရှိတာတွေ ဝယ်ဖို့သွားဦးမယ်နော်၊

သူဌေးဦးအုပ်စိုးနဲ့ သူ့သားနောင်သူတဦးတို့ ... ရောက်လာရင်

ဘာမှလိုလေသေးမရှိအောင် ဧည့်ခံရမယ်ကွ”

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးဆိုတော့ ... ဒေါ်ငွေသော်စိတ်တွေ

အုပ်ရှားနေသည်။

နိုင်ငံခြားကို ပစ္စည်းတင်ပို့တဲ့သူတွေ ...

မုခ်မြတ်နိုး

ကိုကျော်ခေါင်နဲ့ စီးပွားဖက်တွေပဲ။

ကိုကျော်ခေါင် ထွက်သွား၏။

သမီးလေးမဇ္ဈရီကို ဒေါ်ငွေသော် ဆုံးမစကားတွေပြောဖို့

ထွက်လာခဲ့သည်။

“မဇ္ဈရီ”

“ရှင် ... အမေ”

“ဟဲ့ မေမေလို့ခေါ်စမ်းပါ ... ဘာအမေလဲ”

“အမေကလဲ ငယ်ငယ်လေးထဲက အမေလို့ခေါ်လာတော့

နှုတ်ကျိုးနေပြီလေ”

“နှုတ်ကျိုးမနေနဲ့တော့ မေမေပဲခေါ်၊ မကြာခင် ... မြို့က

သမီး ဖေဖေမိတ်ဆွေ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သားအဖ ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“အဲဒါ ... မဇ္ဈရီနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ”

“ညည်း ... သူတို့နဲ့လိုက်သွားရမယ်လေ”

“ဟင်”

“မြို့မှာ ကျောင်းသွားတက်ရမယ်၊ သမီးပညာရေးအတွက်ပဲ”

“အမေကလဲ”

“ခေါ်ပြန်ပြီ ဒီအမေ ... တောဆန်မနေစမ်းပါနဲ့ မဇ္ဈရီရယ်”

မကြာခင် ... မေမေတို့လည်း ရန်ကုန်ကို ပြောင်းကြမှာလေ”

ငယ်ချစ်ဦးချစ် ဂူချင်တယ်

အမေ ဂုဏ်ပကာသနတွေမက်မောနေတာ မဇ္ဈရီမကြိုက်။

ပတ်ဝန်းကျင်အား အထင်အမြင် သေးနေတာလည်း

သဘောမကျ။

အထူးသဖြင့် ...

ဇင်ယော်နဲ့ခင်မင်တာ အမေက အတင်းအကြပ် တားဆီး

နေသည်။

“ဒီတော့ သမီးကို မေမေသတ်ပေးချင်တာက ဇင်ယော်နဲ့

မပတ်သက်ဖို့ပဲ”

“အမေကလဲ”

“ညည်းကို မေမေလို့ခေါ်ပါလို့ ... ပြောထားတယ်လေ

ခေါ်စမ်း မေမေလို့ ... ”

“မေမေ ... ကဲ ... ကျေနပ်ပြီလား”

“မြို့ကရောက်လာမယ့် သူဌေးတွေ အထင်သေးမယ်၊ တော

ဆန်ပါနဲ့ မဇ္ဈရီရယ်”

တကယ်ပါပဲ မေမေကြောင့်ခက်နေသည်။

“ဇင်ယော်လိုကောင်လေးက ဘာအထင်ကြီးစရာရှိလို့လဲ

မဇ္ဈရီ ... မအေမုဆိုးမမှာ လယ်လေးငါးကွက်လောက်ပိုင်တာ၊ ဘာ

လုပ်မှာလဲ”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဒေါ်လေးညိုက အမေ့ရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းလေ၊ သူများတွေ ပြောတာတော့ ငယ်ငယ်က အမေ့ထက်ပိုက်ဆံရှိတာဆို”

“စကားမများစမ်းနဲ့မဇ္ဈရီ မေမေကဒါဆိုဒါပဲနော်၊ ဇင်ယော်နဲ့ မပတ်သက်ရာဘူး၊ သမီးနဲ့ မတူမတန်ဘူးလို့ပဲ သဘောထား”

မဇ္ဈရီကတော့ ဇင်ယော်ကိုဘယ်လိုမှ မတူမတန်ဘူးဟု သဘောမထားနိုင်ပေ။

ငယ်ချစ်ဦး ဇင်ယော်ပါ။

အမေသတိပေးတာတောင် နောက်ကျနေပြီ။

ဇင်ယော်နဲ့မဇ္ဈရီ ချစ်သူတွေတောင် ဖြစ်နေကြသည်။

“မေမေလည်း ... မြို့ကလူတွေရောက်လာရင် သမီးဝတ်ဖို့ အဝတ်တွေသွားဝယ်ရမယ်”

အမေထွက်သွားသည်။

ဒီနေ့ ဇင်ယော်နဲ့ချိန်းထားတယ်။

အမေ အပြင်ထွက်သွားတုန်း ချိန်းထားတဲ့ ကုက္ကိုပင်ကြီး အောက်သို့ မဇ္ဈရီရောက်လာသည်။

“ဇင်ယော် နင်က အရင်ဆုံးရောက်နေတာကိုး”

“နင်လာသားပဲ မဇ္ဈရီ”

“အမေ အပြင်မသွားသေးလို့ပါ”

“ဘာလဲ နင့်အမေက ဇင်ယော်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ မပတ်သက်ဖို့ နှုတ်ခွန်းခွေနေတာ မဟုတ်လား”

“ဇင်ယော်ရယ်၊ အမေ့အကြောင်းလည်း နင်သိသားနဲ့ဟာ”
မဇ္ဈရီအမေက ... အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြင့်နေတာကို

ဇင်ယော် သိနေသည်။

“မဇ္ဈရီ”

“ပြော”

“ဇင်ယော်ကိုလည်း အထင်မသေးဖို့ ဒေါ်လေးငွေသော်ကို ပြောလိုက်ပါ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

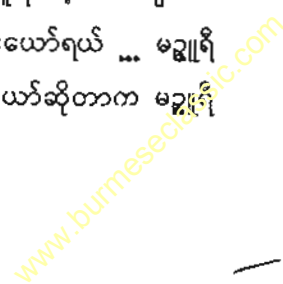
“ငါ မနက်ဖြန်ပဲ ရန်ကုန်မှာကျောင်းတက်ဖို့ မြို့ကလာလည် တဲ့ ငါ့ဦးလေးနဲ့လိုက်သွားတော့မယ် မဇ္ဈရီ”

“ဇင်ယော်ရယ် ငါအရမ်းဝမ်းသာတာပဲ၊ နင်ပညာတတ်ကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်အောင်ကြိုးစားနော် ဇင်ယော်”

“ဘာလဲ နင်ကကော ငါပညာတတ်ကြီးဖြစ်မှလား”

“မိန်းကလေးဆိုတာတော့ ကိုယ်ယူရမယ့်ယောက်ျားက ပညာလေးတော့ တတ်စေချင်တာပေါ့ ဇင်ယော်ရယ် ... မဇ္ဈရီ

ဘယ်တော့မှဘဝင်မြင့်မသွားဘူး ... ဇင်ယော်ဆိုတာက မဇ္ဈရီ

၁၂

ရှင်မြတ်နိုး

ငယ်စဉ်လေးထဲကချစ်ခဲ့ရတဲ့ ငယ်ချစ်ဦးပါ”

မဇ္ဈရီအမေက သမီးကို ချမ်းသာကြွယ်ဝသူနှင့် လက်ထပ်ဖို့ ပဲ ဟောလင့်နေသည်။

မဇ္ဈရီကတော့ ဧင်ယော်အပေါ် အချစ်မပြယ်ခဲ့။

ငယ်ချစ်ဦးတွေမို့ အရူးအမူးချစ်ကြသည်။

“နင့်ကို မဇ္ဈရီပြောပြီးသားနော်၊ နင်ခိုးပြေးရဲရင် မဇ္ဈရီလိုက် ရဲတယ်လို့”

“အသက်မပြည့်တဲ့နင့်ကို ခိုးပြေးရင် နင့်အမေက ထောင်ထဲ တန်းပို့ပစ်မှာလေ၊ နင်ကရော ကြံရာပါလား”

“ဧင်ယော်နော် မဇ္ဈရီကိုအထင်မလွဲနဲ့၊ အမေဘယ်လောက် ပဲတားတား ငါလာတွေ့တာပဲ ... မဇ္ဈရီလည်း ရန်ကုန်မှာ ကျောင်း တက်ရမှာပဲ၊ နင် ဘယ်မှာနေမှာလဲ”

“မသိဘူးဟာ ဦးလေးနဲ့လိုက်သွားရမယ် ... ငါ့ဦးလေးက ဒြဲစောင့်ပါ၊ လူပျိုကြီးလေ ငါ့ကိုတာဝန်ယူမယ်တဲ့”

အမေက အတင်းထည့်သည်။

ဧင်ယော်က ချစ်သူကိုမခွဲနိုင်။

မဇ္ဈရီလည်း ရန်ကုန်မှာကျောင်းတက်မယ်ဆိုတာ မဇ္ဈရီ အမေ လိုက်ကြားနေ၍ အစောကြီးထဲက သိထား၏။

စိုးလပြည့်စာပေ

ဧင်ယော် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ ဖြစ်ချင်နေခဲ့သည်။

“မဇ္ဈရီ”

“ဟင်”

“ငါကြိုးစားမယ်၊ တစ်နေ့နေ့ နင့်အမေအထင်ကြီးတဲ့အထိ လေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နင့်ဘဝအတွက် ကြိုးစားသင့်တာပဲ”

“နင့်ဘက်ကသာ ငါ့အပေါ်သစ္စာမမဲ့စေချင်ဘူး၊ ဘယ်လိုလဲ မဇ္ဈရီ ကတိပေးမလား”

“စိတ်ချ ငါ့ဘက်ကဘယ်တော့မှ သစ္စာမမဲ့ဘူး၊ ကတိပေး တယ်၊ နင်သာ မြို့ရောက်သွားရင် မြို့သူတွေနဲ့တွေ့ပြီး ဖောက်ပြန် သွားမှာ”

ဧင်ယော်က အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် အသား လတ်လတ် ယောက်ျားပီသစွာ ... ချောမောသူဖြစ်နေ၍ မဇ္ဈရီ စိတ်မချ။

ချစ်သူအား ငေးမောကြည့်မိသည်။

“ငါလည်း မဖောက်ပြန်ဘူး၊ နင့်ကို ကတိပေးတယ်မဇ္ဈရီ နင့်မိဘတွေက ငွေမက်တယ် ဂုဏ်ပကာသနတွေလည်း မက် တယ်”

စိုးလပြည့်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ရှင်မြတ်နိုး

“ဇင်ယော်”

“ပြောလေ မဇ္ဈရီ”

“တို့တွေ ... တစ်ယောက်ရှိနေတဲ့နေရာကို တစ်ယောက်က သိအောင်ပြောကြမယ်၊ နင် သစ္စာမမဲ့နဲ့နော်”

“မဇ္ဈရီရယ်”

ငယ်စဉ်လေးထဲက ... တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သံယောဇဉ်ကြီးကြပြီး ... ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတာ မကြာသေးပေ။

အရွယ်ရောက်လာမှ စီးပွားရေးအဆင်ပြေလာတဲ့ မဇ္ဈရီရဲ့ အမေက မာနတွေထောင်လွှားပြီး မတူမတန်တာတွေ ဖြစ်လာ သည်။

“ငွေသော်က စီးပွားရေးအဆင်ပြေသွားပြီကိုး ... အမေ့ကို တွေ့ရင်တောင် အဖက်မလုပ်တော့ဘူး၊ ငယ်ငယ်က ငွေသော်မိဘ ဝေဖွဲ့ဆင်းရဲလို့ အမေပဲပေးကမ်းခဲ့ရတာ၊ သားကြိုးစားစမ်းပါ။ ငွေသော်သမီးကို စိတ်ကူးထဲတောင်မထည့်နဲ့နော် ... အမေအပြော မခံနိုင်ဘူး၊ ငွေသော်သမီးလေးကို အမေချစ်ပေမယ့် ကိုယ့်သားနဲ့ မတူမတန်ဘူးလို့တော့ အပြောမခံနိုင်ဘူး”

ပညာသင်စေချင်သည် ...

မုဆိုးမအမေက စီးပွားရေး မကောင်းပေ။

ဇင်ယော်ကို ပညာပဲ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်သင်စေ၏။

မဇ္ဈရီနှင့် မပတ်သက်ဖို့ အမေကတားနေသည်။

“ဇင်ယော်”

“ဟင်”

“နင် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ နင့်အမေကလည်း မဇ္ဈရီနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေလို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား”

“ငါ့အမေက နင့်အမေမောက်မာတာ မခံချင်လို့တားတာပါ”

“နင့်အမေရော ငါ့အမေရော ဘယ်လောက်ပဲတားတား ငါတို့ မခွဲကြေးနော်ဇင်ယော်”

“အင်းပါ နင်သာ မြို့ကသူဌေးသားနဲ့ နင့်အမေက အတင်း အကြပ်လက်ထပ်ပေးစားရင်သာ လက်မခံနဲ့နော် မဇ္ဈရီ”

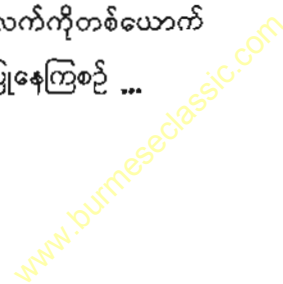
“စိတ်ချပါ၊ ငါ့အသက်ပဲ အသေခံလိုက်မယ်သိလား”

“နင့်ကိုချစ်တယ် မဇ္ဈရီ မခွဲနိုင်ဘူး ... တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ တို့နှစ်ယောက် ပေါင်းဖက်လိုရအောင် ကြိုးစားကြမယ်”

“အင်း”

နှစ်ယောက်သား ... တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် အင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ကတိသစ္စာပြုနေကြစဉ် ...

မဇ္ဈရီအမေက ရောက်လာသည်။

ရှင်မြတ်မိုး

“ဟဲ့ကောင်လေး ... နင်ကများ ... ငါ့သမီးကို ရာရာစေ
တန်ရာ တန်ရာ မမှန်းဘူး ... ဖယ်စမ်း”

“အမေ”

“မဉ္ဇူရီ ... သမီးမိုက် မိဘကိုမျက်နှာငယ်ရအောင်လုပ်နေ
တာလား။ ဇင်ယော်နဲ့မပတ်သက်ရဘူးလို့ သမီးကိုဘယ်နှစ်ခါပြောရ
မလဲ”

မဉ္ဇူရီအမေက အတင်းဆွဲခေါ်သွားသည်။

“နင့်ကို သတိပေးထားမယ်ဇင်ယော်၊ ငါ့သမီးကိုလာပြီး
မပတ်သက်နဲ့လို့ ငါ့သမီး မဉ္ဇူရီမှာ လူကြီးချင်းသဘောတူထားတဲ့
ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးသားရှိတယ်”

“အမေ ဘာတွေပြောနေကာလဲ၊ မဟုတ်တာတွေ”

“သမီးပါးစပ်ကိုပိတ်ထားစမ်း မဉ္ဇူရီ ငါ့သမီးကိုများ ဒင်းသား
ငမ္မင်တေကများ”

“ဇင်ယော် ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟယ်နော်”

ဇင်ယော်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မဉ္ဇူရီကတော့ တောင်းပန်နေသည်။

သူ့ကိုသာမဟုတ်ဘဲ အမေ့ကိုပါ စော်ကားခံလိုက်ရအံ့။

ဇင်ယော် မခံမရပ်နိုင်အောင် ခံပြင်းရသည်။

“မဉ္ဇူရီနဲ့သူက မတန်ဘူးလား”

ဇင်ယော်အမေပြောတာတော့ မဉ္ဇူရီအမေတို့က အရမ်း

ဆင်းရဲကြတာတဲ့။

သူတို့မရှိတုန်းက အမေလုံးဝအဖက်မတန်သလို မလုပ်ခဲ့ဘူး

တဲ့။

ကျွေးမွေးထောက်ပံ့လာခဲ့တာတဲ့။

အခုတော့ ဒေါ်လေးငွေသော်က ခါးခါးသီးသီး ပြောဆို

ဆက်ဆံနေခဲ့သည်။

ဇင်ယော် အံသွားတွေကို တင်းကြပ်စွာ ဖိကပ်ထားမိလိုက်

နဲ့။

မဉ္ဇူရီကို ဇင်ယော်ရင်ခွင်ထဲကနေ ဘယ်သူမှဆွဲထုတ်ယူ

ဘူးခွင့် မရှိဘူး။

စိတ်ထဲကနေ ကြိမ်းနေမိသည်။

အဝန်း (၂)

“သမီးကိုမေမေပြောထားတယ်နော်၊ ဇင်ယော်ဆိုတဲ့ကောင်
နဲ့ ပတ်သက်တာတောင် မကြိုက်ပါဘူးလို့၊ ပြောစမ်း ... ရည်းစား
တွေ ပြစ်နေကြပြီလား”

“ဇင်ယော်နဲ့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲမေမေ၊ ဇင်ယော်က
မနက်ပြန်မြို့သွားတော့မယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်မလို့တဲ့”

“ဘာအထင်ကြီးစရာရှိလို့လဲ မဇွဲရီ၊ ဒင်းဦးလေးက ခြံစောင့်
အစေအပါး”

“အမေရာ ငယ်ငယ်လေးက အတူတူကြီးပြင်းလာကြတဲ့ သူ
တွေအချင်းချင်း ဒီလိုမပြောသင့်ပါဘူး”

“ပြောရမယ် မဇွဲရီ မေမေတို့က သမီးလေးကို ရွှေလိုဥပြီး
တန်ဖိုးရှိရှိမွေးထားရတာပါ ... ဇင်ယော်လို ကောင်မျိုးနဲ့တော့

သဘောတူနိုင်ဘူးနော်”

အမှတ်တို ဘယ်လိုမှပြောလို့မရတာ မဉ္ဇူရီသိနေသည်။

စိမ်ရှေ့ရာ တစ်ရွာလုံးမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ မရှိဆင်းရဲသားတွေ

ဆိုရင် အမေက မတူမတန်ဘူးဟုပဲ ထင်ထား၏။

အဖက်မလုပ်။

ငွေကြေး ပြည့်စုံတဲ့လူတွေလောက်ပဲ အဆက်အဆံ လုပ်သည်။

မဉ္ဇူရီမွေးပြီး အတော်လေးကြီးပြင်းလာမှ အမေတို့ စီးပွားရေး အဆင်ပြေလာတာပဲဖြစ်၏။

စိမ်ရှေ့ရာမှာ အချမ်းသာဆုံး ဇင်ယော်မိဘတွေက အခုရန်မှာ အဆင်းရဲဆုံးဖြစ်နေကြသည်။

“ညည်း ဘယ်လိုမှပြောမရဘဲ ဇင်ယော်နဲ့ဆက်ပတ်သက်နေရင် ဒင်းအမေ မိညိုကို ပက်ပက်စက်စက်သွားပြောပစ်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့အမေရာ တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ မဉ္ဇူရီဆက်ပြီး မပတ်သက်တော့ပါဘူး”

“ညည်း ... ကတိပေးလား”

“ပေးပါတယ်”

ဒေါ်လေးညိုကပါ မဉ္ဇူရီကိုအထင်လွဲပြီး မုန်းတီးသွားမှာ

ကြောက်မိသည်။

ဇင်ယော်လည်း စိတ်နာသွားမှာပဲ။

အမေလွန်တာပါ။

သူငယ်ချင်းတွေပဲ ငယ်စဉ်က အမှေကိုတောင် ဒေါ်လေးညို

ကူညီခဲ့တာ အမေက မေ့ပြစ်ထားလိုက်၏။

အမေ အတ္တကြီးတယ်။

ငွေကြေးမပြည့်စုံတဲ့ဒေါ်လေးညိုကို အမေ နည်းနည်းလေးမှ

ကြည့်။

“ဒင်းက ဘာများကျွေးမွေးထောက်ပံ့လို့လဲ၊ အကြွင်းအကျန်တွေများ အခုလောလောဆယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်ရမယ်၊ မေမေသမီးလေး

မဉ္ဇူရီကို မွေးထဲကဖြူဖြူဖွေးဖွေး၊ ချောချောလှလှကြီးမို့ မေမေက သူငွေးသားနဲ့ပဲ ပေးစားချင်ခဲ့တာ၊ ရွှေလိုဥထားတာပဲ”

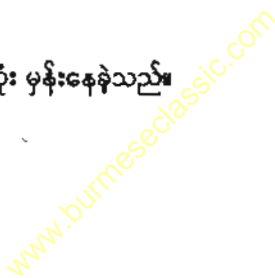
မေမေက မဉ္ဇူရီကိုထိတာ တို့တာမကြိုက်။

တယုတယလေး မွေးခဲ့သည်။

“မေမေသမီးလေးကလေး မင်းကြိုက်စိုးကြိုက်၊ ချောလိုက်တာ အိစက်နေတာပဲ”

အမှေစိတ်ထဲမှာ မဉ္ဇူရီအား အကြီးမားဆုံး မုန်းနေခဲ့သည်။

အမှေကိုလည်း အတင်းငွေရှာစေခဲ့၏။

မဇ္ဈိမရီအတွက်တဲ့။

“မဇ္ဈိမရီ”

“အမေ”

“မေမေလို့ ခေါ်စမ်း”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာ ... မဇ္ဈိမရီက နှုတ်ကျိုးနေပြီလေ”

“နှုတ်ကျိုးတာတွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့ မေမေလို့ခေါ်”

“ကဲပါ မေမေရာ၊ တော်ပါပြီ ... ဧင်ယော်နဲ့ နောက်မပတ်

သက်တော့ဘူးဆိုရင် ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“မပြီးသေးဘူး တစ်ပတ်အတွင်း ညည်းပေးဖို့စီးပွားရေး လုပ်ဖက် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးသားအဖ ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ သူတို့ အိမ်မှာ ညည်းကျောင်းသွားတက်ရမှာ”

“အဲဒါ သိပါတယ်”

“သိတာကသိတာပဲ အဲဒီသူဌေးသားနဲ့ နီးစပ်စေချင်လို့သွား

တာက သွားတာပဲ”

“ရှင် ... ဟို ... မေမေ”

“ဘာမေမေလဲ ... ”

“အဲဒီ သူဌေးသားက မဇ္ဈိမရီကြိုက်ဦးမှကိုး ... မေမေလိုပဲ မတူမတန်ဘူးထင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

စိုးလပြည့်စာပေ

“သမီးပေးဖို့ စီးပွားရေးလုပ်ဖက်တွေပါ။ မေမေသမီးမဇ္ဈိမရီ
မင်းကြိုက်စိုးကြိုက်လေ၊ အရမ်းကို ချစ်ကြိုက်သွားလိမ့်မယ်”

မဇ္ဈိမရီကတော့ ဧင်ယော်ကလွဲပြီး တခြားယောက်ျားလေး
ဆို စိတ်မဝင်စားပေ။

ဒုက္ခပါပဲ ...

အမေလုပ်ပုံနှင့် မဇ္ဈိမရီပါ ဧင်ယော်အမေ ဒေါ်လေးညိုက
ထင်မှားတော့မည်။

ဧင်ယော်ရယ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

တို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူးနော်။

“ဒီမှာမေမေလေ သမီးလေးအတွက် အဝတ်အစားတွေဝယ်
အာတယ်၊ မေမေစေတနာ၊ မေတ္တာကို နားလည်စမ်းပါသမီးရယ်၊
သစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးဘဝ ကောင်းမွန်တိုးတက်စေဖို့ လိုအပ်
အယ်လေ”

ဒေါ်ငွေသော်ကတော့ ဘယ်သူတွေဘာပဲပြောပြော သမီး
ဆို ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးနဲ့မှ မတူမတန်ဟု ထင်နေသည်။

မဇ္ဈိမရီက လိမ်မာတယ်။

ပညာရေးလည်း ကြိုးစား၏။

ချောမောလှပလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ။

စိုးလပြည့်စာပေ

ဇင်ထော် _

မုခ်သီးသား _

မိမိသမီးလေးနှင့် မတန်ဟု ထင်သည်။

“အရမ်းလှတာပဲ ... မြို့မှာသာသွားနေလိုက်ရင် တသွေး

တငွေနှင့် ဇာယ်လောက်တန်ဖိုးရှိလိုက်မလဲ”

မဇ္ဈရီကတော့ ဇင်ထော်ကိုပဲချစ်သည်။

ငယ်ချစ်ဦး ဖြစ်နေ၏။

အမေတားချင်သလောက် တားနေပါစေ။

ဇင်ထော်ကို မခွဲနိုင်။

“မဇ္ဈရီ”

“ရှင်”

“ဇင်ထော်ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ သွေးဆောင်ဖျားယောင်းစကား

တွေနဲ့ ဒီကောင်နောက် လိုက်ပြေးမယ်တော့ မစဉ်းစားနဲ့နော်၊ သမီး

အသက်မပြည့်သေးဘူး အမေအကြောင်းသိတယ်နော်”

“အမေရာ မဇ္ဈရီက ဒီလိုလုပ်ပျံ့မလား ... ဇင်ထော်ကရော

ဒီလိုလူမျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

“တော်ပါပြီ ... မဇ္ဈရီ ဘာမှမပြောချင်တော့ပါဘူး ... ”

“ညည်းသိအောင်ပြောပြနေတာနော်၊ ရန်ကုန်မှာ အရမ်း
ချမ်းသာတာပဲ၊ အမေတော့ သမီးလေးနဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့အထိ
ရည်မှန်းနေတယ်၊ သမီးလေးဘက်ကလည်း မာနတွေပြမနေနဲ့
တရင်းတနှီးနေပါ၊ မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာတဲ့”

“မဇ္ဈရီမှ မလုပ်တတ်တာ၊ ပြီးတော့ သူတို့က သူဌေးတွေ
လေ မဇ္ဈရီကို မတူမတန်ဘူးထင်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“မေမေကတော့ မဖြစ်မနေလုပ်ရမှာပဲ မေမေသမီးလေး
မဇ္ဈရီ သူဌေးသားနဲ့ပဲ ညားစေရမယ်”

မဇ္ဈရီ အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

မနက်ဖြန် ဇင်ထော်သွားတော့မယ်။

မဇ္ဈရီနဲ့ ထာဝရ ဝေးသွားကြမှာလားပင်မသိ။

နှုတ်ဆက်ချင်သည်။

• တွေ့ချင်တယ် ...

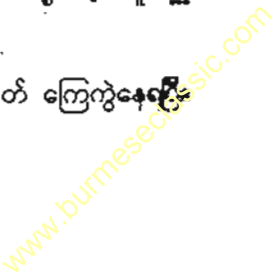
ဇင်ထော်ဆိုက ကတိတွေအထပ်ထပ် တောင်းချင်သေး၏။

စိတ်မချ ...

“မဇ္ဈရီဘက်ကတော့ ဇင်ထော်အပေါ် သစ္စာမမဲ့ပါဘူး ...

သူဌေးသားလည်း ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

မဇ္ဈရီတစ်ယောက်ထဲ နာကျင်လွမ်းဆွတ် ကြေကွဲနေရဦး

ဇင်ယော်နှင့်လည်း တွေ့ဆုံချင်နေသည်။
 အဖေက မြို့တက်သွားတယ်။
 အမေက မဉ္ဇူရီအား မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်နေ၏။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇင်ယော်ကိုတော့ နှုတ်ဆက်ချင်နေသေး
 သည်။
 “မမလေး ချောစု”
 “ဟင် ... မဉ္ဇူရီ ... ဘာလဲ”
 “ဇင်ယော်ဆီကို သွားပေးပါ”
 “အမယ်လေး ... နင့်အမေက မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်
 နေတာဟဲ့ မသွားရဲဘူး၊ ဒေါ်လေးသော်သိသွားရင် ငါ့ပြေးပေါက်
 မှားနေပါဦးမယ်”
 ဇင်ယော်နှင့်မဉ္ဇူရီကို အောင်သွယ်ပေးနေတာက မဉ္ဇူရီရဲ့
 အစီမံခန့်ခွဲဝမ်းကွဲ မမချောစုပင် ...
 ဆင်းရဲလွန်းသဖြင့် မဉ္ဇူရီတို့အိမ်မှာ ကပ်နေရသည်။
 “ဒေါ်လေးသော်အကြောင်း ညီမသိတာပဲ ... ကြောက်
 တယ်”
 “မနက်ဖြန် ဇင်ယော် မြို့ကိုသွားတော့မယ်”
 “ဟုတ်လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇင်ယော်ကို စာပေးလိုက်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့
 လေ အမှတ်တရလက်ဆောင် ပေးလိုက်ချင်လို့ပါ”
 “မမချောစုလည်း မဉ္ဇူရီတို့နှစ်ယောက်ကို ကူညီချင်ပါတယ်
 ဟယ် ... ကြောက်လို့ပါ”
 ချောစုမှာက မိဘတွေလည်းမရှိတော့ဘူး။
 အဒေါ်ဝမ်းကွဲအိမ်မှာ ကပ်နေတာပါ။
 ကျွန်တစ်ယောက်လိုပါပဲ။
 မောင်းထုတ်ပစ်မယ်ဟု မကြာခဏ ကြိမ်းမောင်းခံနေရ
 သည်။
 “ဒီတစ်ခါတည်းပါ၊ အမေ မသိအောင် ထွက်သွားပေးပါနော်၊
 တကယ်လို့မိသွားရင်လည်း မဉ္ဇူရီ တာဝန်ယူပေးပါမယ်”
 “အမယ်လေး မင်းတာဝန်ယူပေးတယ်ဆိုရင်တောင် လော
 လောဆယ် မမကဘယ်ကိုသွားနေရမှာလဲ ... သိသွားရင် တကယ်
 ဆောင်းကတ်မှာဟဲ့”
 “သေချင်တယ် ဇင်ယော်နဲ့ဝေးရရင် မဉ္ဇူရီ သေမှာသိလား”
 “မဟုတ်တာဟယ် ... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်
 လောက်ပဲချစ်ချစ် ပေါင်းချင်မှပေါင်းကြရတာလေ မဉ္ဇူရီ ဖူးစာက
 နှီးသေးတယ်၊ မဉ္ဇူရီနဲ့ဇင်ယော်တို့ တကယ်ဖူးစာရှင် အစစ်အမှန်

ရှင်မြတ်နိုး

တွေဆိုရင် ဘယ်လိုအကြောင်းပဲရှိရှိ ပေါင်းဖက်ကြရမှာပဲ”

“အရေးထဲမှာ မမချောကလည်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ... သေချင်ပါတယ်ဆိုမှ”

မဉ္ဇူရီကတော့ ဇင်ယော်ကိုနှုတ်မဆက်လိုက်ရပဲ ခွဲခွာရမှာကြောက်နေသည်။

ပြီးတော့ ...

အမေက ပက်ပက်စက်စက်ပြောလိုက်တာ ဇင်ယော် စိတ်ဆိုးသွားမှာ စိတ်ပူနေ၏။

တောင်းပန်စကားတွေ ပြောချင်နေသည်။

“ဒီစာလေးပဲ ပေးပေးပါ၊ ပြီးတော့လေ ဒီပန်းခြောက်လေး

တွေ ပေးပေးပါနော်”

“မဉ္ဇူရီရယ်”

ချောစုလည်း ညီမလေးခံစားနေရတာတွေကို မကြည့်ရက်တော့။

ဒေါ်လေးငွေသော် ဒုက္ခရောက်နေစဉ်က ဒေါ်လေးညိုက စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ ချောစုအသိဆုံးပင်။

ဒေါ်လေးသော် ရက်စက်တယ်။

မတရားဘူး ...

ထို့ကြောင့် ...

ချောစုက ဇင်ယော်နှင့်မဉ္ဇူကို ကူညီနေခဲ့သည်။

“ပေးပေး ... မမကူညီမယ်၊ အတတ်နိုင်ဆုံးဟယ် မဉ္ဇူရီ စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ မမရယ်”

ချောစုလည်း ဖြစ်နိုင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး သတ္တိမွှေးကာ ဒေါ်လေးငွေသော်အလစ်တွင် ဇင်ယော်တို့အိမ်ဘက်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဇင်ယော်”

“ဟင် ... မမချော”

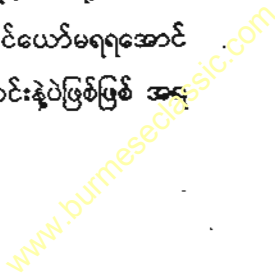
“မင်း မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ကိုသွားတော့မယ်ဆို”

“အင်း”

“ရှေ့ ... မဉ္ဇူရီလေ ဒီစာနဲ့အမှတ်တရပစ္စည်းလေးပေးခိုင်းလိုက်လို့”

မဉ္ဇူရီလေး နာကျင်ကြေကွဲနေရတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြသိသည်။

“ဇင်ယော်လည်း မဉ္ဇူရီအပေါ် သစ္စာရှိပါ့မယ်လို့ သေသေချာချာပြောပြပေးပါ မမချောရာ၊ မဉ္ဇူရီကို ဇင်ယော်မရရအောင် ချောပါ။ ကျွန်တော့်ချစ်သူကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အရေး

ရှစ်မြတ်နိုး

ယူမှာပါလို့”

“အေး ... အေး မမပြောလိုက်မယ်၊ ဇင်ယော်တို့ချစ်သူနှစ်ယောက် ပေါင်းဖက်ကြရပါစေကွယ်”

မမချောပြန်သွားသည်။

ဇင်ယော်ကတော့ မဉ္ဇူရီကို အရယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား ဖြစ်နေ၏။

မနက်ဖြန် သွားရတော့မယ်။

ဇင်ယော်ဆိုတဲ့ကောင် ဘာလဲဆိုတာ ဒေါ်ငွေသော် သိစေရမယ်။

မဉ္ဇူရီပေးတဲ့စာကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

ဇင်ယော် ...

နင့်ကိုနှုတ်မဆက်လိုက်ရလို့ မဉ္ဇူရီအရမ်းကြေကွဲခံစားနေရပါတယ် ... အမေပြောတဲ့စကားတွေကြောင့် နင်လေ မဉ္ဇူရီ နာကျည်သွားမှာ အရမ်းစိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေရတယ်၊ တို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ မခွဲကြဘူးဆိုတဲ့ကတိ ဇင်ယော်တည်ပါစေ၊ မဉ္ဇူရီကတော့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ချစ်လည်း မချစ်နိုင်ဘူး၊ ဇင်ယော်ကိုပဲ အရမ်းချစ်တယ် ... ပြန်ဆုံကြဖို့ ကြိုးစား

ကြမယ် ... ကတိတည်ပါနော် မဉ္ဇူရီအပေါ် သစ္စာမဖောက်ပါနဲ့”

ချစ်မြတ်နိုးစွာဖြင့်

ငယ်ချစ်ဦး

မဉ္ဇူရီ ...

စာလေးနှင့်အတူ ပန်းခြောက်လေးတွေပါ အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပေးလိုက်သည်။

ပန်းခြောက်လေးတွေက တောပန်းတွေပါ။

ဇင်ယော်နှင့်မဉ္ဇူရီတို့ ချိန်းတွေတိုင်း ... ဇင်ယော်ခူးပေးနေကျ ပန်းလေးတွေပဲ ဖြစ်သည်။

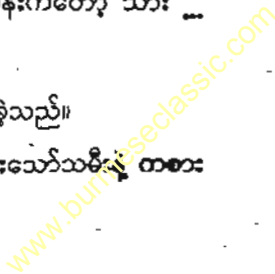
“မဉ္ဇူရီရယ် ... ငါ့ရင်ထဲမှာလည်း အရမ်းကိုခံစားနေရပါတယ်၊ မဉ္ဇူရီကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ မခွဲဘူးဆိုတဲ့စကားတွေက ငါ့ရင်ထဲမှာပြည့်နှက်နေတယ်၊ ရအောင်ယူပြရမယ် မဉ္ဇူရီ”

မဉ္ဇူရီအမေ ဒေါ်ငွေသော်ကို ဇင်ယော်မုန်းတီးမိသည်။

သူ ငယ်စဉ်က ငွေကြေးပြည့်စုံနေတုန်းကတော့ သား ... သား ... နှင့် တရားတယူရှိ၏။

မဉ္ဇူရီနှင့် အတင်းအကြပ် ကစားစေခဲ့သည်။

“သားလေးဇင်ယော် မင်းပဲ ဒေါ်လေးသော်သမီးနဲ့ ကစား

ရှင်မြတ်နိုး

ကြနော်”

အတိတ်တွေကို ပြန်တွေးမိတိုင်း ဒေါ်လေးသော်ကို စိတ်နာ
နေမိသည်။

အခေကလည်း ဒေါ်လေးသော်ရဲ့ဆက်ဆံမှုတွေကြောင့်
မညွှန်နှင့်ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေထိုင်ဖို့ပြောဆိုနေခဲ့၏။

တားဆီးသည်။

“အမေသားက ပညာရေးမှာလည်းထူးချွန်တယ်၊ ရုပ်ရည်
လည်းချောတယ်၊ ကြိုးစားစမ်းပါသားရယ် မြို့ကသူဌေးသမီးကိုပဲ
အရယူ မညွှန်ရိက တောသူမပဲ ... ကြီးကျယ်နေဟာပါ”

မညွှန်ရိရဲ့စာလေးကို ဇင်ယော်လွမ်းဆွတ်တမ်းတစွာ တရို
တသေ သိမ်းနေမိသည်။

ဇင်ယော် မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ကိုသွားရတော့မယ်။

အဝတ်ထုတ်တွေ ပြင်ပြီးပြီ။

စာလေးနှင့်ပန်းခြောက်လေးတွေကိုလည်း အလွမ်းပြေ
ကြည့်ဖို့ သေသေချာချာ သိမ်းဆည်းယူဆောင်သွားရမည်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၃)

“မိချော”

“ရှင် ဒေါ်လေးသော်”

“ညည်း ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ ... မှန်မှန်ပြောနော်”

“ဟို ... ဟို ... မိချော ရွာထဲကိုခဏသွားတာပါ၊ သူငယ်ချင်း

အဆီပါ”

“နင် မလိမ်နဲ့နော်”

“မလိမ်ပါဘူးဒေါ်လေးရယ် ... ချောက ဒေါ်လေး မနှစ်

သတ်တာကို မလုပ်ရပါဘူး”

“လာစမ်း”

မိချော ထွက်သွားတာကို မသင်္ကာမိ။

ဒင်းကိုရှာရမယ်။

ရှင်မြတ်နိုး

ငါ့သမီးနဲ့ အောင်သွယ်လို့ကတော့ အသေပဲ။

မိချောတစ်ကိုယ်လုံး ရှာသည်။

ဘာမှမတွေ့ပေ။

“သွားတော့ ... နင်လည်း ကြပ်ကြပ်သတိထားနေနော်
မိချော၊ မောင်းထုတ်ခံရမယ် ... သူတောင်းစား ဖြစ်သွားချင်လား”

“ကြောက်ပါတယ် ဒေါ်လေးရယ်၊ မိချောမလုပ်ရဲပါဘူး ညီမ
လေးကိုလည်း မိချော သူဌေးသားနဲ့ပဲ ညားစေချင်ပါတယ်”

“ဟိုကောင် အစုတ်ပလုတ် ဇင်ယော် ဘာမှအထင်ကြီးစရာ
မရှိဘူး ... မုဆိုးမသား ... ငါ့သမီးကိုများ မှန်းရဲတယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်ဒေါ်လေး ... အလကားကောင် ညီမလေး
မဇ္ဈရီနဲ့တန်လို့လား ဒင်ကများ”

“သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိချောကတော့ ဒေါ်လေးသော်ကို ကျေနပ်စေရန် ဇင်ယော်
အား နှိမ်နှိမ်ချချပြောရင်း စိတ်ထဲမှာတော့ အတ္တကြီးတဲ့ဒေါ်ငွေသော်
ဘဝမေ့နေတယ်ဟုပြောပြီး အပေါ်တက်လာခဲ့သည်။

“မမချော တွေ့ခဲ့လား”

“အမယ်လေး ... အသက်တောင် မရှူနိုင်တော့ဘူး၊ ခဏ

အုပါဦးဟယ်”

“အမေနဲ့ တွေ့လာလို့လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဘယ်အချိန်က ထချောင်းနေလည်း
ထိဘူး မဇ္ဈရီရယ် ... ငါလန့်လိုက်တာ”

“စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားစမ်းပါ၊ တွေ့ခဲ့လားလို့မေးတာ ခေါင်းပဲ
ညိတ်ပြလိုက်”

မဇ္ဈရီက ခေါင်းညိတ်ပြပါဟု တမင်လမ်းကြောင်းပေးကာမှ
ချောစုက ခေါင်းခါပြလိုက်၍ မဇ္ဈရီ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲသွားရ

ကြမ်းပြင်ပေါ် ပုံကျသွားသည်။

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ အရပ်ကြီးပြတ်သလို ဖြုတ်ကျ
တာ”

“ဇင်ယော်နဲ့ မတွေ့ခဲ့လို့ပေါ့”

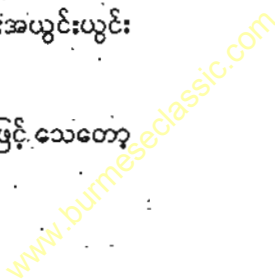
“မတွေ့ခဲ့ဘူးလို့ ဘယ်သူကပြောလဲ”

“မမချောပဲ ခေါင်းခါပြတာလေ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား ... မမချောလည်း ဒေါ်လေးသော်ကို
ညိတ်ပြီးခေါင်းရမ်းပြလိုက်မိတာလား အမှားမှားအယွင်းယွင်း

ဖြစ်ပြီဟယ် ... တွေ့ခဲ့ပါတယ် ပေးလိုက်ပြီ”

“အမယ်လေး ... မမချောကလည်းလေ ဒီမှာဖြင့် သေတော့

မလို”

မဇ္ဈိရီ ချက်ချင်းပင်ရယ်မောပြီး ပြန်ထလိုက်၍ ... ချောစု ရယ်ပြစ်သည်။

“ဇင်ယော်ကိုရော ညီမလေးမဇ္ဈိရီကိုရော သနားလိုက်တာ နော်။

အချစ်ကြီးကြသည်။

“ပေးလိုက်ပါတယ်တဲ့ သူကတော့ ကတိတည်ပါ့မယ်တဲ့ မဇ္ဈိရီကိုတော့ ဇင်ယော်က အရယူမှာတဲ့ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ မစွန့်လွှတ်ဘူးတဲ့”

“ဟုတ်လား ... မမချော အပိုစကားတွေ ထည့်ပြောတာ တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“တကယ်ပါမဇ္ဈိရီရယ် နင့်ဘက်ကသာ ပညာကြိုးစားပြီး စောင့်နေလိုက်တော့”

“မမချော”

“ပြောလေ”

“အမေက သူဌေးသားနဲ့ အတင်းပေးစားလိုက်ရင်ရော”

“မပေးစားပါဘူး ... မဇ္ဈိရီဘက်က အလိုက်အထိုက်နေလိုက် ဒေါ်လေးသော် ယုံကြည်အောင်လေ”

“အင်းနော် ...”

ဇင်ယော် နင့်ကိုစိတ်မချတာတော့ အမှန်ပဲဟာ။

မဇ္ဈိရီလည်း ဇင်ယော်ကလွဲရင် ... ဘယ်သူ့ကိုမှမချစ်နိုင် တဲ့နော်။

ဇင်ယော် မနက်ဖြန်သွားတော့မယ်တဲ့။

မဇ္ဈိရီလွမ်းဆွတ်တမ်းတပြီး တွေ့ချင်လာသည်။

အမေက မျက်ခြေမပြတ်စောင့်ကြည့်နေသဖြင့် အခက်တွေ့

နင်း။

ဇင်ယော်ကရော ...

မဇ္ဈိရီကိုလွမ်းနေမှာလား ...

ဇင်ယော်ရယ် ...

တို့အိမ်ရှေ့မှာ အရိပ်အယောင်လေးတော့ လာပြသင့်ပါ သယ်ဟာ။

“ချောစု”

“ရှင် ... ဒေါ်လေး”

“မဇ္ဈိရီ အိပ်ပြီလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အိပ်ပါပြီ”

“အိပ်တော့ ငါကတော့ တစ်ညလုံးအိပ်မှာမဟုတ်ဘူးနော်”

ခြံဝမှာလည်း ငကြွက်တို့ကိုချထားတယ်၊ ကလိကမာလုပ်မယ်တော့
မကြံနဲ့ အားလုံးပွဲချင်းပြီးပဲ”

အမေထွက်သွားတော့ မမချောစုက မဇ္ဈကို အိပ်တော့
တိုးတိုးလေးကပ်ပြောနေသည်။

အိပ်လို့မှမရတာ ...

“မဇ္ဈရီ ရင်တွေပူနေတယ်၊ ဇင်ယော်ကိုစိတ်မချဘူးဖြစ်
တယ်၊ တွေ့ချင်လိုက်တာနော်”

“မဇ္ဈရီ”

“ဟင်”

“လောလောဆယ်တော့ လုံးဝမလှုပ်ရှားနဲ့နော်၊ ညည်းအ
အကြောင်းသိတယ်မဟုတ်လား မဇ္ဈရီ”

“အင်းပါ”

အမေလွန်တယ်။

ဇင်ယော်တို့မိသားစုအပေါ် ဒီလောက်အထိ အထင်ဆ
နှိမ်ချပြီး မဆက်ဆံသင့်ဟု ထင်မိသည်။

ငကြွက်ဆိုတာ အမေလက်ထပ်မွေးထားတဲ့ လူမိုက်

“အိပ်တော့ ... ”

“အင်း”

“ရန်ကုန်ရောက်တော့ တွေ့ကြရမှာပါဟယ်၊ ဒီလောက်အထိ
အဖြစ်သည်းမနေစမ်းပါနဲ့ မဇ္ဈရီရယ် ... ဇင်ယော် သေရာသွားတာမှ
မဟုတ်တာပဲ”

“မမချောကလည်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ နိမိတ်မရှိ”

“အိပ်တော့ ... ”

မဇ္ဈရီ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရာကနေ ပြန်လှဲချလိုက်သည်။
မျက်လုံးတွေကကြောင်နေ၏။

အိပ်စက်ခြင်းတွေကို ဇင်ယော် ယူဆောင်သွားပြီထင်တယ်။

မမချောကတော့ တခေါခေါနှင့်ဟောက်နေပြီ။

အမေဝင်လာချင်လာမှာ အိပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မျက်လုံးလေးကို တင်းတင်းမှိတ်ထားပေမယ့် အိပ်မပျော်။

မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားသည်။

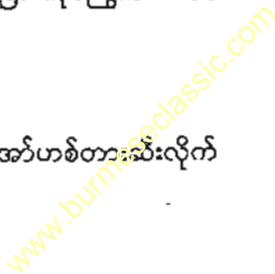
အိပ်မက်ထဲမှာ ဇင်ယော်လက်ကိုဆွဲပြီး ထွက်ပြေးကြ၏။

အမေနှင့်ကိုငကြွက်တို့က နောက်မှလိုက်နေသည်။

မိသွားတော့ အမေက မဇ္ဈရီကိုဆွဲပြီး ကိုငကြွက်က ဇင်
ယော်အား ဓားနှဲခုတ်ဖို့ ရွယ်ထား၏။

အမေက အသေခတ်သတ်ပစ်တဲ့။

မဇ္ဈရီ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် အော်ဟစ်တားဆီးလိုက်

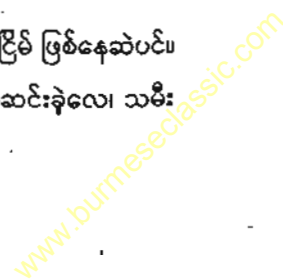

သည်။

“ဇင်ယော့ကို မသတ်ပါနဲ့ ... မမချောစု ကယ်ပါဦးနော်၊
 ကယ်ပါ ကိုငကြွက် သတ်တော့မယ် ... မမချောစု ကယ်ပါ”
 သူမ ယောင်ယမ်းရင် အော်ဟစ်သံကြောင့် ...
 မမချောစု ထလာသည်။
 “မဇူရီ ... မဇူရီ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဇင်ယော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “ဟို ... ဟိုမှာ ဇင်ယော့ကို ဓားနဲ့ခုတ်သတ်တော့မယ်”
 “ဘယ်မှာလဲ ... ဘယ်မှာလဲ အမယ်လေး ... မလုပ်ပါနဲ့
 တောင်းပန်ပါတယ် ... ဇင်ယော့ ပြေး ... ပြေး”
 ချောစု ကယောင်ကတမ်းနှင့်အော်ပြီးမှ မဇူရီက ပြန်အိပ်
 သွား၍ အိပ်မက်မက်ပြီး ယောင်အော်နေမှန်း သတိရသွားသည်။
 “ဟာ ... ဒီကောင်မလေးယောင်နေတာပဲ ... မဇူရီ မဇူရီ”
 အတင်းလှုပ်နှိုးမှ တအင်းအင်း ညည်းညူနေတဲ့မဇူရီ ရိုး
 သွားသည်။
 “မမချော”
 “ဘာလဲ”
 “ဇင်ယော့လေ ... ဇင်ယော့”
 “ညည်းလေ အိပ်မက်မက်နေတာပါနော်”

“ဟင်”

မဇူရီခန္ဓာကိုယ်လေးမှာ ရွေးတွေနှင့်ပျံနေသည်။
 ကြောက်လိုက်တာ ...
 နေတောင်မြင့်နေပြီပဲ။
 မဇူရီရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်နေ၏။
 မမချောလည်း လူးလဲထသည်။
 “အမယ်လေး ... နေတောင်မြင့်နေပြီ မမချော အလုပ်တွေ
 သေးတာပဲ၊ ဟဲ့ ... ညည်းအမေက ဒီမနက် တော်တော်သဘော
 ထောင်းပြီး မနှိုးဘူးနော်”
 “ဘယ်နှိုးမလဲ အိပ်ချင်သလောက်အိပ်ဆိုပြီး ထားတာနေမှာ
 ဇင်ယော့သွားတဲ့အထိလေ”
 “ဟုတ်တယ် တော်တော်လည်တာပဲ ငါထတော့မယ်”
 မမချောထွက်သွားသည်။
 မနက်မိုးလင်းတာနှင့် မမချောစု အလုပ်တွေက အများကြီး
 မဇူရီ မထချင်။
 အိပ်မက်ကြောင့် သူမစိတ်တွေ မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေဆဲပင်။
 “မဇူရီ သမီးလေးနိုးပြီလား အောက်ကိုဆင်းခဲ့လေ၊ သမီး

ဖေဖေ ပြန်ရောက်နေပြီ”

“အင်း”

သူမ ထရသည်။

ဇင်ယော်ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နှင့် ရန်ကုန်မှာ ကျောင်း

တက်ခွင့်ရရင်လည်း မသူ့ရီ ကျေနပ်ပါတယ်။

ဖေဖေ ပြန်လာပြီတဲ့။

ဧည့်သည်တွေ ဘယ်တော့ရောက်လာမှာလဲ။

သူမ စိတ်ညစ်နေသည်။

အောက်ထပ်ရောက်တော့ မသူ့ရီ မျက်နှာသစ်ပြီး အဝတ်

အစားလဲကာ ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

“သမီးလေး နိုးပြီလား၊ ဒီနေ့ တော်တော်လေးအိပ်ပါလား

လာထိုင်”

အဖေကလည်း အမေနဲ့အတူတူပါပဲ။

စိန်လက်စွပ်ကို လက်မှာဝတ်ပြီး တကြားကြား ...

မသူ့ရီကတော့ ရှက်သည်။

“သော်ရေ ... ကိုယ်ဝယ်လာတဲ့ကိတ်ယူခဲ့ပါ။ သမီးနဲ့စားကြ

ရအောင်ပါ”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

အဖေနဲ့အမေ မြို့ဆန်နေလိုက်ကြတာ။

မြို့သူဌေးစတိုင်လ် ဖမ်းနေသည်ဟု မသူ့ရီ ထင်သည်။

“သမီးလေးကြိုက်လို့ ဖေဖေဝယ်လာခဲ့တာလေ”

“မသူ့ရီ မကြိုက်ပါဘူးအဖေ”

“ဟဲ့မသူ့ရီ ဘာအဖေလဲ ဖေဖေလိုခေါ်၊ တော်ကြာမြို့က

သူဌေးတွေ ရောက်လာရင် အထင်သေးမယ်”

မသူ့ရီ စိတ်ညစ်မိတာ အဲဒါပဲ။

ရှက်စရာကြီး ...

အဖေနှင့်အမေကိုကြောက်၍ မသူ့ရီ ငြိမ်သက်နေလိုက်ရသည်။

“စားလေ သမီး ...”

“ဟုတ်”

“ဖေဖေမိတ်ဆွေတွေ မနက်ဖြန်ရောက်လာမယ်”

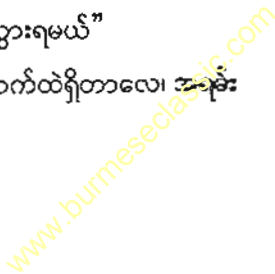
“ရှင်”

“သမီးလေးက ... ဧည့်ဝတ်ကျအောင် ဧည့်ခံပေးရမယ်။

တစ်ပတ်နေပြီးရင် သမီးလေး မြို့လိုက်သွားရမယ်”

“မေမေတို့မှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ထဲရှိတာလေ၊ အခုနိုး

မျှော်လင့်ထားတယ်ကွယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

စင်ယော်ရယ် ...

မဇ္ဈိမရိလည်း ဘယ်လိုမှငြင်းဆန်လို့ မရတော့ပါဘူး။

နင့်လိုပဲလေ ရန်ကုန်လိုက်သွားရတော့မယ်။

စင်ယော်အမေ ဒေါ်လေးညိုကလည်း မာနရှိသည်။

စင်ယော်ကို မဇ္ဈိမရိနဲ့ဝေးသွားအောင် ရန်ကုန်သို့ ပို့ဆောင်

ခြင်းဖြစ်၏။

အဖေဝယ်လာတဲ့ ကိတ်မုန့်က ကောင်းပေမယ့် မဇ္ဈိမရိ

မကြိုက်ပေ။

မျိုးချလို့ပင်မရ။

“မဇ္ဈိမရိ”

“ရှင် အဖေ ... အဲ ... ဖေဖေ”

“သမီးကိုမေးရင်လေ မဇ္ဈိမရိက ဆေးကျောင်းတက်ချင်တာ ပါလို့ဖြေနေနော်”

“မဟုတ်တာဘဲဖေဖေရာ၊ မဇ္ဈိမရိ လိမ်ညာပြီးမပြောချင်ပါဘူး။ အကောင်တွေလည်း မကိုင်ရဲပါဘူး။ လူသေအလောင်းတွေကိုလည်း အရမ်းကြောက်တယ်။ မဇ္ဈိမရိ ဖြစ်ချင်တာက တက္ကသိုလ်က ဆရာမ ပါ”

“မဇ္ဈိမရိ ဖအေက ဒါပြောဆိုရင်ပြောလေ မေမေတို့သမီးလေး

ရည်မှန်းချက်တွေရှိတယ်ဆိုတာ သိစေချင်လို့ပေါ့ဟဲ့”

“ဟုတ်တယ်သမီး ... ဖေဖေတို့က သမီးလေးမျက်နှာမငယ် ရအောင် ပြောထားတာပဲလေ။ အမှတ်ကောင်းကောင်းရချင်လို့၊ ဂုဏ်ထူးတွေရချင်လို့ မြို့ကျောင်းတက်ပြီး တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲဖြေတာပါလို့လေ”

မဇ္ဈိမရိ လိမ်မပြောချင်ပါဘူး။

ရှက်စရာကြီး မဇ္ဈိမရိက အရမ်းကြောက်တတ်တယ်။

သွေးမြင်ရင်လည်းလန့်တယ် ...

မဇ္ဈိမရိဖြစ်ချင်တာက တက္ကသိုလ်က ဆရာမလေးပဲ။

“မေမေပြောတာကြားလား၊ ညည်းလေးဘဝအတွက် စီစဉ် တာပါ။ မေမေသမီးလေး ဘဝတစ်သက်လုံး ကြီးပွားချမ်းသာနေစေ ချင်တယ်။ ဂုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံနေစေချင်တယ်”

“မေမေကလည်း မဇ္ဈိမရိက မိန်းကလေးပါ။ သူဌေးသားဖြစ် နေလို့ အောက်ကျခံရင်ရော အထင်မသေးဘူးလား”

“အထင်မသေးအောင် ... မေမေတို့က အလှအပတွေနဲ့ ပြားယောင်းသွေးဆောင်နေရတာလေ”

“မဇ္ဈိမရိ ရှက်တယ်”

“ဘာပြောတယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

ဖေဖေက အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ထဟောက်လိုက်သဖြင့် မဇ္ဈရီ ငြိမ်ကုတ်နေလိုက်ရသည်။

အဖေဒေါသထွက်ရင် မလွယ်ဘူး။

ဇင်ယော်တို့မိသားစုအား အဖေညှိုးမှာလည်း ကြောက်မိသည်။

“သမီးနော် ဖေဖေပြောထားပြီးပြီ ... မိဘက ကောင်းမယ် ထင်လို့ စီစဉ်တာကို လက်ခံပါ။ အပိုစကားတွေမပြောနဲ့”

“မဇ္ဈရီနော် ညည်းအတွက်လုပ်နေတာလေ၊ မိဘ စီစဉ်တာကို နားထောင် ...”

ဖေဖေကထသွားပြီ။

မေမေက ဆက်ပြီးကြိမ်းမောင်းနေသည်။

မေမေထသွားမှ ... မဇ္ဈရီ အပေါ်ထပ် သူမအိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး ငိုပစ်မိ၏။

မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းကျနေသည်။

“မဇ္ဈရီရယ် ... မမချောပြောသားပဲ ... ညီမလေးဘက်က အလိုက်အထိုက် နေလိုက်ပါလို့”

“မဇ္ဈရီ ရှက်တယ် ... အမေတို့ လုပ်နေတာတွေက မိန်းကလေးတစ်ယောက် မာနကိုထိပါးနေပြီ”

“လောလောဆယ်မှာ ... မဇ္ဈရီဘာမှလုပ်လို့မရဘူးလေ၊ ညည်းခံလိုက်ပါ။ ရန်ကုန်လိုက်သွားလိုက်နော်၊ မမချောလည်း လိုက်ချင်တာ ညည်းအမေကြောင့်”

မဇ္ဈရီကိုဖက်ပြီး မမချောက အားပေးနှစ်သိမ့်နေသည်။ အမေတို့လွန်တယ်။

မဇ္ဈရီရဲ့ အနာဂတ်ဆိုပြီး သူဌေးသားနဲ့နီးစပ်အောင်လုပ်တာ ထောင်းပါဘူး။

ရှက်စရာကြီး ... သူမမျက်ရည်တွေပဲ စီးကျနေသည်။

အခန်း (၄)

“သားဇင်ယော် ... အမေပြောတဲ့စကားတွေကို သေသေ
ချာချာနားထောင်စမ်းပါ။ မငွေသော်ရဲ့ အဖက်မတန်သလိုပြောဆို
နိုင်ချေကော အမေအရမ်းခံပြင်းတယ်။ ဒင်းသမီးက ရွှေထွက်နေလို့
ထား”

“အမေရာ တော်ပါတော့ သူတို့ဟာသူတို့ ဘယ်လောက်ပဲ
ဆင်ခြင်နေကြပါစေ၊ မဇူရီကတော့ မာနမရှိဘဲ ရိုးသားဖြူစင်ပါ
ဘယ်”

အမေကလည်း သားကိုပညာတတ် လူတော်ကြီးဖြစ်စေရန်
ဆုံးမနေသည်။

“မဇူရီနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်နဲ့နော် ငြို့ကမိန်းကလေးအဖွဲ့ကို
စဉ်းစားပါ။ ဒင်းသမီးထက်သာတာတွေတပုံကြီးပါ သားအမြင်

ကျယ်အောင်မြို့ကို ထည့်လိုက်တာနော်ကြိုစား၊ အမေကတော့
အင်ကျင်နီယာကြီး ဖြစ်စေချင်တယ်၊ တိုက်တွေဆောက်တာလေး
မဉ္ဇူရီကိုတော့ သတိရတယ် ... ငယ်ချစ်ဦးပါ။

ဇင်ယော်အတွက် အမှတ်တရလေးတွေ လူကြိုနဲ့ ပေးခိုင်း
သည်။

“မဉ္ဇူရီရယ် နင့်အချစ်တွေကို ဇင်ယော်တန်ဖိုးထားပါတယ်
ကွာ ... နင့်ကိုအရယူပြမယ် ... မဉ္ဇူရီကို ဇင်ယော်ကလွဲပြီး ဘယ်
မှ မပိုင်ဆိုင်ရဘူး။”

ဇင်ယော်ဦးလေးက ခြံစောင့်ပါ။
လူပျိုကြီးဆိုတော့ သူ့ကို တာဝန်ယူနိုင်သည်။
အမေနှင့် သူ့ကို ထောက်ပံ့ပေးကမ်းနေတာပါ။
ဇင်ယော်ကိုလည်း ချစ်သည်။

“လေးလေး အိမ်ရှင်တွေက သဘောကောင်းပါတယ်
မင်းကို ပညာသင်ပေးဖို့ပြောထားပြီးပြီ ... လက်ခံကြတယ်”
ဇင်ယော်လည်း မြို့ကိုတက်ချင်နေတာပါ။
အမေကိုစိတ်မချ ချစ်သူမဉ္ဇူရီကလည်း ရှိနေသည်။

“သားကောင်းစားဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ အမေက အသက်
ပါပြီသားရယ် ကြိုးစားနော်၊ ဂုဏ်ထူးတွေ အများကြီးထွက်အောင်

လုပ်ပါ”

ဦးလေးကလည်း ... သူ့ကိုမညှိုးမငယ်စေရန် ... စောင့်
ရှောက်ပါမည်ဟု အမေ့ကိုသေသေချာချာ ကတိပေးခဲ့သည်။

သူတို့ထွက်လာတော့ မိုးတောင်မလင်းသေးဘူး မဉ္ဇူရီတို့
အိမ်ရှေ့က ဖြတ်တော့ လူမိုက် ကိုကြိုက်နှင့်အဖွဲ့က ခြံရှေ့မှာ
စောင့်နေသည်။

“လူမိုက်တွေမွေးထားလိုက်တာ မငွေသော်တို့ တော်တော်
လေး ဘဝင်မြင့်နေကြတာပဲ”

သူနှင့်မဉ္ဇူရီအကြောင်း ဦးလေး လေးနိုင်လည်း မသိဘူး။
သူ လှည့်၍ပင်မကြည့်။

ခင်ဗျားတို့ ဒီလောက်အဖြစ်သည်းနေတာ ခင်ဗျားသမီးကို
အရယူပြမည်ဟု ကြိမ်းဝါးထားမိ၏။

ရွာကအထွက်တွင် ဇင်ယော်ရင်ထဲမှာတော့ ဟာတာတာ
ကြီး ဖြစ်နေရတာ မဉ္ဇူရီကို သတိရတမ်းတနေမိသည်။

“လေးလေးသူဌေးတွေမှာ သားသမီးမရှိဘူးကွ၊ သားကို
ချစ်ကြမှာပဲ”

“ဟုတ်လား လေးလေး ... ”
“ဇင်ယော် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ ပညာရေးပဲကြိုးစား သူငယ်မှာ

ကုမ္ပဏီရှိတယ် ... အလုပ်အကိုင်လည်း အဆင်ပြေနိုင်တယ်”

ဦးနိုင်အောင်ကတော့ ... တူလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်ရည်
ရူပကာက တောမှာသာနေရတာ တသွေးတမွှေးနှင့် ချောသူပါ။
ဒါကြောင့်လည်း ပြုစုပျိုးထောင်ပေးချင်သည်။

“မင်းဖြစ်မှာကွ ကြိုးစား ... ငွေကြေးလည်းပူစရာမရှိဘူး။
လေးလေးရှိတယ် စုဆောင်းထားတာတွေရှိတယ် မင်းဘက်က
လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ ကြိုးစားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ လေးလေး”

မဉ္ဇူရီ ... နင့်ကိုချစ်တယ်။
ငါ့ရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားမှာပါ။
တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးတွေအများကြီးနဲ့ အောင်စေ
ရမယ်။

ဇင်ယော်ဆိုတဲ့ကောင်ကို နင့်အမေက လျှော့တွက်နေတာ။
ငါ့အမေကိုပါ အထင်သေး ... အမြင်သေး ... စကားပြော
ခဲ့တာ ငါတယ်တော့မှမမေ့ဘူး။

“မုဆိုးမသား ... ဘာအထင်ကြီးစရာမှ မရှိတဲ့ကောင်”

မဉ္ဇူရီအမေ ပြောတဲ့စကားတွေ ဇင်ယော်အမြဲတမ်းကြား
ထောင်နေသည်။

မေ့ပြစ်လို့မရ။
တစ်နေ့ ဇင်ယော် ဘာကောင်လည်းဆိုတာ သိစေရမယ်။
အမေ မှာလိုက်သလို ဇင်ယော်အနေနှင့် မြို့ကြီးသူကို မယူ
ဘဲ မဉ္ဇူရီကိုပဲယူမယ်။

ရန်ကုန်ရောက်တော့ လေးလေးခြံရှင် သူဌေးလင်မယားက
သူ့ကိုချစ်ကြသည်။

“ကိုနိုင်အောင်တူလေးက လူချောလေးပဲ၊ ကလေးပညာရေး
အတွက် မပူပါနဲ့၊ ငါတို့တာဝန်ယူပါတယ်၊ မွေးစားမယ်”

သူဌေးလင်မယားမှာ သားသမီးမရှိပေ။
ဇင်ယော်အတွက် ကံကောင်းသွားသည်။

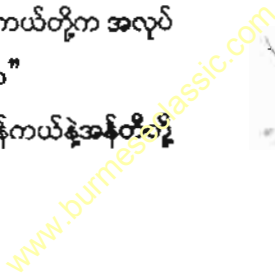
“သူဌေးတို့လက်ကို အပ်ပါတယ် ... စောင့်ရှောက်ပေးပါ။
သူ့လေးက လိမ္မာပါတယ်”

“ဇင်ယော်တဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မောင်ဇင်ယော် ဘာမှမပူနဲ့နော်၊ အန်ကယ်တို့သားအဖြစ်
မွေးစားမယ်၊ မင်းလွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါ၊ အန်ကယ်တို့က အလုပ်
သမားတွေနဲ့လည်း မိသားစုတွေလို နေတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ကြိုးစားပါ့မယ် အန်ကယ်နဲ့အန်တီဘို့”

ကလည်း ကျွန်တော့်ကိုခိုင်းချင်ရာခိုင်းပါ”

“မခိုင်းပါဘူးကွယ် ... သားအဖြစ်မွေးစားတာပါ။ အန်တီမိမှာ လည်း သားသမီးမှမရှိတာပဲ ... ကိုနိုင်ကလေး မပြောဘူး ... ကျွန်မ တို့မှာ သားသမီးမှမရှိတာပဲ”

“သားအမေက မခွဲနိုင်ဘူးဆိုလို့ပါ။ မမမိရယ် ... ပြီးတော့ မယုံကြည်မှာစိုးတယ်”

“ကဲ ... ထားလိုက်ပါတော့ကွာ ... အခု တို့မှာ သားတစ် ယောက်ရှိပြီပဲ။ အခန်းတစ်ခန်းပြင်ပေးလိုက်။ ကိုစောလည်း အသက် ကြီးပြီလေ အားကိုးရမယ့်သားတစ်ယောက် လိုအပ်နေတယ်”

ဇင်ယော်ပင် မထင်မှတ်။

လေးလေးလည်း ပျော်နေသည်။

အန်တီမိက သူ့အခန်းကို အသေအချာ ပြင်ဆင်ပေးသည်။

“သားဇင်ယော် ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော်။ လွတ်လွတ်လပ် လပ်နေပါ။ သားက ထူးချွန်ထွန်းပေါက်မယ့်ကလေးပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဇင်ယော်အခန်းကနေချင်စဖွယ် သေသပ်သန့်ရှင်းနေသည်။

ကံကောင်းတာပဲ အမေသိရင် အရမ်းဝမ်းသာနိုင်၏။

လေးလေးက ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်မယ်ဟု ပြောနေသည်။

“ဇင်ယော် တူလေးကံကောင်းတာပဲ ... ကြည့်စမ်း ရှာမှာနဲ့ အဆိုလဲ။ မင်းကြိုးစားနော်။ မင်းအတွက်ကြီးပဲကွ”

လေးလေးနိုင်က ခြံစောင့်ကနေ ဒရိုင်ဘာဖြစ်သွားသည်။

ဇင်ယော်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ပါ။

ခြံစောင့်အသစ်တစ်ယောက် ထပ်ငှားလိုက်သည်။

ဇင်ယော်အတွက် စာသင်ကြားရေး အားလုံးစီစဉ်ပေးခဲ့၏။

ဇင်ယော်တို့ခြံနှင့် ကပ်လျက်ခြံ စာသင်ပိုင်းမှာတက်ရသည်။

“ဒါက ကျွန်တော်တို့တူသားပါ။ ဒီကစင်ဒီလေးနဲ့ စာသင်ပိုင်း အပ်ပါတယ်”

“ကောင်းပါတယ် ... ဒီမှာလည်း သမီးကတစ်ယောက်ထဲ အသက်ဆိုလို့လေ နယ်ကတူမလေးတစ်ယောက်လည်း ရောက် ခဲ့နိမယ်”

အန်ကယ်ဂျော်နီက မိသားစုဝင်တွေနှင့် သူ့တူအဖြစ်မိတ်

ဆွေးနွေးသည်။

ဇင်ယော်ကတော့ စင်ဒီမောင်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကိုတော့

အသက်မိသလိုပင်။

သူ့လိုတောသားမျက်စိထဲမှာ လူရှေ့သူရှေ့မှာ ဘောင်းဘီတို

အင်္ကျီဆိုင်ရပြီး ဖြူဖွေးအိစက်နေတဲ့ ပေါင်တံတွေကို ချိတ်ထား

www.burmeseclassic.com

သေးစား။

မဉ္ဇူရီကို သတိရနေမိသည်။

မိုးရိုးလှသွေးကြွယ်တဲ့ငယ်ချစ်ဦး ... မဉ္ဇူရီ။

ငါလေသူဌေးသား ဖြစ်နေပြီဟာ။

နင်အရမ်းအရမ်း အံ့ဩသွားလိမ့်မယ်။

ဇင်ယော်ကို လျှော့မတွက်ထားနဲ့လို့ ငါပြောခဲ့တာလေ။

“ဒါက အန်တီနဲ့သမီးငယ်လေး ... စင်ဒီမောင်တဲ့ အန်တီ”

ခင်ပွန်းနဲ့သားကြီးကတော့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့နယ်သွားနေကြတယ်လေ”

“စင်ဒီ အန်တီမိတူလေး အဲ့သားလေးပဲပေါ့၊ ဇင်ယော်တဲ့

ခင်ခင်မင်မင်နေကြနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားဇင်ယော်လည်း ခင်မင်ပါ၊ အန်တီနဲ့ တို့အိမ်ကိုဝင်ထွက်

နော်၊ အားမနာပါနဲ့ အတူတူစာသင်ကြရမယ့်သူတွေပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဇင်ယော်”

“ဟင်”

“ခြံထဲသွားရအောင်”

“ဟင် ... ဟို ... ”

“လိုက်သွားလေသား ... ”

ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ မိဘတွေကလည်း အေးဆေးပဲ။

ဇင်ယော်တစ်ယောက်ထဲ မျက်စိရှက်နေသည်။

သူကတော့သား အန်ကယ်ဂျော်က အတင်းလိုက်ခိုင်းနေ၍

ထလိုက်လာခဲ့ရ၏။

စိမ်ရေရွာက ဇင်ယော်နှင့် ဘာမှမဆိုင်။

အဝတ်အစားကအစ လန်ပျံနေသည်။

“ဇင်ယော်”

“ဟင်”

“ရှင်စာတော်လား”

“ကြိုးစားနေပါတယ်”

“ရည်းစားရောရှိလား”

“ဟာ ... ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ၊ နင်ကမိန်းကလေး

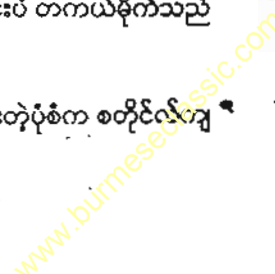
လေ”

“ဘာနင်လဲ တောကျလိုက်တာ ... ကိုယ်လို့ပြော ... ”

စင်ဒီကတော့ ဇင်ယော်ကို မြင်မြင်ချင်းပဲ တကယ်မိုက်သည်

ဟု တွေးမိနေသည်။

မန္တလေးကတဲ့ ဇင်ယော်ဝတ်စားထားတဲ့ပုံစံက စတိုင်လ်ကျ ... ”

ပြောပြခြင်း

ပြီး စင်ဒီကြိုက်ပြီး ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေသည်။

“ပြောလေ ရှင့်မှာ ရည်းစားကျန်ခဲ့လားလို့”

“မရှိပါဘူး ... ငါက အဲ ... ကိုယ်က ပညာရေးကလွဲပြီး ဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“OK ကြိုက်သွားပြီ”

“ဘာပြောတယ်”

“သဘောကျသွားပြီလို့ပြောတာပါ။ စင်ဒီက ပွင့်လင်းတယ် နော်။ ငယ်ငယ်လေးထဲကပဲ Free Style နေတာ”

အမေက ဇင်ယော်ကို မြို့မှာသူဌေးသမီးကိုရှာယူတဲ့။ မဉ္ဇူရီတော့ သူ့မှာ ဘာအထင်ကြီးစရာမှ မရှိဘူးတဲ့။ စင်ဒီမောင့်ကို အမေ တွေ့ရင် ဘာပြောမလဲ။

“ဇင်ယော်”

“ဟင်”

“ကြောက်နေတာလား”

“မကြောက်ပါဘူး”

“စင်ဒီလည်း ယောက်ျားတွေကို လုံးဝအထင်မကြီးတာ ... ဒါပေမယ့်လေ ဇင်ယော်ကိုတော့ အထင်ကြီးတယ်”

“ငါ့မှာ ဘာအထင်ကြီးစရာမှလည်း မရှိဘူးနော်”

“အန်ကယ်ဂျော်ပြောတာလေ ဇင်ယော်က ရည်မှန်းချက် ဦးတယ်တဲ့ စာလည်းအရမ်းတော်တယ်ဆို”

“နင်ကယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အရည်အချင်းကြောင့် တော်သက်ချင်တာလား”

“ဘာနင်လဲ အပြောအဆိုတွေ ပြင်ဆင်စမ်းပါ။ ပုံစံနဲ့တခြားစီ”

“ကိုယ်ကတော့ အရမ်းဖြူစင်ပြီး ဂုဏ်တွေပကာသနတွေကို ထင်မောတဲ့မိန်းကလေးကိုပဲ နှစ်သက်တယ်”

“မိန်းကလေးဆိုတာတော့ မှန်းထားရတာပေါ့ရှင့် ဦးနှောက် အမှယ်လေ ... ဂုဏ်ဒြပ်တွေကိုတော့ စင်ဒီမမက်ပါဘူး။ စင်ဒီမှာ နေတယ်လေ”

“ကိုယ်သွားတော့မယ်”

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

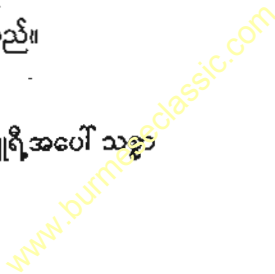
“ပြန်မယ်လေ”

“အန်တီမိနဲ့မာမီနဲ့က ခင်မင်ကြတယ်လေ”

ဇင်ယော်ကတော့ မဉ္ဇူရီကိုသတိရမိနေသည်။

ငယ်ချစ်ဦး ...

စင်ဒီမောင်နှင့် စကားပြောနေရတာပင် မဉ္ဇူရီအပေါ် သခွာ

ရှင်မြတ်နိုး

ဖောက်ရာ ကျနေမလားလို့ တွေးမိနေသည်။

“ဇင်ယော်”

“ပြော”

“စင်ဒီနဲ့စကားပြောနေတာကို ရှင်ကကြောက်နေသလိုပဲ”

သူ စင်ဒီမောင့်အဝတ်အစားတွေကြောင့်ရှက်သည်။

မျက်နှာလည်း ပူနေ၏။

မကြည့်ရဲ ...

ပြန်ချင်လာ၏။

အန်ကယ်ဂျော်တို့ ထွက်လာ၍ ဇင်ယော်စိတ်သက်သာရာ

ရသွားသည်။

“ဇင်ယော် နေချင်နေခဲ့လေ”

“ပြန်လိုက်မယ် အန်ကယ် ...”

“သူကလေ ပြန်မယ်ပဲလုပ်နေတယ် အန်ကယ်ဂျော်”

“သွားမယ်သမီးလေးရေ သားလည်း ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ

ပြင်ဆင်ရဦးမယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဇင်ယော် ခပ်သွက်သွတ်လေးပဲ လှမ်းထွက်လာခဲ့သည်။

ခြံထဲပြန်ဝင်လာမှ စိတ်သက်သာရာရသွား၏။

စော့ရွေးတွေ ပြန်လာသည်။

“သားကကြောက်နေတာလား ဘာမှကြောက်စရာမရှိပါဘူး။

မင်းက အန်ကယ်သားပဲ”

“ဇင်ယော် ရှက်တာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စင်ဒီမောင် ဝတ်ထားတာက ဇင်ယော် မကြည့်ရဲဘူး”

“ခေတ်နဲ့အညီဝတ်ထားတာပါ ဇင်ယော်ရယ်၊ မင်းက ရိုးသား

ထွန်းတယ်”

စင်ဒီမောင်နှင့်ပတ်သက်ရမှာ လန့်နေသည်။

မဂ္ဂုရီအပေါ်လည်း သစ္စာမဲ့ရာမရောက်ချင်။

ဇင်ယော်အဖြစ်ကို အန်ကယ်ဂျော်နှင့် အန်တီမိတို့က

သဘောကျလို့မဆုံးတော့။

ရယ်နေကြ၏ ...

ဇင်ယော် အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

အခန်း (၅)

“သူဌေးမင်းရယ် ... ကျွန်မသမီးလေး ... ဆေးကျောင်းကို အရမ်းတက်ချင်ပါတယ်ရှင် အဲဒါကြောင့် မြို့မှာကျောင်းတက်စေချင်ပါတယ်၊ အကူအညီပေးပါနော်”

“စိတ်ချပါ ကျွန်တော့်မှာလည်း သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိပါတယ် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းပါ၊ စာသင်ပိုင်းမှာ မဉ္ဇူရီဆိုတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထည့်ထားပေးပါလို့ ပြောထားပါတယ်၊ မဉ္ဇူရီကို စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာရှင် ... ဒီသမီးလေးဘဝ ကောင်းစားရေးအတွက် ကျွန်မတို့စိတ်မောနေရတာပါ၊ သမီးကလည်း လိမ္မာပါတယ်၊ ကြိုးစားပါတယ်၊ ဟိုလေ ... ကျွန်မသမီးမဉ္ဇူရီက ရည်းစားဆိုလည်း မထားဖူးပါဘူး၊ ကြောက်လည်းကြောက်တတ်ပါတယ်”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အစစအရာရာ ဆုံးမသွန်သင်ပေးပါ”

• အမေတာတွေပြောနေတာလဲ မဇ္ဈရိန္ဒာကလေးနဲ့။

သူဌေး သားအဖကို အခမ်းမရအထင်တကြီးနှင့် ဂရုတစိုက် ကြီးလုပ်ပြနေတာကိုလည်း မကြိုက်မိ။

သူဌေးသားဆိုတဲ့လူကလည်း မဇ္ဈရိအား အရောတဝင် ရှိလွန်းသည်။

“မဇ္ဈရိအတွက် စိတ်ချပါ အန်တီသော် ... နောင်လည်း ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်သားရယ် မဇ္ဈရိလိုအပ်တာတွေလည်း ရှိနေမှာပါ ... ဆုံးမနော်”

“ဟုတ်”

နောင်ကတော့ တောသူမလေးမဇ္ဈရိကို သဘောကျသွား သည်။

ဖြူစင်လိုက်တဲ့ကောင်မလေး ...

နောင်အကြိုက်ပဲ ချောမောသူ ...

“မဇ္ဈရိ”

“ရှင်”

“ရွာပြင်မှာ ရှုခင်းတွေကောင်းတယ်၊ ကိုယ်တို့သွားကြည့်”

အောင် လိုက်ပြပေးနော်”

“လိုက်သွားလေမဇ္ဈရိ ... မောင်နောင်နောင်ကျော့ကို လိုက်ပြပေးလိုက်ပါ”

အံ့မေက အဖြစ်ကိုသည်းတယ်။

မဇ္ဈရိကတော့ ဇင်ယော့ကိုပဲ ချစ်တယ်။

လူချင်းတွေ့တာမှ မကြာသေးဘူး။

တရင်းတန်းနဲ့ ရွာထဲလည်း မထွက်ချင်ပါဘူး ... ဇင်ယော့

အမေတွေ့သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

အဖေရော အမေရောက အတင်းလိုက်ခိုင်းနေ၍ မဇ္ဈရိ ခိုက်သွားရသည်။

“မဇ္ဈရိ”

“ရှင်”

“မင်းမှာ ရည်စားမရှိဘူးဆိုတာ တကယ်ပဲလား”

ချစ်သူရှိတာပေါ့ဟုပြောမလိုလုပ်ပြီးမှ မပြောပြဖြစ်တော့။

အဖေကိုကြောက်သည်။

မဇ္ဈရိလည်း ... မြို့ကိုတက်ချင်နေ၏။

ဇင်ယော့ကို ရှာချင်သည်။

“ခိုပါဘူး”

ရှင်မြတ်နိုး

“မင်းတကယ်ဖြူစင်တယ်”

“ရှင်”

“ကိုယ်က မင်းလိုဖြူစင်ပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့မိန်းကလေး

မျိုးကိုမှ နှစ်သက်တယ်”

“ဟင်”

“မဇ္ဈရီ”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကိုမကြောက်ပါနဲ့ကွာ”

မဇ္ဈရီရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် ... အထိတ်တထ

ရုန်းဖယ်ပစ်မိသည်။

သူမလက်လေးအား ဧင်ယော်ပင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မထိ

ခဲ့ဘူးပေ။

“မဇ္ဈရီကို ဇော်ကားဖို့မဟုတ်ပါဘူး ခင်မင်မှုပါ”

“အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကိုနောင် ... မဇ္ဈရီ မကြိုက်လို့

တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“ရိုးသားတဲ့မိန်းကလေးပဲ”

“ပြန်ကြပါစို့နော်”

“မဇ္ဈရီရယ် ကိုယ်တို့အခုမှထွက်လာတာပါ။ ဒီနားမှာ ထိုင်

အောင် ကွတ်ပြစ်လေးလည်းရှိတာပဲ”

“ရှင်”

ဧင်ယော်နှင့် ချိန်းတွေ့နေကြနေရာလေးပါ။

ရွာအပြင်ရောက်ပြီး တောအုပ်အစပ်မှာဖြစ်သည်။

ဧင်ယော်အပေါ် သစ္စာမဲ့ ရာရောက်နေပြီလားပင်မသိ။

မဇ္ဈရီ မထိုင်ချင်။

ဧင်ယော်အမေ တွေ့သွားမှာလည်း ကြောက်သည်။

“လာလေ”

“ဟို ... ကိုနောင်ထိုင်ပါ မဇ္ဈရီရပ်နေမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ကိုယ့်ကိုကြောက်လို့လား ... ဒါမဇ္ဈရီတို့

ဆူလေ”

“မဟုတ်ပါဘူး မကြောက်ပါဘူးနော်၊ မတင့်တယ်လို့ပါ”

“ဘာကိုမတင့်တယ်ရတာလဲ မဇ္ဈရီ”

“ဟို ... ပတ်ဝန်းကျင်လေ၊ တစ်မျိုးပြောမှာကြောက်တယ်”

“မဇ္ဈရီရယ်”

ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟု သူတွေ့မိ

ထည့် ...

သဘောကျစရာကောင်းတယ် ...

နေရာအတွက် မိန်းကလေးဆိုတာ မဆန်းတဲ့ကိစ္စဖြစ်နေ၏။
ကောင်မလေးကတော့ အစိမ်းသက်သက်လေးပါ ...
ရှက်လွန်း၍ မျက်နှာလေးပေါ်မှာ ပန်းသွေးရောင် ပြေးနေ
သည်။

“ပြန်ကြစို့နော်၊ မဇ္ဈရီတို့တောက ရန်ကုန်မြို့ကြီးလောက်
မသာယာပါဘူး”

“ကိုယ့်ရင်ကိုတော့အေးစေတယ် မဇ္ဈရီ”

မဇ္ဈရီပြန်ချင်နေသည် ...

ဇင်ယော်ကွယ်ရာမှ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် အ
တူနေရတာ စိတ်ကမဆန့်။

ရှက်လို့ သေတော့မယ်။

ပြီးတော့လည်း ဒီနေရာလေးမှာ ဇင်ယော်နှင့် တွေ့နေ
နေရာလေးပါ။

“မင်းအရမ်းကြောက်နေတာပဲကွာ ... ကြည့်ပါဦး ဓမ္မာ
လေးကရဲနေတာပဲ၊ အရမ်းရှက်တတ်တဲ့ကောင်မလေးပါလား”

မဇ္ဈရီစိမ်းလေးကို ကိုနောင် အသာအယာဆွဲလိမ့်မိသည်။

ကောင်မလေးက သူ့လက်ကိုဖယ်ပစ်နေ၏။

နောင် ရင်တော့ခုန်ရ၏။

ဘာအဆင့်မှမရှိတဲ့မိန်းကလေးကို လက်မထပ်လိုပေမယ့်
ဧဟိုစရာ စိတ်လှုပ်စားစရာပင်။

“ကျွန်မအသားကိုမထိပါနဲ့ ကျွန်မကြောက်တယ်”

မြို့ကိုလိုက်သွားဖို့ပင် မဇ္ဈရီကြောက်နေမိသည်။

ဒီလူက လက်ရမ်းတယ်။

မဇ္ဈရီကို တစ်ခုခုလုပ်မှာ သေချာသည်။

အမေကတော့ မဇ္ဈရီနဲ့လက်ထပ်စေချင်နေ၏။

ငွေကြေးချမ်းသာတာကိုပဲ ကြည့်သည်။

“ပြန်မယ်”

“မဇ္ဈရီ”

သူမရွာဘက်ကိုပဲ ပြန်၍လှည့်လာသည်။

ခြေလှမ်းတွေက မြန်နေ၏။

သူကနောက်မှလိုက်လာပြီး သူမလက်ကိုဆွဲထားသည်။

“မင်းအေးအေးဆေးဆေးလျှောက်စမ်းပါ မဇ္ဈရီ ... မင်းဒီလို

နေရင် ကိုယ်ဖက်နမ်းပစ်လိုက်မှာနော်”

“ရှင် ... ရှင်”

မဇ္ဈရီခြေလှမ်းလေးတွေ ...

တုန်ခဲနဲ ရပ်သွားသည်။

နောင်ရယ်ပစ်လိုက်၏။

အချစ်တွေက သူ့ရင်ကို ရိုက်ခတ်နေမိသည်။

“ပတ်ဝန်းကျင်က ကိုယ့်ကိုဘာပြောမလဲ ... မင်းကို နောက် ယှက်နေတာလို့ မထင်ဘူးလား”

“ကျွန်မရှက်တယ် ပတ်ဝန်းကျင်က သူဌေးသားကို မြူဆွယ် နေတာလို့ထင်မှာလည်း အရမ်းကြောက်တယ်”

မဇ္ဈိရီခြေလှမ်းကို မြန်မြန်မလျှောက်ရဲတော့ပေ။

စိတ်တွေ လေးလံနေသည်။

ဇင်ယော်ရယ် ...

နင်နဲ့တွေ့ချင်လွန်းလို့သာ ငါလေ မြို့ကို တက်မှာပါ။

အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။

“မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ပြန်မှာမို့ မဇ္ဈိရီ အဆင်သင့်ပြင်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့သူဌေး ... သမီးလေးပညာရေးအတွက်မို့သာပါ။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးမို့ မခွဲနိုင်ပါဘူးရှင်”

“ပညာရေးပဲလေ ခွဲရမှာပါပဲ ရန်ကုန်မှာ ကျူရှင်ပိုင်းကလည်း စတော့မယ်တဲ့ မဇ္ဈိရီအတွက် ပြန်ကြရမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သူဌေးရယ် ... သမီးလေးကိုအပ်ပါ တယ်၊ သမီးမဇ္ဈိရီလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်အောင်ကြိုးစားပါ၊ သမီးက

ညီမုန်းချက်ကြီးတယ် မဟုတ်လား”

ဟွန်း ...

အမေကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။

မဇ္ဈိရီ ဘယ်တုန်းကမှ ဆရာဝန်မဖြစ်ချင်ခဲ့။

ကြောက်လွန်းလို့ သွေးလည်းမကြည့်ရဲပေ။

မဇ္ဈိရီ အပေါ်သို့တက်လာခဲ့သည်။

“မဇ္ဈိရီ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ မျက်နှာလေးလည်းနွမ်းလို့”

“ဟိုကောင်ပေါ့”

“ဟင် ... ညီမလေးကို ဘာလုပ်လိုက်လဲ”

“လက်ကိုင်လိုက်၊ ပါးတို့လိုက်နဲ့ မဇ္ဈိရီသေပစ်ချင်တယ်၊

တာတွေလုပ်နေတာလဲ မဇ္ဈိရီ ရှက်လို့သေတော့မယ်”

ချောစုကလည်း အဲဒီကောင်ကိုကြည့်လို့မရပါဘူး။

ဇင်ယော်နဲ့ပဲ သဘောတူတယ်။

မဇ္ဈိရီလေးက ရိုးသားတော့ ငယ်ချစ်ဦးပဲ ကောင်းမည်။

အမေ တက်လာသည်။

“မဇ္ဈိရီ ညည်းမျက်နှာက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နောင်လေးက

ညီမုန်းချက် လုပ်နေတာကို ... ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းကြီး ချတာလဲ”

ရှင်မြတ်နိုး

“အမေရာ ... သူက မဇ္ဈရီလက်ကိုကိုင်တယ်၊ ပါးကိုတို့ တယ်၊ မဇ္ဈရီအရမ်းရှက်တာပဲ မြို့တို့တောင် လိုက်မသွားချင်တော့ဘူး”

“ဘာပြောတယ် မဇ္ဈရီ၊ ညည်းကများ နောင်နဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာဟဲ့ နောင်က ဂရုတစိုက် ကြင်နာပြုနေတာ ညည်းက အိုင်တင်ခံမနေစမ်းပါနဲ့အေ”

“မေမေ”

“ဘာလဲ ... မိဘက ကောင်းစားစေချင်လို့ စီစဉ်တာလေ နောင်က သူဌေးသား ... ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သားဟဲ့၊ သမီးလေးရင်စိတ်ကူးမလွဲစမ်းပါနဲ့ တရင်တနီးနေစမ်းပါ ... ပြီးတော့ ... ညည်းစာကြိုးစားပါ။ ဆေးကျောင်းတက်ခွင့်ရအောင်”

“အမေ”

“ဘာအမေလဲ ငါ့ခိုင်းတာလုပ်စမ်းပါ။ နောင်ကချစ်တယ်ပြောရင်လည်း မငြင်းနဲ့ လက်ခံလိုက် အမေ့သမီးလေး ရှေ့နေကွယ်”

“အမေရယ် ... သူကရော မဇ္ဈရီကို တရားဝင်လက်ထပ်မလား ... အမေက ဇင်ယော်ကိုအထင်သေးနေသလို သူတို့ကထည့်တော့သူမ မဇ္ဈရီကို အထင်သေးမှာပါ”

“ဘာအထင်သေးစရာရှိလဲသမီး၊ မေမေတို့လည်း ငွေကြေးပြည့်စုံတာပဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လှပချောမောဖို့ပဲလိုအပ်တယ်၊ သူဌေးသားကိုယ်တိုင်က ညည်းကိုသဘောကျနေတာပဲ၊ ဆရာဝန်မလေးဖြစ်သွားရင် ဘယ်လောက်ဂုဏ်ရှိလိုက်မလဲ၊ အမေတို့ အသက်ကြီးပါပြီ၊ သမီးလေးပဲ အားကိုးရမှာလေနော်”

အမေ့ကြောင့် မဇ္ဈရီစိတ်ညစ်မိသည်။

မြို့သားကိုပဲ အထင်ကြီးနေတယ် ...

မဇ္ဈရီက ဉာဏ်မကောင်းဘူး။

အောင်ရုံတောင် ကြိုးစားရမှာ။

ဇင်ယော်က ဉာဏ်ကောင်းသည်။

နင် အပြတ် ကြိုးစားပြလိုက်စမ်းပါ ဇင်ယော်ရယ် ...

ဆရာဝန် ဖြစ်အောင်လေ။

အမေအထင်ကြီးမှ ဖြစ်မယ်။

မဇ္ဈရီသတိရနေတာက ဇင်ယော်ပဲ ဖြစ်သည်။

“ရန်ကုန်ရောက်ရင်လည်း ညည်းနေချင်သလို နေလိုရမယ် ထင်နဲ့နော်မဇ္ဈရီ၊ ဟိုကောင်က ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်ဖို့သွားအထိ ... တွေ့ဖို့တော့ လုံးဝမစဉ်းစားနဲ့ ငါက စုံစမ်းနေမှာ” ဒေါ်ငွေသော်ကတော့ ဇင်ယော်လိုကောင်လေးနှင့် လုံးဝ

သဘောမတူနိုင်ပေ။

နောင်နဲ့ပဲ သဘောတူတယ် ...

သမီးမဉ္ဇူရီကို အားမရ ဖြစ်နေရသည်။

“မဉ္ဇူရီနော် ... မေမေစကားကို နားထောင် ... မကြာခင် မေမေတို့လည်း မြို့တက်လာမယ်၊ ညည်းအမေ တိုက်ခန်းဝယ် မယ်တဲ့ ... တောမှာတော့ဘဝကို ဇာတ်မမြုပ်နိုင်ဘူး၊ ညည်းဘဝ ရှေ့ရေးအတွက်လည်း ပါတယ်နော် ... ”

အမေ သတိတွေပေးရင်း မဉ္ဇူရီကိုလည်း ငြိမ်းခြောက်သူ ပွက်ရင်း ဖြန်သွားသည်။

“ညည်းသေမယ်နော် .. ငါ့ကို ဘာထင်နေလဲမဉ္ဇူရီ ... နင် မဟုတ်တာလုပ်ဖို့စဉ်းစားရင် ဇင်ယော် ထောင်ထဲရောက်ပြီပဲ”

“အမေကလဲ မဉ္ဇူရီသိပါတယ်”

“ပြီးရော”

“ဟိုကောင်မ ချောစု၊ နင်လည်းသတိထား ကိုယ့်ညီမ ဒုက္ခ ရောက်အောင် လုပ်ချင်နေတယ်၊ ညည်းပါ သူတောင်းစား ဖြစ်သွား မယ်နော် ... ”

“ဒေါ်လေးသော်ကလည်း ချောစုဘာလုပ်လို့လဲ ... ချောစု လည်း ညီမလေးကို သူဌေးကတော်ပဲ ဖြစ်စေချင်နေတာပါ”

“မနက်ဖြန်လိုက်သွားဖို့ အထုတ်ပိုင်းပြင်ပေးလိုက် အရေး ခြောက်က အလှပြင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ အဝတ်အစားတွေ မမေ့စေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်လေးသော် ပြန်ထွက်သွားမှ ချောစုလည်း အသက်ရှူ ခြင်းသွားရသည်။

“အမယ်လေး ... မြို့မှာကျောင်းသွားတက်မှာများ ရပ်ရှင် သမီးလုပ်မှာကျနေတာပဲ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ ထည့်သွားတဲ့ ငွယ်ဘူး”

“မဉ္ဇူရီတော့ သေပစ်ချင်နေပြီ မမချောရယ် ... ဘယ်လို ညည်းပြီး မဉ္ဇူရီက ဆေးကျောင်းတက်နိုင်မှာလဲ ... ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထောင် သတ်သေပစ်လိုက်ချင်ပြီ”

“အမယ်လေး ... မလုပ်လိုက်ပါနဲ့မဉ္ဇူရီရယ်၊ အချိန်ဆိုတာ ညည်းနိုင်ရင် အကျိုးရှိပါတယ်၊ မမချောလည်း ရောက်လာမှာပါ။ လောလောဆယ်တော့ အလိုက်အထိုက် ကြည့်နေလိုက်စမ်းပါဟဲ့”

“အင်းပါ”

ဇင်ယော် နင်နဲ့ဝေးရရင်တော့ မဉ္ဇူရီသေမှာပဲ။

နင်ကလွဲပြီး ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးရဲ့ရင်ခွင်ထဲကိုမှ ငါမဝင်

ရှင်မြတ်နိုး

သေပစ်မယ် ...

နောင်နောင်ကျော်ဆိုတဲ့လူကိုလည်း ငါလုံးဝအထင်မကြီး

ပါဘူး။

မဇ္ဈိမီမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်လာသည်။

“မငိုပါနဲ့ညီမလေးရယ်၊ ဖူးစာရှင်မှန်ရင် ဘယ်သူမှခွဲလို့မရပါ

ဘူး၊ မငိုနဲ့လေ”

ချောစုလည်း ညီမမဇ္ဈိမီအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

သူမလည်း ဘယ်လိုမှမကူညီနိုင်ပေ။

ဒေါ်လေးသော် လွန်တယ် ...

ဂုဏ်ပကာသနတွေကို မက်မောနေ၏။

အရှက်လည်း မရှိတော့။

ငွေ ... ငွေနဲ့ ဘဝကိုမေ့နေသည်။

မဇ္ဈိမီအတွက် ပစ္စည်းတွေမကျန်ရစ်စေရန်လည်း ဂရုတစိုက်

ထည့်ပေးနေရ၏။

ဒေါ်လေးသော် လာစစ်ဆေးမှာပါ။

ချောစုမှာ တခြားနေထိုင်စရာ မရှိလို့ပါနော်။

မဇ္ဈိမီလေးကတော့ မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့်စီးကျနေရင်း

ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေသည်။

“ဇင်ယော်နဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ မဇ္ဈိမီရင်ထဲမှာ ပြောပြစရာ
စကားတွေအများကြီးပဲ မမချော့ရယ်၊ စိတ်တွေပူလိုက်တာ”

ဇင်ယော်ကို တွေ့ကိုတွေ့ရမယ်။

ကတိတွေ တောင်းရဦးမယ်။

မဇ္ဈိမီကိုလည်း နားလည်ပေးပြီး စောင့်ပါလို့ ပြောပြချင်
သည်။

အခန်း (၆)

“တို့ဝိုင်းကို တို့ကိုနဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့
ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရောက်လာလိမ့်မယ် ဇင်ယော်”

“ဟုတ်လား”

“သူ့နာမည်က မဇ္ဈာရီတဲ့”

“ဘာပြောတယ်”

“ဇင်ယော်ကလည်း ဘာဖြစ်တာလဲ အလန့်တကြားနဲ့”

မဇ္ဈာရီ ...

နင်လား ...

မဇ္ဈာရီ ရန်ကုန်တက်လာမယ်ဆိုတာလည်း ဇင်ယော်သိနေ
သည်။

စိတ်တွေပူလာ၏။

ရှင်မြတ်နိုး

စင်ဒီကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ပေးမှာတဲ့။

မဇ္ဈရီတို့အိမ်ကိုလည်း သူဌေးသားအဖ ရောက်လာမယ်လို့ ပြောထားသည်။

“စိမ်ရေညှာလေးကတဲ့ ကိုကိုဖုန်းဆက်တာတော့လေ အရမ်း ချောတယ်၊ ရိုးသားဖြူစင်တယ်တဲ့၊ ရှက်လည်း အရမ်းရှက်တတ် တယ်တဲ့”

မဇ္ဈရီ ... နင်ပဲ။

ဇင်ယော်စိတ်တွေ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ကြီးနှင့် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲချင်လာသည်။

သူ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်မှဖြစ်မယ်။

သူ့ကို စိမ်ရေညှာလေးကမှန်း ဘယ်သူမှမသိကြ။

မွေးစားမိဘတွေက ဇာတ်မြှုပ်ထားသည်။

“မဇ္ဈရီ နင်က ငါ့အပေါ် သစ္စာမဲ့လိုက်ပြီလားဟာ”

မဇ္ဈရီအမေရဲ့ ကြံစည်မှုတွေပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

သူဌေးသားနဲ့ လက်ထပ်မှာတဲ့လား။

နင်ကရော လက်ခံသဘောတူလိုက်ပြီလား မဇ္ဈရီ ...

စင်ဒီအနားမှာ ဇင်ယော်မနေချင်တော့။

ထွက်လာခဲ့၏ ...

စင်ဒီကတားသည်။

“ဇင်ယော်နော် ... ပဲတွေအရမ်းပေးမနေနဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ ပြန်ချင်တာလဲ”

“ကိုယ့်မှာကိစ္စရှိသေးတယ်၊ စင်ဒီနဲ့လည်း ဘာမှပြောစရာမှ မရှိတာပဲ”

“ရှိတယ်”

“စင်ဒီ”

“ဟင်”

“ကိုယ်က မိန်းကလေးတွေနဲ့ စကားပြောရတာ အခက်အခဲ ဖြစ်တယ်၊ နေလို့မရဘူး ... တဖြည်းဖြည်းတော့ ကျင့်သားရမှာပါ”

စင်ဒီမိခင်ကလည်း ဇင်ယော်နှင့် တရင်းတနှီးနေစေသည်။

သူ့ကို သား ... သား ... နှင့် ဇင်ယော်စိတ်ညစ်မိ၏။

စင်ဒီ ဘယ်လောက်ပဲတားတား သူပြန်လာခဲ့သည်။

“လေးလေးနိုင်”

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဇင်ယော်”

“ဇင်ယော်တို့ခိုင်းကို မဇ္ဈရီရောက်လာမယ်တဲ့”

“ဟင်”

ဦးနိုင်ပင် ဇင်ယော်စကားကြောင့် ... အံ့ဩသွားရသည်။

တိုက်ဆိုင်လွန်းနေ၏။

မဉ္ဇူရီအမေက ဘဝမေ့ပြီး မာန်မာန်တွေ တက်ကြွကာ ဧ
ယော့အား သူ့သမီးနှင့်ခင်မင်တာပင် မကြိုက်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော် သူတို့နဲ့မတက်ချင်တော့ဘူး”

“ဇင်ယော်ရာ ... မင်းကလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ယောကျ်ားထေ
ပဲဟာ ခပ်တည်တည်ပေါ့။ သူ့ဌေးတို့ကိုအားနာစရာကြီးကွာ”

“မဉ္ဇူရီနဲ့ ဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ရမလဲ၊ သူက မသိန
ယောင်ဆောင်ရင် မင်းလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ထေ
ဘာဖြစ်လဲ”

“မဉ္ဇူရီကို သူ့အမေက အတင်းအကြပ်လွှတ်တာဖြစ်မယ်

“နောင်က မဉ္ဇူရီတို့ဆီ ရောက်နေပြီလေ၊ နောင်ကထေ
ရှုပ်ပွေတယ်နော်၊ မငွေသော် အနံ့ကြီးကွင်းကျယ်လုပ်နေတာ ထိပြီ

မဉ္ဇူရီကိုတော့ အထိမခံနိုင်ပေ။

ဇင်ယော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

လေးလေးနိုင်က သူတို့နှစ်ယောက်ချစ်သူတွေဆိုတာ မသိ

ပေ။

“အရေးစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့ တူလေးရာ ကိုယ့်ဘဝတက်လင်
အတွက်ပဲ ကြိုးစားစမ်းပါ၊ မဉ္ဇူရီလေးက သဘောထားပြည့်ဝထေ

မယ့် သူ့မိဘတွေက အတ္တကြီးလွန်းတယ်ကွ”

ဇင်ယော်အမေက သေသေချာချာမှာလိုက်သည်။

ဇင်ယော်ကို မငွေသော်က မုဆိုးမသားဆိုပြီး နှိမ်လို့မခံချင်
ဖြစ်နေတာတဲ့။

သူ့သားကို ပညာတတ်ကြီးဖြစ်စေချင်တယ်တဲ့။

သူတို့သမီး မဉ္ဇူရီနဲ့တောင် နီးစပ်မှာကြောက်လို့ ပတ်သက်
ဆက်ဆံရဘူးတဲ့။

“ဇင်ယော်”

“ဗျာ”

“မင်းနဲ့မဉ္ဇူရီတို့ ချစ်သူတွေအဆင့် ဖြစ်နေပြီလား”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူးလေးလေးရာ၊ သူငယ်ချင်းတွေပါ”

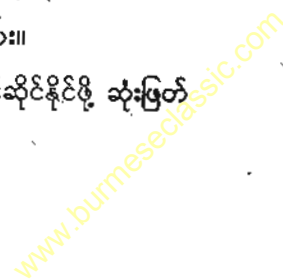
“မဉ္ဇူရီကို မင်းစိတ်မဝင်စားနဲ့နော်၊ မင်းအမေက လုံးဝလက်
ခံဘူး၊ မဉ္ဇူရီကိုယူမယ့်အစား ခွေးမကိုအခြီးဖြတ်ပေးစားမယ်တဲ့”

အမေက ဇင်ယော်ကိုလည်းမှာလိုက်သည်။

ငွေသော်သမီးကိုတော့ လုံးဝစိတ်မကူးနဲ့နော်။

မဉ္ဇူရီနှင့်သူ ဝေးကွာသွားတော့မှာလား။

ဇင်ယော်ကတော့ မဉ္ဇူရီကို အရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
ထားသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“စင်ဒီကိုပဲ မှန်းစမ်းပါ ဇင်ယော် ... မင်းအမေက သူ့
သမီးကို ချွေးမတော်ချင်တာလေ”

“တော်ပါပြီဗျာ ... စင်ဒီမောင်က ရဲတင်းလွန်းလို့ ဇင်ယော်
ကြောက်လာတယ်။ ဇင်ယော်ကို တစ်ခုခုကြံစည်မလိုကြီး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ရိုးတဲ့တူလေးရာ ကောင်
မလေးဘက်က ကြံစည်တာများ မင်းကကြောက်နေရလားကွ”

လေးလေးနိုင်က ရယ်မောနေပေမယ့် ဇင်ယော်မရယ်နိုင်
မဉ္ဇူရီတ သူ့အပေါ် သစ္စာဖောက်လိုက်ပြီလားဟု စိတ်ပူ
သည် လေးလေးကမသိ။

“ဇင်ယော်”

“ဗျာ”

“တူလေးဘဝ ဘယ်လောက်မြင့်မားသွားရပြီလဲ ... သူ့
လင်မယားက သားအရမ်းလိုချင်ကြတယ်။ မင်းကို အားကိုးကြတယ်
လေ။ မင်းအမေလည်း ပျော်နေတယ်။ မုဆိုးမသား အနှိမ်ခံနေရတာ
တဲ့”

သူ့အိမ်ခန်းကို ဝီဒီယိုရိုက်၍ အမေ့ဆီပို့ပေးသည်။

အမေက ပျော်နေ၏။

သူ့အတွက် မစဉ်းစားနဲ့တဲ့။

ဖော်ချစ်နီ့ချစ် ဂူချင်တစ်

သားချမ်းသာရင်ရပြီတဲ့။

တစ်ရွာလုံးလည်း အမေလိုက်ကြွားနေပြီထင်သည်။

“ဇင်ယော် မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ မာနရှိစမ်းပါ။ မင်းအမေ

ချစ်လင်ချက်တွေကို မဖျက်စီးလိုက်နဲ့နော်၊ မဉ္ဇူရီလည်း ဘာဖြစ်
ကွ ကိုယ့်ပညာရေးက အရေးကြီးတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ လေးလေး”

ဇင်ယော် ကြိုးစားပြရမယ်။

မဉ္ဇူရီအတွက်ပါ။

ချစ်သူ ရောက်လာတော့မယ် မနက်ဖြန်တဲ့။

“ငါကတော့ နင့်အပေါ် လုံးဝသစ္စာရှိမှာနော် မဉ္ဇူရီ၊ နင်

ခွင့်ခွင့်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ရင်ခွင်မှာမှ မရှိစေရဘူး”

မဉ္ဇူရီရောက်လာမှာကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ... သူ့အတော်လေး
အားရသည်။

စင်ဒီကတစ်မျိုး ...

သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ခေါ်နေ၏။

ဇင်ယော်ကငြင်းတော့ ရောက်လာသည်။

“ဇင်ယော် ... ရှင်က ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ယောက်ျားလေး

ပြေးတော့များ စင်ဒီလိုမိန်းကလေး အရောတဝင်နေထိုင်တာ ရှင်

ဂုဏ်ယူစမ်းပါ”

“ကိုယ်က အရောတဝင် မနေချင်ဘူးစင်ဒီ ... ကိုယ်မနေ တတ်ဘူး ... မင်းလည်း မင်းဟာမင်း နေစမ်းပါ”

“မနေပါဘူး ... ရှင်က အရောတဝင် မနေချင်လေ စင်ဒီက ကပ်လေပဲ”

မဉ္ဇူရီရောက်လာရင် ပို၍ဆင်ခြင်ရမည်ဖြစ်သည်။

မဉ္ဇူရီ အထင်လွဲတာတော့ မခံနိုင်ပါဘူး။

စင်ဒီက မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အရှက်မရှိဘူး ... သူ့အိပ်ခန်းထဲမှ နေ၍ သူ့အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ရသည်။

“စင်ဒီလေး ရောက်နေတာလား”

အန်ကယ်ဂျော်နှင့် အန်တီမိတို့အပြင်ထွက်ရာမှ ... ပြန်လာ သဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟုတ်တယ်အန်ကယ်ဂျော် ... မာမိက တစ်မိသားစုလုံးကို ညစာဖိတ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“ဟုတ်လား ... ကောင်းပါပြီကွယ်၊ လာရမှာပေါ့”

“ဆက်ဆက်လာကြပါတဲ့ ဒီနေ့က မာမိမွေးနေ့မို့ပါ”

“လာမယ် ... လာမယ် ... ရိတော့ကိုလည်း မွေးနေ့မှာ ကံကောင်းခြင်းတွေအားလုံး ပိုင်ဆိုင်ပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်း

...ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ဦးသမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒီလောက်တောင် မတွေ့ချင်တဲ့ဇင်ယော် မှတ်ထား။

မာမိကလည်း မဖိတ်ခိုင်းပါဘူး။

မာမိမွေးနေ့လည်းမဟုတ်။

စင်ဒီအိမ်ကို အပြေးအလွှား ပြန်လာခဲ့ရသည်။

“မာမိ ... စင်ဒီလေ ဒီညနေအန်ကယ်ဂျော်တို့မိသားစုကို

...ဖိတ်ကျွေးမလို့ ဖိတ်လာခဲ့ပြီနော်”

“ဟုတ်လား ... ဘာအတွက်လဲ ... မနက်ဖြန်ညမှ ဖိတ်တာ

...ဟုတ်ဘူးကွယ်”

“မာမိမွေးနေ့ဆိုပြီး စင်ဒီဖိတ်လာခဲ့တာ၊ မထူးတော့ပါဘူး

...နော်”

“အေးပါကွယ် သမီးလေးသဘောပါပဲ၊ ကျွေးကြတာပေါ့”

ဒေါ်ရီတာကလည်း တဖက်ခြံကမောင်ဇင်ယော်ကို သဘော

...သည်။

ရိုးသားတည်ကြည်ပုံပင်။

မိမိတို့က ငွေကြေးပြည့်စုံ ချမ်းသာပြီးသားဖြစ်၍ အရည်

...ရှိတဲ့သမက်လောင်းပဲ လိုအပ်နေသည်။

“စင်ဒီ စိမံမယ်”

“သမီးလေး လုပ်တတ်လို့လားကွယ်”

မယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

စင်ဒီ အရမ်းပျော်ပြီး ကိုယ်တိုင်ဈေးဝယ်ထွက်သွားသည်။

အလုပ်သမားကောင်မလေးနှစ်ယောက် ဆွဲခြင်းဆွဲရ၏။

စင်ဒီ ဝယ်တာတွေများလွန်း၍ မသယ်နိုင်ကြ။

“မမလေးတော်ပါတော့ အရမ်းများနေပြီနော် ... ညနေချက်

ရမှာ”

“တော်ပါပြီ သွားကြမယ်”

စင်ဒီ အမြန်ပြန်လာပြီး ဇင်ယော်ကြိုက်တာတွေ မေးပြီး

ဝယ်ခဲ့သည်။

“လေးလေးနိုင် ဇင်ယော်ဘာတွေကြိုက်လဲ သူ့ကိုမေးရင်

ပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

“အသုပ်တွေကိုပိုကြိုက်တယ် စင်ဒီလေး၊ ဘာလဲ ... သမီး

ကိုယ်တိုင် စိမံနေတာလား”

“အင်း”

လေးလေးနိုင်နဲ့က ... စင်ဒီငယ်စဉ်လေးထဲက ခင်သည်။

တစ်ဖက်ခြံက ခြံစောင့်ကြီးပေမယ့် အန်ကယ်ဂျော်တို့က

ဆင့်အတန်းမခွဲခြားတတ်၍ ခင်မင်နေကြ၏။

ပြီးတော့လည်း အကူအညီလည်း ပေးတတ်တယ်။

စင်ဒီတို့မိသားစု အကြောင်းကိစ္စရှိလျှင် မညည်းမညူ အကူ

အညီ ပေးတတ်သည်။

“လေးလေးနိုင်လည်း လိုက်ခဲ့နော်”

“လေးလေးနိုင် အလုပ်ရှိလို့ပါကွယ်၊ ခလိုက်တော့ပါဘူး”

“စင်ဒီက လေးလေးနိုင်ကိုလည်းခင်တယ်၊ အဲဒီခြံကလူတွေ

ဆိုရင် အားလုံးကိုခင်တယ်၊ အရမ်းကျွေးချင်တာပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ဦးနိုင်က ဇင်ယော်ကိုပြောပြတော့ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး

အာကုန်းလေးတစ်ယောက်ကို ပေါ်တင်ပိုးပမ်းတာ သူ့အမုန်းဆုံး

အသုံး

“ဇင်ယော်ရာ မင်းကလည်း စင်ဒီလေးက ခင်တတ်တာပဲ

ဒီလေးက ခင်တတ်တယ်ကွ၊ အဆင့်အတန်းလည်း မခွဲခြားဘူး

အဆင့်လင်းလင်း နေထိုင်တာပါ၊ စိတ်သဘောထားပြည့်ဝပါတယ်”

သူကတော့ မဂ္ဂုရီကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မှ အရော

ရှင်မြတ်နိုး

တဝင်မနေချင်။

ချစ်သူမဇ္ဈိရီအား သစ္စာဖောက်စေမည့် အခြေအနေကိုရှောင်ချင်သည်။

ဇင်ယော်နှင့်မဇ္ဈိရီက ငယ်ချစ်ဦးတွေ ... ငယ်ပေါင်းတွေပါ။

ညနေကျတော့ စင်ဒီတို့အိမ်မှာ ညစာသွားစားရသည်။

“သားက ဘာမှသိမ်ငယ်မနေပါနဲ့ သားကိုသား သူဌေးသား လို့ပဲ သတ်မှတ်ထားပါ။ အန်ကယ်ဂျော်တို့လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး မင်းကို သားအရင်းလို သံယောဇဉ်တွယ်ပြီး အားကိုးနေမိတယ်”

မိမိတို့မှာ သားသမီးမရခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့်ပင် ဇင်ယော်ကို တွေ့ရတော့ သားအရင်းလိုပင် ချစ်ခင် သံယောဇဉ်တွယ်မိကြသည်။

“စင်ဒီလေးကလည်း ခေတ်ရှေ့ပြေးပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနေ ထိုင်တတ်တာပါ။ စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝရာပါတယ်”

ဇင်ယော်ကတော့ လူကြီးတွေကိုလေးစား၍ ဘာမှမပြောလိုတော့။

စင်ဒီက သဲသဲလှုပ် ...

သူကြိုက်တတ်တဲ့ဟင်းတွေကို လေးလေးနီင်ကိုမေး၍ ချက်ထားသည်။

“ဇင်ယော်စားနော်၊ ရှင်ကြိုက်တတ်တဲ့အသုပ်မျိုးစုံကို စင်ဒီ နှိုယ်တိုင်စီမံပေးထားရတာ၊ ကြိုက်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ကြိုက်ပါတယ်”

“စင်ဒီနဲ့ အကြိုက်ချင်းတူတယ်သိလား၊ မာမိုကိုမေးကြည့်ပါ သား နော် ... မာမိ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဇင်ယော် သမီးလေးစင်ဒီနဲ့သားက အကြိုက် ချင်းတော့တူကြပါတယ်”

မာမိကလည်း စင်ဒီအကြိုက်လိုက်ပေး၍ ... ပျော်ရသည်။

ဇင်ယော်ပဲ ... မျက်နှာကြီးတင်းတင်းကြီးနဲ့ မိန်းကလေး တွန့်ပတ်သက်ရတာ ရှက်နေသေး၏။

စင်ဒီကတော့ မရဘူး။

ဇင်ယော် ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေးပြီး စားစေသည်။

“အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ဘယ်လိုမှစိတ်မဝင်စားတဲ့ သမီးစင်ဒီ အမေ့မွေးနေ့မို့ထင်တယ်၊ ကိုယ်တိုင်တက်တက်ကြွကြွ ဝင်ကူ တယ်”

ဒေါ်ရီတာကတော့ စင်ဒီကိုအထင်သေးမှာစိုးရိမ်၍ ဝင်ပြောသည်။

ဇင်ယော်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက အေးစက်စက်ယောက်ျား

www.burmeseclassic.com

ရှင်မြတ်နိုး

ဝိသဖြိုး တည်ကြည်တဲ့ပုံလေး မိမိကတော့ သမက်ဖမ်းထားချင်လာ
၏။

ယောက်ျားနဲ့တိုင်ပင်ရမယ်။

“မနီတာ မွေးနေ့အတွက် အခုလိုကျွေးမွေးတာ အသက်ရှည်
ပါစေ၊ ကျန်းမာပါစေ၊ မိသားစုဝင်တွေအားလုံး ပျော်ရွှင်ကြပါစေလို့
ဆုတောင်းပေးပါတယ်ဗျာ”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေရှင်”

“မိလည်း ဆုတောင်းပေးတယ်နော်”

“ကျေးဇူးပဲမိရယ် တို့တွေကအမြဲတမ်း အိမ်နီးချင်းကောင်း
တွေအဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ကြတာလေ၊ ရှေ့ဆက်လည်း ဆွေမျိုးသားချင်း
တွေလို နေထိုင်သွားချင်ပါတယ်”

မာမီစကားကို စင်ဒီ အလွန်အမင်း သဘောကျသွားမိသည်။

ဇင်ယော်ကို ဖမ်းချည်နှောင်ပစ်လိုက်တာပဲလေ။

မြင်မြင်ချင်းပဲ စင်ဒီ သံယောဇဉ်တွယ်သွားရတာပဲဖြစ်၏။

ဇင်ယော်တောင် အရင်ကလို ရှက်ရွံ့ထူပူမနေတော့ဘဲ
အရောတဝင် ပြောလာတော့ စင်ဒီ ထကပစ်လိုက်ချင်လောက်
အောင် ပျော်သည်။

အခန်း (၇)

သူ အပေါ်ထပ်ကနေ ကြည့်နေသည်။

သူထင်ထားတဲ့အတိုင်းပင် မဉ္ဇူရီပါလာ၏။

ဇင်ယော်ငယ်ချစ်ဦး မဉ္ဇူရီ ...

“မဉ္ဇူရီပဲ ... ဇင်ယော်၊ ငွေသော်တစ်ယောက်ကတော့

အတိတ်ကိုမေ့ပြစ်လိုက်တာပဲ၊ နောင်က လူရှုပ်လေးပါ”

မဉ္ဇူရီကို လူရှုပ်လူပွေတစ်ယောက်နှင့်တော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ

ဘူး။

ဇင်ယော်တားဆီးလိုသည် လေးလေးနိုင်ကတော့ မသိဘူး။

မဉ္ဇူရီကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေဖို့ပဲ သတိပေးနေ၏။

ဇင်ယော်တစ်ယောက် ရင်ထဲမှာ စူးရှပေါက်ကွဲချင်နေသည်။

“တူလေးရဲ့အနာဂတ်အတွက်ပါကွာ၊ မဉ္ဇူရီ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ရှင်မြတ်နိုး

ဇင်ယော်နဲ့မဆိုင်ဘူးနော် ... ငွေသော်က သူစိမ်းတစ်ယောက်၊ လက်ထဲများ သမီးပျိုလေးကို အပ်လိုက်ရတယ်လို့ကွာ၊ ဂုဏ်ပထမ သန တော်တော်မက်မောတာပဲ”

မဇ္ဈရီ နင်ကရော နင့်အမေရဲ့စိတ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျူး တာလား ...

နင် သစ္စာမဲ့ပြီထင်တယ် ...

ဇင်ယော်ဆီတော့ ကတိတွေအထပ်ထပ် တောင်းနေခဲ့ သည်။

“ဘာမှစိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့၊ မဇ္ဈရီက မင်းကိုအထင် သေးနေမှာပဲ ပတ်ပတ်သက်သက်မလုပ်နဲ့နော်၊ မင်းအမေက သေ သေချာချာ မှာလိုက်တယ်”

“အမေ့ကို သွားပြီးမပြောပြပါနဲ့ လေးလေးနိုင်”

“မပြောပါဘူး ... မင်းအမေ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်”

“ဇင်ယော်အိပ်တော့မယ် လေးလေးနိုင်”

“ဇင်ယော်”

“ဗျာ”

“မင်း မဇ္ဈရီကို မပတ်သက်နဲ့နော်၊ မသိချင်ယောင်ဆောင် နေပါ။ လေးလေးနိုင်ပြောတာ ကြားလား”

“အင်းပါ”

လေးလေးနိုင် ထွက်ဘူးမှ ဇင်ယော် အိပ်နေရာမှ ပြန်ထပြီး တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိနေသည်။

မဇ္ဈရီ မရှိတော့ တိုက်ထဲဝင်သွား၏။

စင်ဒီကလည်း ဆီးကြိုနေသည်။

ဇင်ယော်အနေနှင့် သူငွေးသမီး စင်ဒီမောင်ကို အချိန်မရွေး အရယူနိုင်ခဲ့၏။

နင့်အပေါ် ငါသစ္စာရှိခဲ့တယ် မဇ္ဈရီ ...

ခြံကြီးထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိတော့၍ သူလည်းစားပွဲမှာ ပြန် ထိုင်သည်။

ထိုအချိန်တွင် စင်ဒီဆီက ဖုန်းလာ၏။

သူစိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ဖုန်းကိုဖြင့်၍ကိုင်သည်။

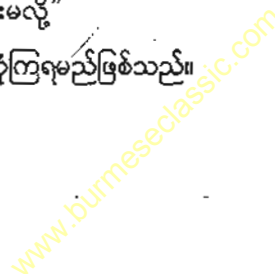
“ဇင်ယော်လား ... စင်ဒီတို့ယောက်မလောင်း ချောချော သေးရောက်နေပြီ လာခဲ့ပါ”

“ကိုယ်အားသေးဘူးစင်ဒီ မနက်ဖြန်မှလာမယ်”

“မရဘူးကွာ အခုပဲလာခဲ့ပါ၊ ဒီမှာကြားမလို့”

မဇ္ဈရီနဲ့ကတော့ သူ တစ်ချိန်မှာတွေ့ဆုံကြရမည်ဖြစ်သည်။

ရှောင်လွှဲ၍မရနိုင်တော့။

ရှင်မြတ်နိုး

စင်ဒီကိုယ်တိုင်က ယောက်မလောင်းဟုပင် ခေါ်နေသည်
နှင့် လက်ခံလိုက်ပြီလား မဇ္ဈရိ၊

“ဇင်ယော်လာခဲ့ပါ ... ရှင့်ကိုမိတ်ဆက်ပေးမလို့လေ တို့
အသက်ရွယ်တူတူပဲ”

မဇ္ဈရိ နင်ကရော ငါ့ကိုတွေ့သွားရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမထင်
မျက်နှာပြောင်တိုက်မှာလား ...

- “ဇင်ယော်”
- “ဟင်”
- “လာခဲ့”

စင်ဒီရောက်လာမှာစိုးရိမ်၍ ဇင်ယော်လာခဲ့ရသည်။
ဇင်ယော်ကိုမြင်လိုက်သဖြင့် မဇ္ဈရိ အံ့အားသင့်သွား၏။
သူကတော့ သူစိမ်းဆန်ဆန် ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဇင်ယော်လာလေ၊ ဒါ မဇ္ဈရိတဲ့ တို့နဲ့တစ်ဝိုင်းထဲသင်လူ...”

စိမ်းရွှေလေးကပဲ”

- ဇင်ယော် ...
- နှင့် ...

နင်ရော တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲ ရောက်နေတာလား။
ဇင်ယော်ပုံစံက ခြံစောင့်ရဲ့တူနှင့်မတူဘဲ သူဌေးသားနှင့်...

သည်။

“မဇ္ဈရိ ... သူကဇင်ယော်တဲ့ တစ်ဖက်ခြံက အန်ကယ်ဂျော်
နဲ့ တူသားပါ”

နင်ကသူဌေးရဲ့တူသားလား။
ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲဟယ်။

ဇင်ယော်က သူဌေးသားတဲ့လား။
“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်၊ မဇ္ဈရိ ... ကိုယ်ကဇင်ယော်ပါ”
“ဒါ စင်ဒီယောက်မလောင်းနော် ကိုကိုနဲ့စေ့စပ်တော့မယ်”
“ဟင်”

မဇ္ဈရိ အထိတ်တလန့်နှင့် ဇင်ယော်ကိုကြည့်မိသည်။
မဟုတ်ပါဘူးဟု ဖြေဖို့ သူမနှုတ်တွေ ဆွံ့အနေသည်။
နှင့် ...
ဇင်ယော်လား။

တကယ့်ကို သားနားလွန်း၏။
သူမ ဆွံ့အ နားမကြားသူလို ဖြစ်သွားသည်။
“မနက်ကစပြီး တို့တွေ စာသင်ကြရတော့မယ်၊ မဇ္ဈရိက
ဆရာဝန် ဖြစ်ချင်တာတဲ့လေ”

နင်ဘယ်တုန်းကများ ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်သွားရတာလဲ မဇ္ဈရိ

အကောင်တွေကို ကြောက်တတ်သူ။
 သွေးမြင်ရင်တောင် အော်နေတာပါ။
 နင့်အမေရဲ့အကွက်တွေ မဟုတ်လား။
 ဇင်ယော်အကြည့်ကို ချက်ချင်းပြန်ရွှေ့ပစ်သည်။
 မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်၏။
 နင်က စာညံ့တဲ့ကောင်မလေးပဲ မဇ္ဈရီ။
 “ငါပြန်တော့မယ် စင်ဒီ၊ အန်ကယ်ဂျော်နဲ့ အပြင်သွားစရာ

လို့ပါ”

“အင်း ... ပြန်လေ၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး စပြန်နော်၊ မနက်ထဲ
 နာရီ ဇင်ယော် ဒီရောက်မှ မနက်စာစားနော် ... စင်ဒီ အိမ်မှာ
 ကြက်သားနဲ့ ပလာတာ လုပ်ထားမယ်နော်”

“အင်း”

ဇင်ယော် ထွက်သွားသည်။
 နင်ကိုယ်တိုင်က မဇ္ဈရီကို မသိချင်ယောင်ဆောင်သွားတာ
 မဟုတ်လားဇင်ယော်။

အမေပြောပြတာ နင်အရမ်းပြောင်းလဲသွားတယ်။
 ဇင်ယော်နှင့်နှစ်ယောက်ထဲ တွေ့ချင်နေမိသည်။
 သူပြတင်းပေါက်မှရပ်၍ တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲသို့ ကြည့်နေ

မဇ္ဈရီနှင့် စင်ဒီအစ်ကိုတွေ၍ ထွက်လာသည်။
 “မဇ္ဈရီ နင်ကိုယ်တိုင်က ဒီလိုအတန်းအစားတွေကို အထင်
 နှစ်နေတာ မဟုတ်လား”

သူ ဒေါသထွက်သွားသည်။

ဇင်ယော်က သူဌေးမွေးစားတယ်ဆိုပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ

တတ်ကြီးဝင်နေလို့ မဖြစ်သေးပေ။

“ဇင်ယော်”

“ဟင် ... လေးလေးနိုင်”

“မင်း ဘာတွေကြည့်နေတာလဲ၊ မဇ္ဈရီ ဘာပြောသေးလဲ”

“မဇ္ဈရီလည်း အံ့အားသင့်ပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေပါ

တယ် လေးလေးနိုင်”

“ကောင်းတယ် ... မင်းလည်းမသိချင်ယောင်ဆောင်နေ

အလကား ... အန်ကြီးကွင်းကျယ် လုပ်နေကြတယ်”

ဦးနိုင်အောင်ကတော့ မဇ္ဈရီလေးကို မမုန်းပေမယ့် မဇ္ဈရီ

အမေ ငွေသော်ကိုတော့ အမြင်ကတ်မိသည်။

“မဇ္ဈရီက မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလည်း မင်းလို

ဘာသားကို အထင်မကြီးတာပဲလေ”

ဇင်ယော် ဒေါသတွေနှင့်ပေါက်ကွဲချင်နေသည်။

စုံဖြူစုံဖြူ

ချစ်သောတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ သူ့ချစ်သူကိုယ်တိုင်က
နောင်ကို အထင်တကြီး ပတ်သက်ချင်နေတာလား။

“ဇင်ယော်ရေ ... ဇင်ယော်”

“နင် ... လာပြန်ပြီလား စင်ဒီ”

“အပြင်ထွက်ကြရအောင် ... မနက်ဖြန်ကစပြီး တို့တွေ
စာတွေသင်ရတော့မှာလေ ... တို့နှစ်ယောက် ဝယ်စရာရှိတာတွေ
သွားဝယ်ကြရအောင်ပါ”

စင်ဒီကတော့ အကြောက်အလန့်မရှိ။

သူ့အိပ်ခန်းထဲအထိ ဝင်လာတတ်သည်။

“အပြင်ထွက်ပါ စင်ဒီ ... တော်ကြာ အန်ကယ်ကော်တီ
တစ်မျိုးထင်သွားကြပါဦးမယ်ကွာ”

“ထင်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ ဇင်ယော်ကများ ... လာ

သွားမယ်”

ဇင်ယော်လည်း လိုက်လာခဲ့ရသည်။

မဇူရီ ဘယ်လိုသွားလဲ။

ဇင်ယော် သိချင်နေ၏။

နင်လည်းလိုအပ်တာတွေ လိုက်ဝယ်တာလား အပြင်ထွက်

လာခဲ့သည်။

ထပ်ချစ်ဦးချစ် စုချစ်ထပ်

“ဇင်ယော် ရှင် ကားမောင်းတတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

“စင်ဒီ သင်ပေးမယ်”

“မလိုပါဘူး စင်ဒီရာ ... ကိုယ်တို့ငယ်ပါသေးတယ်”

“ဘာငယ်တာလဲ”

“မင်းအတွက်ပဲဝယ်ပါ စင်ဒီ၊ ကိုယ့်အတွက်က အန်တီမိဝယ်
ပါတယ်၊ ပြည့်စုံတယ်”

“မရဘူး ... ဇင်ယော်အတွက်လည်း ဝယ်ပေးမယ်”

စင်ဒီက ဇင်ယော်လိုအပ်တာတွေလည်း ဝယ်ပေးနေသည်။

အမေကတော့ ဇင်ယော်သူဌေးသားဖြစ်နေတာရော စင်ဒီ
အင်အိုတဲ့ သူဌေးသမီးလေးရဲ့ အရေးတယူဂရုစိုက်မှုကို ခံနေရတာ
ကလေးနပ်နေ၏။

ဇင်ယော်ကတော့ စိတ်ညစ်သည်။

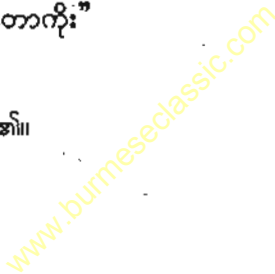
“လာလေဇင်ယော် ... တို့ တစ်ခုခုသွားစားရအောင်”

စင်ဒီက သူ့လက်တွေကိုဖက်တွယ်၍ ဆွဲခေါ်နေသည်။

“ဟယ် ... ကိုကိုတို့စုံတွဲလည်း ရောက်နေတာကိုး”

ဇင်ယော် လန့်သွားမိသည်။

နောင်နှင့်မဇူရီတို့နှစ်ယောက် ထိုင်နေကြ၏။

ဇင်ယော် ... လှည့်ထွက်သွားချင်ပေမယ့် လူမှုရေးအဖွဲ့
မကောင်းတတ်၍ ဝင်ထိုင်ရသည်။

“ကိုကိုတို့က စားပြီးပြီ ပြန်ကြတော့မယ်၊ စင်ဒီတို့ဆက်ထိုး
လေ”

“အင်း”

“သွားပြီနော် ညီလေး ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုကိုကလည်းလေ စင်ဒီတို့လာတာနဲ့ပဲ ပြန်ပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုနဲ့မဇ္ဈိမရီက သွားစရာနေရာလေးတစ်
ခုရှိနေလို့ပါ”

“သိပါပြီ ကိုကိုရဲ့အချစ်စံအိမ်ကြီးဆီ ခေါ်သွားမလို့လား”

“အို ဘာတွေပြောနေတာလဲစင်ဒီ၊ မလိုက်ပါဘူး ... မဇ္ဈိမရီက

ပြန်တော့မှာ ခေါင်းတွေလည်း အရမ်းမူးတယ်”

ဇင်ယော်အကြည့်တွေက ပူလောင်ပြင်းပြလွန်း၍ မဇ္ဈိမရီ
ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ဇင်ယော်ကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းပင်မ
တော့။

ရှင်းပြချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ရင်ထဲမှာ ပြည့်နှက်မွန်းကြပ်နေ
သည်။

“သွားကြပါ ... သွားကြပါ ကိုကိုနော် အဖြစ်အရမ်းသည်း
တယ်၊ ညီမလေးတောင် အမြင်ကတ်လာပြီ”

“ကောင်မလေး ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ စိတ်မဝင်စားနေနဲ့
နော် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်စမ်း ... သွားပြီ”

မဇ္ဈိမရီလက်ကို နောင်ကဆွဲယူလိုက်သဖြင့် ... ဇင်ယော်
ထက်သီးနှင့်ပင် ထပြေးထိုးပစ်ချင်သည်။

“ထိုင်လေ ဇင်ယော်”

“အင်း”

မဇ္ဈိမရီက သူ့ကိုလှည့်၍ပင်မကြည့်။

အချစ်စံအိမ် နင်ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲမဇ္ဈိမရီ။

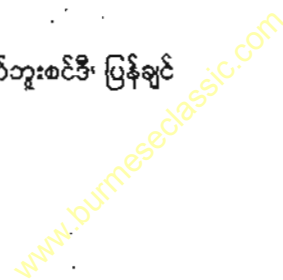
နှင့်အမေရဲ့ အတင်းအကြပ်ခိုင်းစေမှုကြောင့် မဟုတ်လား။

“ဇင်ယော်”

“ဟင်”

“ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ မျက်နှာက
ညှိုးပုတ်သိုးနေတာပဲ၊ စင်ဒီနဲ့လိုက်လာရတာ အဲဒီလောက်အထိ
မိသင်းရဲ့နေရလား”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကိုယ်မနေတတ်ဘူးစင်ဒီ၊ ပြန်ချင်
မယ် ကိုယ့်စိတ်တွေ အရမ်းမွန်းကြပ်လို့ပါ”

ရှင်မြတ်နိုး

“ထိုင်ပါဦး”

စင်ဒီကတော့ ဇင်ယော်ရဲ့ရိုးသားဖြူစင်မှုကို သဘောထား
သည်။

ရှင်ကယောကျာ်းပီသပြီး ချောတယ်။

ဇင်ယော် မိန်းကလေးတွေလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး ...
ကိုကိုနောင်က ရှုပ်ပွေတယ်။

ရည်းစားကောင်မလေးတွေ အများကြီး ... မာမိတို့ထဲ
တမင်ရိုးသားဖြူစင်ပြီး သူတို့ကြိုးကိုင်လို့ရမယ့် တောသူမနှစ်
ပေးစားဖို့ ကြံစည်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မဇူရီရဲ့အမေကလေး ... သူ့သမီးကို အတင်းကြီး တိုင်း
လက်ထဲအပ်နေတာလေ၊ မဆိုပါဘူးနော်”

သူ့ မကြားချင်ပေ။

ရင်တွေ စူးနှင့်နာကျင်နေသည်။

အံသွားတွေကို ဖိကြိတ်ထားရ၏။

ဒေါ်ငွေသော် ခင်ဗျားကြီး ဘဝမွေ့နေတာပဲ။

ကိုနောင်က လူရှုပ်လူပွေဆိုတာ ဇင်ယော်သိနေသည်။

“ဇင်ယော်”

“ဟင်”

“ဘာစားမလဲ”

“မင်းကြိုက်တာမှာပါ”

“ဇင်ယော်ကြိုက်တာကိုပဲ စင်ဒီစားမယ်၊ ခေါက်ဆွဲသုပ်ပဲ စား
မယ်လေ”

“မင်းအစပ်တွေမစားနိုင်ဘူး မဟုတ်လားစင်ဒီ”

“စားမယ် ... တမင်လေ့ကျင့်နေတာလေ ဇင်ယော်”

စင်ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကတောင် သူ့ကို အရေးတယူရှိလွန်း
နေသည်။

ငါ့အပေါ် သစ္စာမဲ့လွန်းပါတယ်ဟာ။

သူ အစားအသောက်တွေကိုပင် စားလို့မရ။

မဇူရီ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ။

ကိုနောင် ဘယ်ကိုများခေါ်သွားလဲ စိတ်ပူသည်။

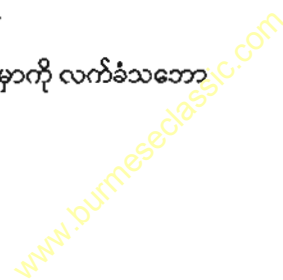
“စင်ဒီ”

“ပြော”

“ကိုယ်မေးစရာ တစ်ခုရှိလို့ပါ”

“မေးလေ”

“မဇူရီကရော မင်းအစ်ကိုနဲ့လက်ထပ်မှာကို လက်ခံသဘော
တူထားတာလား”

ရှင်မြတ်နိုး

“အင်း”

“မဟုတ်လား ... မဇ္ဈရိကိုကြည့်ရတာ ကြောက်နေတဲ့ပုံလေ”

“မဇ္ဈရိကတော့ သိပ်မသိဘူး၊ မာမိပြောတာပဲ မဇ္ဈရိအမေက အရမ်းသဘောတုံ့နေတာတဲ့ သူတို့လည်း မြို့ကိုပြောင်းလာဖို့ စီစဉ်နေတယ်လေ”

“ချစ်စံအိမ်ဆိုတာ ဘာလဲစင်ဒီ”

“ကိုကို မိန်းမတစ်ယောက်ကိုလက်ထပ်ပြီးရင် ... နေဖို့လေကိုကိုကိုယ်တိုင် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ဖန်တီးထားတဲ့တိုက်လေးပါ”

“ဪ”

“ဇင်ယော်က တော်တော်လေး စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ပုံပဲနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုယ်ကသိချင်နေတာပါ”

“စင်ဒီလည်း ချစ်စံအိမ်လေးတစ်ခု ဖန်တီးချင်တယ်၊ စင်ဒီ ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ချစ်သူနဲ့ အတူနေဖို့လေ”

နင်ကိုယ်တိုင် ... လက်ခံသဘောတူထားတာပဲ ဖြစ်မှာပါ

မဇ္ဈရိ။

ဒါကြောင့်လည်း ... ကိုနောင်က ရဲတင်းနေတာလေ။

ဇင်ယော် ရင်တွေ ပူလောင်နာကျင်နေသည်။

အခန်း (၀)

“ဇင်ယော်ရယ် ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ရတာလဲ၊ နင်ကိုယ်တိုင် ရော စင်ဒီမောင်နဲ့တွေ့နေတာလားဟယ်၊ နင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူဌေးသားဖြစ်သွားရတာလဲ”

လေးလေးနိုင်က တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲက ခြံစောင့်ဖြစ်သည်။ နင်လည်း မကြာခင်ကမှ ရောက်လာတာမဟုတ်လား။ ဇင်ယော်နှင့် တွေ့ချင်နေ၏။

မဇ္ဈရိကတော့ ကိုနောင်နှင့် အလိုက်အထိုက် နေထိုင်ရသည်။

“နင့်အဖေက သူဌေးရဲ့အစောင့်အရှောက်နဲ့ စီးပွားဖြစ်နေတာနော် မဇ္ဈရိ မိဘမျက်နှာကို ထောက်ထားပါဦးအေ ... သူဌေးသားကို အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံပါ ကြားလား”

ပိုင်မြတ်နိုး

အဖေကိုယ်တိုင်ပင် မြို့ကိုပြောင်းရွှေ့ဖို့အတွက် ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြလွန်းနေသည်။

“အမေကတော့ သမီးအမှားအတွက် လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး နော်၊ ဇင်ယော်ကို ထောင်ထဲပို့ပစ်လိုက်ရမလား”

ဇင်ယော်နှင့်ပတ်သက်သည်နှင့် အကြောင်းရှာပြီး ထောင်ထဲ ပို့ပစ်မည်တဲ့။

နှင့်အတွက်ပါ ဇင်ယော်။

“ဇင်ယော်ရယ် ငါ့ရင်တွေ ဘယ်လောက်အထိကြေကွဲနေရ လဲ၊ ကိုနောင်နဲ့မဇွဲရီ ပတ်သက်ချင်တဲ့ဆန္ဒ လုံးဝကိုမရှိပါဘူး”

ဇင်ယော်မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက စူးရှတောက်ပလွန်းနေ သည်။

ဘာဖြစ်လို့များ လာဆုံနေရတာလဲ။

မဇွဲရီ ငိုပစ်ချင်သည်။

“မဇွဲရီ”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နေမကောင်းဘူးလားကွာ၊ မဇွဲရီ မျက်နှာ လေးက ညှိုးနွမ်းနေသလိုပဲ”

သူက ... မဇွဲရီနဖူးကို လာစမ်းမည် ဟန်ပြင်လိုက်သဖြင့်

အထိတ်တလန့်နှင့် ခေါင်းကိုတိမ်းရှောင်လိုက်တော့ သူကရယ်မော သည်။

“မဇွဲရီ တောသူမလေး အလန့်တကြားကွာ ... ပတ်ဝန်း ကျင်က ကိုနောင်ကို ဘယ်လိုထင်မလဲ”

“အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့နော်၊ မဇွဲရီ အရမ်းရှက်တယ်”

“မဇွဲရီ”

“ရှင်”

“မင်း ချစ်သူထားဖူးလား”

မဇွဲရီ ထွက်ပြေးချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာသည်။

သေချင်လိုက်တာနော်။

ကိုနောင် ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ။

ဇင်ယော်ရယ် ... ငါဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

အမေက မဇွဲရီကို ဘာမှမသိနားမလည်တဲ့ မိန်းကလေးလို့ ကားထားခဲ့တာပါ။

ချစ်သူရှိလားဆိုတဲ့အမေးကိုဖြေဖို့ မဇွဲရီ သတ္တိမရှိဘူး ...

“ကောင်မလေး”

“ဟင်”

“ဖြေလေ”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ မဇ္ဈရီ ပြန်ချင်လာပြီ”

“မင်းက အစိမ်းသက်သက်လေးပါ။ အရမ်းဖြူစင်တယ်”

“ရှင်”

“မဇ္ဈရီဆိုတဲ့ကောင်မလေးက ကိုယ့်ရှေ့မှာ ရှင်ဆိုတဲ့စကား

ကလွဲပြီး တခြားမပြောတတ်တော့ဘူးလားကွာ”

“ပြန်မယ်နော်”

“မပြန်သေးဘူး”

“ရှင်”

“ထ”

“ကျွန်မလက်ကို မဆွဲပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ ကိုယ့်ကိုမငြင်းဆန်နဲ့နော်၊ ကိုယ်က ပိုလှုပ်

ချင်တယ်”

“ဘုရားရေ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

နောင်ရယ်ဖြစ်သည်။

မဇ္ဈရီကို သူ့အရမ်းချစ်ခင်နှစ်သက်မိနေ၏။

သူ့ဇနီးက စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေမလိုပါဘူး ...

ဖြူစင်ရိုးသားနေစေရမယ်။

ဒါမှသာ သူထားရာနေ စေရာသွားမည်ဖြစ်သည်။

“ပြန်ကြမယ်နော်၊ အရမ်းကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ကိုယ်က ကိုက်မစားပါဘူး”

“ပြန်မယ် ကျွန်မစိတ်ညစ်တယ်၊ နေလည်းမနေတတ်ဘူး”

“မဇ္ဈရီရယ်”

သူ သနားလာ၍ ... နောက်မနေတော့ဘဲ အိမ်ပြန်လာကြ သည်။

မဇ္ဈရီခန္ဓာကိုယ်လေး တုန်တုန်ရီရီဖြစ်နေ၏။

ကားပေါ်ကဆင်းတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေး ယိုင်နဲ့စွာလဲပြို ကျမတတ်ဖြစ်သွား၍ သူကလှမ်း၍ပွေ့ဖက်ထားသည်။

“အမေ ... ”

“အမယ်လေး”

မဇ္ဈရီ အထိတ်တလန့် ရုန်းထွက်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်းလဲကျတော့မယ် ကိုယ်ကစေတနာနဲ့ ဖေးမပေးလိုက်

တာပါ မဇ္ဈရီ”

သေချင်တာပဲ မဇ္ဈရီအသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ရင်နေ သည်။

တဖက်ခြံကြီးထဲကနေ ဇင်ယော်များ ရှိနေမလား။

မဉ္ဇူရီအား မသင်္ကာစိတ်တွေနှင့် ဇင်ယော်ကြည့်နေနိုင်၏။

မဉ္ဇူရီ မကြည့်ရဲတော့။

“ဟယ် ... ကိုကိုတို့ပြန်လာပြီလား၊ ယောက်မ ဘာတွေဝယ်လာလဲ”

စင်ဒီကပါ ယောက်မဟုခေါ်နေ၍ မဉ္ဇူရီ စိတ်ညစ်သွားရသည်။

တစ်ဖက်ခြံကို မသိမသာမော့ကြည့်မိတော့ ဇင်ယော်တို့ မတွေ့ရ။

စိတ်အေးသွားရ၏။

တော်ပါသေးရဲ့ ... သူမခန္ဓာကိုယ်အား အနိုင်နိုင် တည့်မတ်နေရသည်။

“ပစ္စည်းတွေ ကိုယ်သယ်လာခဲ့မယ်၊ မဉ္ဇူရီ အရမ်းရှုတ်ကြောက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးတုန်နေတယ် ညီမလေးရေ”

“အချစ်စံအိမ်ကိုရော ခေါ်သွားတာလား”

“မခေါ်ရသေးပါဘူးကွာ၊ လမ်းမှာတင်တုန်နေလို့ အိမ်ပြန်ခေါ်လာရတယ်၊ ညီမလေး၊ ယောင်းမလောင်းလေးက အရမ်းနိုးသွားဖြူစင်တယ်လေ”

“ဟုတ်လား ... လာ ... အထဲဝင် ဇင်ယော်တောင် မပြန်

သေးဘူး ...

“ဟင်”

ဇင်ယော် ရှိနေသေးသည်တဲ့။

သူမ ဒူးတွေ ညွတ်ကျသွားမတတ်ပင် ယိုင်ခွေကျသွား၍ စင်ဒီက တွဲထားရ၏။

နင်ဘာဖြစ်လို့ ရှိနေရတာလဲ။

မဉ္ဇူရီကို မယုံတော့ဘူးထင်တယ်။

ဇင်ယော်နှင့် ဘယ်လိုများ ရင်ဆိုင်ရမလဲ။

ရှက်လိုက်တာ ...

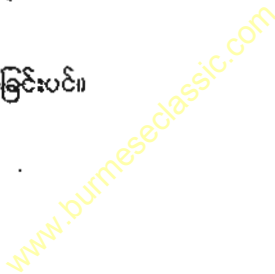
“လာပါမဉ္ဇူရီ ရှက်မနေပါနဲ့တော့၊ အမြဲတမ်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြရမယ့်သူတွေလေ”

“ဟို ... ဟို ဇင်ယော်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ရဲကူး မဉ္ဇူရီ အပေါ်အင်္ကျီသွားတော့မယ်နော်၊ ရှက်လွန်းလို့ပါ”

“ဘာရှက်စရာရှိလို့လဲ ... ဇင်ယော်ကလည်း မဉ္ဇူရီလိုပါပဲ၊ အရမ်းရှက်တတ်တာလေ”

စင်ဒီက သူမလက်လေးအား အတင်းဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် မဉ္ဇူရီ ယောင်ယောင်ဝါးဝါး တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်လိုက်ကာ လာခဲ့ရသည်။

ပိုဆိုးသွားရတာက ကိုနောင် ရောက်လာခြင်းပင်။

“မဇ္ဈရိကတော့ အရမ်းရှက်တတ်တယ်တော့၊ ရည်းစားလည်း တစ်ခါမှမထားဖူးဘူးတဲ့၊ ဖြူစင်တယ် ချစ်စရာကောင်းတယ်ကွာ”

မဇ္ဈရီ နင်ကရည်းစားတစ်ခါမှမထားဖူးတဲ့ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ တောင်မလေးဘဝကို ခံယူလိုက်တာပေါ့လေ။

“ကျွန်တော်ကတော့ ရည်းစားထားဖူးပါတယ် ကိုနောင်”

“ဘာပြောတယ် ဇင်ယော် ... ရှင်ကများ ... ”

“တကယ်ပြောပြတာပါ စင်ဒီ၊ ကိုယ်မလိမ်မညာတတ်ဘူး ချစ်သူကသစ္စာမဲ့သွားလို့ မြို့ကိုတက်လာခဲ့တာပါ”

ဇင်ယော်ရယ် နင်ကငါ့ကို စောင်းပြောနေတာလားဟာ။ နင့်အပေါ် ငါဘယ်တုန်းက သစ္စာမဲ့ခဲ့လို့လဲ။

ကိုနောင်နဲ့ပတ်သက်နေရတာ မိဘတွေကြောင့်ပါ။

နင့်ကို ဒုက္ခပေးမှာစိုးလို့ သိရဲ့လား။

“ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ အရင်ကတော့ ဘဝတွေပွဲပွဲလေ အခုတော့ သူတို့က အရမ်းဘဝင်မြင့်သွားတယ်လေ”

“ဟုတ်လို့လား ဇင်ယော်ရယ်၊ တကယ်ပဲ ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးတာလားဟင်”

“တကယ်ပါ ကိုယ်အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင်လေ သစ္စာမရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် မိန်းကလေးတွေကို ရွံပြီး ရှောင်နေခဲ့

ဘဝပါ”

မဇ္ဈရီ နင့်ထက်ဇင်ယော်ဆိုတဲ့ကောင်က သတ္တိရှိတယ်လေ။

ငါ့မှာချစ်သူရှိခဲ့ဖူးတာ ဖွင့်ပြောရတယ်။

နင်က ချစ်သူရည်းစား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မထားဖူးခဲ့ဘူး

ဘား။

အရမ်းရှက်ကြောက် ဟန်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့ဟာ။

နင်ကများ ဆရာဝန်။

အရမ်းရယ်ရပါလား မဇ္ဈရီရယ် ...

“ကိုယ်ပြန်တော့မယ် စင်ဒီ”

“ခဏနေပါဦး ဇင်ယော် ... ဘာလဲ ငယ်ချစ်ဦးကို လွမ်း

ဆင်တမ်းတလာလို့လား”

“ကိုယ်လား အားလုံးမေ့ပစ်လိုက်ပါပြီ စင်ဒီ၊ သူက သစ္စာမဲ့

နေလို့လေ၊ ကိုယ်လည်း ပညာရေးကိုပဲ အာရုံစိုက်ကြိုးစားရလိမ့်

မိ၊ ကိုယ်ကဆေးကျောင်းတော့ မတက်ပါဘူး၊ အကောင်တွေကို

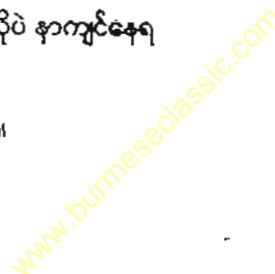
ပြောကတယ်၊ မကိုင်ရဲဘူး သွေးလည်းမကြည့်ရဲလို့လေ”

ဇင်ယော် ... နင့်စကားတွေက မဇ္ဈရီနဲ့လုံးသားတွေကို

တွေနဲ့ ရက်ရက်စက်စက် ထိုးဆွခြင်းခံရနေသလိုပဲ နာကျင်နေရ

တယ်။

အမေက နင့်ကိုဒုက္ခပေးစေချင်လို့ပါဟာ။

ရှင်မြတ်မိုး

“ပြန်မယ်နော်စင်ဒီ ... မနက်ဖြန်မှ တွေ့ကြမယ်လေ”

“လိုက်ပို့မယ်လေ”

စင်ဒီက ထသွားသည်။

မဉ္ဇူရီ ရင်တွေ့နာကျင်နေသည်။

ငယ်ချစ်ဦး ဇင်ယော်။

“ကြောက်စိတ်တွေ မပြေသေးဘူးလားကွာ”

ကိုးနောင်က မဉ္ဇူရီအနား တိုးကပ်လာတော့ မဉ္ဇူရီအထိတ်

တလန့်နှင့် ရှောင်ဖယ်မိသည်။

“ကြောက်စိတ်တွေကို ဖယ်ပစ်လိုက်ပါတော့ကွာ ... မင်းက

တစ်နေ့နေ့ ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ရမှာပဲလေ”

“ဘာပြောတယ်”

“မင်းမေမေက မမှာလိုက်ဘူးလား မဉ္ဇူရီ”

“ဟို ... ဟို”

မဉ္ဇူရီ လက်ထပ်ရမှာက ဇင်ယော်ပါဟုမပြောရဲ။

သူမမှာ ဆတ္တိမရှိပေ။

အမေ့နားပေါက်ကြားသွားလိုက်တော့ မဉ္ဇူရီရော ဇင်ယော်

ပါ သေပြီသာမှတ်တော့။

“နှင့်အတွတ်ပါဇင်ယော်ရယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မဉ္ဇူရီကို ခေါ်

နေပေးပါ”

ငယ်ချစ်ဦးချစ် ရှင်ချင်ထစ်

မဉ္ဇူရီ စိတ်ထဲကနေပြောနေမိသည်။

ကိုးနောင်က သူမအနား တိုးကပ်ထိုင်၍ စေ့စေ့ကြည့်နေ၏။

မဉ္ဇူရီ ထွက်ပြေးချင်ပါတယ်။

ဇင်ယော်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကိုမှ ချစ်

မရ။

“ဇင်ယော် နင့်ကို သူဌေးကမွေးစားတာလားဟင်၊ နင်ကံ

ကောင်းတာပဲလေ၊ နင်က သူဌေးသားဆိုရင် အမေက နင်နဲ့သဘော

ကျမှာပါ”

အခုခုကိုတော့ ဇင်ယော် ဘယ်တော့မှအခဲမကျေနိုင်ပေ။

မှဆိုးမသား ဘာမှအထင်ကြီးစရာမရှိဘူးဆိုပြီး နှိမ်ချပြောဆို

အားတာပဲ။

ကိုးနောင်မိဘတွေ ပြန်ရောက်လာမှ မဉ္ဇူရီ အသက်ရှူ

ချောင်သွားရသည်။

“သားရယ် မဉ္ဇူရီလေးကရှက်နေတယ်၊ သမီးလေး သွားနား

တော့”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးလိုက်မယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ မရှိပါဘူး သွားတော့မယ်နော်”

“အလကားနောက်တာပါ မဉ္ဇူရီရယ်၊ ကိုယ်ကမပို့ပါဘူး။

ဒီလောက်တောင် ကြောက်နေရလားကွာ”

“အို”

မဇ္ဈရိပိဒ်လေးကို လိမ်ဆွဲလိုက်တော့ ကိုနောင်မိဘတွေထဲ
ရယ်နေကြသည်။

မထူးဆန်းတော့တဲ့ပုံစံ။

အမယ်လေး ... ဘယ်လိုလူတွေလဲ။

သမီးကိုလည်း ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် တပူဆွဲ
တွဲလုပ်နေတာ လွတ်ပေးထားကြသည်။

ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

မဇ္ဈရီ မကြည့်ရဲတော့။

“သမီးလေးမဇ္ဈရီက အရမ်းဖြူစင်ပြီး ရိုးသားတယ်၊ မာ
သဘောကျတဲ့ချွေးမလောင်းပဲ”

“ရှင်”

“ကြည့်ပါဦးကိုမောင်ရယ် ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ”
သူမ ကမန်းကတမ်းထပြီး ပြေးထွက်လာကာ။

ရယ်မောသံတွေနှင့်ဝေးရာကိုရောက်မှ အသက်ကိုရဲရဲ ရှု
သည်။

အမေ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။

မဇ္ဈရီကို စိတ်သေဝကရောက်အောင် လုပ်နေတာထာ

ဆင်။

“မောင်နောင်နောင်ကို ညည်းတင်းတင်းမာမာမဆက်ဆံနဲ့
နောင်မဇ္ဈရီ ညည်းအဖေဘဝပဲ သူတို့ကျေးဇူးနဲ့ မေမေတို့ ထည်ထည်
အိမ် ချမ်းချမ်းသာသာ နေထိုင်ရတာ၊ မကြာခင် ရန်ကုန်ကို အမေတို့
ရထားစု ပြောင်းလာရမယ်၊ မိဘတွေရဲ့ထမင်းအိုးကိုတော့ မခွဲပါနဲ့
မဇ္ဈရီရယ် ... အမေ တောင်းပန်ပါတယ်အေ၊ ညည်း ကလန်ကဆန်
လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဇင်ယော် ဘယ်ဘဝရောက်သွားမလဲ စောင့်
ကြည့်နေနော် ကြားလား”

သူမပြေးရာနောက်သို့ ... အမေအသံက လိုက်လာသည်။

အိမ်ခန်းထဲရောက်မှ စာကြည့်စားပွဲမှာ အရုပ်လေးကြီးပြတ်

အသံလို ထိုင်ချပစ်လိုက်၏။

မဇ္ဈရီ ဘာဆက်လုပ်ရတော့မလဲ။

သေပစ်ချင်ပါတယ် ...

ငြိစွန်းသွားမှာလည်း စိုးရိမ်မိနေသည်။

ဆန်း (၉)

“ ဧင်ယော် ”

“ ဘာလဲ မဇ္ဈရီ ”

“ နင့်ကိုပြောစရာရှိတယ် ”

“ ဘာလဲ ... နင်ကမလွဲသာ မရှောင်သာလို့ သူဌေးသားကို
လက်ခံလိုက်ရတာပါလို့ ပြောမလို့လား မဇ္ဈရီ ”

မဇ္ဈရီ ဘယ်ကနေဘယ်လို စပြောပြရမှန်းပင် မသိတော့။
စင်ဒီဆီက ဧင်ယော်ဖုန်းနံပါတ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ခိုးယူခဲ့ရ

သည်။

မဇ္ဈရီ ဖုန်းဆက်တော့ ဧင်ယော်အသံတွေက မာလုန်နေ၏။

မဇ္ဈရီ အသံ မကျယ်ခဲ့။

စင်ဒီနှင့်က အခန်းချင်းကပ်လျှက်ဖြစ်နေသည်။

“နင်နားလည်အောင် မဉ္ဇူရီ ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲဇင်ယော်ရယ်၊ တကယ်ပဲ မိဘတွေကြောင့်ပါ ... မဉ္ဇူရီက အသက်မပြည့်သေးဘူးလေ”

“နင်က ဘာဖြစ်လို့ ကိုနောင်ခေါ်ရာ လိုက်နေရတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အချစ်စံအိမ်အထိ လိုက်သွားရတာလဲ မဉ္ဇူရီ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ငါလုံးဝမလိုက်ပါဘူး ဇင်ယော်ရယ် ... တကယ်ပါဟာ ယုံပေးပါ ... ကိုနောင်ကို အမေ့ကြောင့် အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံပေးနေရတာပါ။ ငါ့အမေအကြောင်း နင်သိတယ် မဟုတ်လား”

“မဉ္ဇူရီ”

“ပြော”

“နင်တကယ်ပဲ ငါ့အပေါ် သစ္စာရှိနေပါလား”

“မဉ္ဇူရီချစ်တာက ဇင်ယော်ပါ။ ငါ့ဘဝမှာ နင်တစ်ယောက်ထဲရှိတာပါဟာ ယုံပါ”

“ငါစောင့်ကြည့်နေမှာနော်”

“နင်ကရော ... ”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး ... ငါ့အပေါ်မှာ ဘာအရိပ်မှ အုပ်စိုးမထားဘူး ... ငါ့သဘောပဲ”

“ငါလည်း စောင့်ကြည့်နေမှာနော်၊ အခုလောလောဆယ်တော့ သူငယ်ချင်းလိုပဲ နေကြရအောင်ပါနော်”

“ငါကြိုးစားမယ် နင့်ကိုအရယူနိုင်အောင်”

“အမေ့ကိုတော့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဇင်ယော်ရယ် ... နော်”

ဒေါ်လေးငွေသော် ဂုဏ်မက်နေတာတော့ ... ဇင်ယော်

ချစ်သက်မိပေ။

အခု ...

သူက ...

သူဌေးမွေးစားသား ဖြစ်နေပါပြီ။

ဇင်ယော်ကိုယ်တိုင်က အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်ချင်သူပါ။

“ဇင်ယော်”

“ပြော”

“နင်လည်း သစ္စာရှိပါနော်၊ ငါချစ်တာ နင်တစ်ယောက်ထဲရှိတာပါဟယ်၊ နားလည်ထားနော် ... ပြီးတော့လေ ကိုနောင်နဲ့က အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံနေရတာပါ ... အဲဒါလည်း နင်သည်းခံနားလည်ပေးပါဟယ်”

“ကောင်းပြီလေ မဉ္ဇူရီ ... နင်လည်း သစ္စာရှိပါနော်၊ ငါက ယောက်ျားလေးနော် နင့်ကိုခွဲပြီး စင်ဒီနဲ့တွဲပစ်လိုက်မှာပဲ”

ရှင်မြတ်နိုး

“အမယ်လေး ... မလုပ်လိုက်ပါနဲ့နော်၊ တောင်းပန်ပါတယ်
ဇင်ယော်ရယ် ... နင်လည်း သူဌေးသားဖြစ်နေပြီပဲ ... အမေ
သဘောတူချင်တူမှာလေ”

“ငါက ဂုဏ်မက်တဲ့လူတွေကိုမှန်းတယ်၊ ရွံတယ် မသူရီ ...
နင့်အမေ ထိပ်ဆုံးကပဲ”

“ဇင်ယော်”

“ထားလိုက်ပါတော့၊ နင့်အမေက တစ်နေ့နေ့ ဂျီယောကွစ
ဖြစ်လာမှာပါ၊ ယောကွမ လေးစားအထင်ကြီးတဲ့ သမင်လောင်း
ဖြစ်အောင်တော့ ငါကြိုးစားမှာပါ”

“ဇင်ယော်ရယ်”

သူမ ဖုန်းလေးကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

အဖေနှင့်အမေကို ဇင်ယော် အရမ်းမှန်းတီးနေမှာလည်း
စိတ်ပူမိနေ၏။

မိဘတွေဆိုတာက မသူရီကောင်းစားဖို့အတွက် အတ္တကြီး
ကြတာပါ။

မသူရီအတွက် အတ္တကြီးကြတာပါ။

မသူရီအတွက် သံယောဇဉ်တွယ်စရာက အဖေနှင့်အမေပဲ
ရှိကြသည်။

“မသူရီ ... ”

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“မသူရီအိပ်ပြီလား စင်ဒီပါ ... ”

“ဟင်”

အမယ်လေး မသူရီဖုန်းဆက်နေတာများ စင်ဒီကြားသွားပြီ

သား။

မသူရီ တိုးတိုးလေးပြောတာပါ။

ရင်တွေတုန်လာသည်။

“မသူရီ ... ”

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“မသူရီ”

မဖွင့်ပေးမချင်းအော်နေမှာမို့ မသူရီအသံပေး၍ တံခါးထဖွင့်
ထားရသည်။

“လာပြီ ... ခဏလေးနော်”

သူမ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ညဝတ်အင်္ကျီအဖြူရောင်လေး
ကို တစ်ထပ်ထပ်ဝတ်လာ၍ စင်ဒီခန္ဓာကိုယ်လေးအနံ့ မမြင်ချင်မှ
အဆုံး ဖြစ်နေသည်။

အိမ်မှာနေရင်း ဝတ်စားတာလည်း မလှတလှ ဇင်ယော်ထ

နေ့စဉ်တွေ့မြင်နေရ၏။

မဇ္ဈရီ စိတ်ပူလာသည်။

“စင်ဒီ ဝင်လေ”

“အင်း အိပ်ပြီလား ... အစောကြီးရှိပါသေးတယ်နော်”

“ခဏလေးအိပ်ပျော်သွားတာပါ စင်ဒီ”

စင်ဒီက သူမအိပ်ခန်းထဲဝင်လာပြီး အိပ်ရာပေါ်ချထားတဲ့

မဇ္ဈရီဖုန်းလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သဖြင့် မျက်လုံးလေးပြူးသွားရပြီး ဇင်ယော်ဖုန်းနံပါတ်ကို တွေ့သွားမှာကြောက်လာသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... သမီးရေ ဒီမှာကွယ် မာမိပြောစရာရှိလို့ ဝင်လာမယ်နော်”

ကံကောင်း၍ စင်ဒီအမေဝင်လာသဖြင့် စင်ဒီစိတ်ပြောင်းသွားကာ ဖုန်းလေးကိုပြန်ချပစ်လိုက်၍ မဇ္ဈရီ ကောက်သိမ်းထားပစ်လိုက်သည်။

“မဇ္ဈရီလေးကို မနှောက်ယှက်နဲ့လေ၊ အနားယူပါဗ”

“မာမိကလည်း ယောင်းမနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“လာပါဦး ... မာမိပြောစရာရှိတယ်၊ မဇ္ဈရီလေး အိပ်တော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမယ်လေး တော်ပါသေးရဲ့။

မဇ္ဈရီ ရင်တွေပူသွားသည်။

မဖြစ်ဘူး ...

ဇင်ယော်ဖုန်းကို ဖျက်ပစ်ရမယ်။

သူမ သတိရသွားပြီး ကဗျာကယာ ဖျက်ပစ်လိုက်ရ၏။

အခုမှ စိတ်မောသက်သာသွားသည်။

“ဇင်ယော်ရယ် မဇ္ဈရီစိတ်မောလိုက်ရတာ စင်ဒီက ဘာတွေ

သပြောမှာလဲမသိဘူး၊ နင့်အကြောင်းပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

မဇ္ဈရီ အိပ်ရာပေါ်ပစ်လှဲချပစ်လိုက်သည်။

အိပ်လို့မရတော့ မနက်ဖြန် ဝိုင်းရှိတယ်။

ဇင်ယော်နှင့်တွေ့ရမှာပဲ လေးလေးနိုင်ကိုလည်း တစ်ဖက်ခြံ

တွေ့နေရ၏။

ကိုနောင်တို့မိသားစုနှင့်လည်း ခင်မင်ကြသည်။

“နင့်ကြောင့်ပါ ဇင်ယော်ရယ်၊ နင့်ကို အမေကခုကွပေးလိမ့်

မယ်”

သူမ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားသည်။

စင်ဒီကလာနိုးရ၏။

သူမအား ယောင်းမဟုခေါ်နေတာကို မဇ္ဈရီ မနှစ်သက်မိ။

ဇင်ယော်ကြောင့်ပါ။

တားဆီးပိတ်ပစ်ဖို့ကလည်း မဇ္ဈရီက သူတို့အိမ်မှာ ကပ်နေရတာပါ။

“မဇ္ဈရီ”

“ဟင်”

“လွတ်လွတ်လပ်လပ်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေစမ်းပါ။ ဘာတွေကြောက်နေတာလဲ”

“စင်ဒီ”

“ထ”

“မဇ္ဈရီ ထလာပါမယ်၊ မျက်နှာသစ် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါရမယ်ဦး”

“ယောင်းမ”

“ဟို ... ဟိုလေ ယောင်းမလို့ မခေါ်ပါနဲ့လား၊ တစ်မျိုးတော့ မထင်ပါနဲ့ စင်ဒီ၊ မဇ္ဈရီ မနေတတ်လို့ပါနော်”

စင်ဒီက ရယ်နေသည်။

မဖြစ်ဘူး ဇင်ယော်က ရိုနေသေး၏။

စင်ဒီရဲ့အစ်ကိုကို မဇ္ဈရီ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ လက်မထပ်လို့ပေ။

“ခေါ်မှာပဲ ဘာဖြစ်လဲ၊ မာမိကပြောထားတယ် ... ကိုကိုနဲ့ စားမယ်တဲ့၊ စင်ဒီ လေးလေးစားစားဆက်ဆံရမယ်တဲ့”

“ဟင်”

“လူကြီးချင်းပြောထားပြီးကြပြီတဲ့ မဇ္ဈရီကို စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ရဘူးတဲ့”

မဇ္ဈရီကို စင်ဒီက တမင်ချည်နှောင်ထားတာပါ။

ဇင်ယော်ကြောင့်လေ ...

မဇ္ဈရီကချောတယ် ...

ဇင်ယော်ကလည်းချောတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက် မနီးစပ်စေရန် မဇ္ဈရီကို တမင်ယောင်းမခေါ်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မဇ္ဈရီရယ် ဘာတွေရှက်နေတာလဲ၊ မြို့သူကြီးဖြစ်နေပြီပဲ ပွင့်လင်းစမ်းပါ၊ စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ထားရတာ ဘယ်လောက်ကြပ်လဲ”

“မဇ္ဈရီကတော့လေ ... အခုသိပ်မရဲသေးပါဘူး စင်ဒီရယ်၊ လေ ယောင်းမလို့မခေါ်ပါနဲ့နော်၊ မျက်နှာပူတယ်၊ နေရထိုင်ရခက်လို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီ ထားလိုက်ပါတော့လေ ... စင်ဒီ တိုင်ပင်စရာ”

ထိရောက်လို့အ

“ဘာကိစ္စလဲဟင်”

“ဇင်ယော်နဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့လေ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လူကြီးချင်းစေ့စပ်မလို့”

“ဟုတ်လား”

“ဇင်ယော်ကိုလေ စင်ဒီ ချစ်မိသွားပြီ”

“စင်ဒီတို့တွေက”

“စင်ဒီက ရှေ့ကနေ နေရာဦးမလို့ပါ။ လောလောဆယ်ထေ

မဟုတ်ပါဘူး။ မာမိုဆီမှာ စင်ဒီတောင်းဆိုထားတာလေ မ

စင်ဒီကတော့ ဇင်ယော်ကို လုံးဝစိတ်မချတော့ဘူးနော်။ စော

စီးစီး နေရာဦးထားတာလေ။ တမင်ပြောထားတာ။ ဇင်ယော်

စင်ဒီရဲ့ဖူးစာရှင်ပဲ မသူ့ရီသိလား ... အရမ်းပျော်လိုက်တာ”

မသူ့ရီ ငိုပစ်ချင်လာသည်။

ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်နေသလိုပင်။

မသူ့ရီ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရတော့မလဲ ဇင်ယော်ရယ်။

“စင်ဒီပြောချင်တာ ဝါလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ရင်ဖွင့်ချင်လို့ သိလားယောင်းမ ... အဲ မ

စိုးလပြည့်စာပေ

ဇင်ယော်က အရမ်းချောတယ်။ စင်ဒီ အရမ်းစွဲလမ်းနှစ်သက်သွားပြီ

အဟိ ...”

“ဒီနှစ်က ပညာရေးအရမ်းအရေးကြီးတယ်နော် စင်ဒီ တခြား

အိစ္စတွေ စိတ်မဝင်စားတာကောင်းပါတယ်။ စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ထား

အခြား”

“မထိန်းချုပ်ပါဘူး”

“ကိုယ်ပြောချင်တာ ပြောမှာပဲ။ ရင်ထဲမှာသိမ်းထားတာမျိုး

ပြောပါဘူး”

စင်ဒီ ပြန်ထွက်သွားသည်။

မသူ့ရီ ရေချိုးခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

မကြာခင် ဇင်ယော်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရဦးမယ်။

ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲသည်။

“ဇင်ယော်တို့နှစ်ယောက်နီးစပ်ဖို့က ... မလွယ်ပါလား။

နှောက်အယှက်တွေ၊ အဟန့်အတားတွေ များလိုက်တာဟာ”

သူမ အဝတ်အစားလဲကာ စာအုပ်တွေထည့်သည်။

“မသူ့ရီ ...”

“ဟင်”

“ပြင်ဆင်လို့ မပြီးသေးဘူးလားကွာ”

စိုးလပြည့်စာပေ

ကိုနောင်ဝင်လာသည်။

မဇ္ဈရီ သေချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်သွားရ၏။

ဇင်ယော် လာတော့မယ်။

မဇ္ဈရီဘဝမှာ ရှောင်ရှားလို့ပင် မရပါလား။

“ပြီးပါပြီကိုနောင် ... လာပါတော့မယ်”

သူမအော်နေတုန်း ကိုနောင်က သူမအနားကပ်လာသည်။

“မဇ္ဈရီ”

“ဟင်”

“လာလေ”

“အို”

မဇ္ဈရီလက်လေးကို ဆတ်ခနဲဆွဲလိုက်၍ ဆတ်ခနဲ ရုန်းတစ်

လိုက်ရသည်။

“မနက်စာစားဖို့ မိသားစုဝင်တွေ စောင့်နေကြတယ်”

“မဇ္ဈရီ လာပါ့မယ်”

“ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ငြင်းဆန်နေတာလဲ၊ ကိုယ်နဲ့မဇ္ဈရီထက်

စေ့စပ်ကြမှာလေ”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်းသိထားတာပဲ မဟုတ်လား”

“မဇ္ဈရီလေ မဇ္ဈရီ ပညာရေးအတွက်ပဲ အာရုံစိုက်ချင်ပါ
တယ်၊ ကိုနောင်ကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“စေ့စပ်ထားတာပဲမဇ္ဈရီ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မစဉ်းစားပါရစေဦးနော် ကိုနောင်”

“မရဘူးကွာ၊ ကိုယ်ကတော့ မဇ္ဈရီကိုစိတ်မချဘူး၊ အရမ်း
ချွတ်တယ်လေ”

“သေချင်လိုက်တာ”

“ဟင်”

“မဇ္ဈရီစိတ်ညစ်တယ် စိတ်ထဲမှာ အရမ်းမွန်းကြပ်နေတယ်၊

နွဲကလည်း အစမို့ပါ”

မဇ္ဈရီ ရှောင်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ဇင်ယော်ကရှိသေး၏။

သူမကိုမို့ပြီး စင်ဒီကိုတွဲနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...

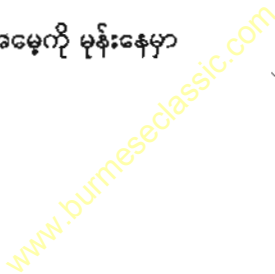
ဇင်ယော်က သူ့ငွေးသားဖြစ်နေပြီပဲ ... အမေက သဘောတူ

ထားမသိပေ။

ဒါပေမယ့်လည်း ... ဇင်ယော်ကတော့ အမေ့ကို မုန်းနေမှာ

ဖြစ်သည်။

“မဇ္ဈရီ”

စဉ်မြောက်

“ဟင်”

“ကြောက်နေတာလား၊ ကိုယ်က သရဲသဘက်တစ်ကောင်
လို ကြောက်စရာကောင်းလို့လားကွာ”

“အို”

သူမပန်းလေးကို ဖက်ထားလိုက်သဖြင့် သူမအထိတ်တလန့်
ဖြစ်သွားရပေမယ့် မငြင်းရဲ၊ ပို၍လုပ်ပြနေမှာစိုးရိမ်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်
သည်။

(၁၀)

မဉ္ဇူရီက စာညံ့သည်။

စာအတော်ဆုံးက ဇင်ယော်ပါ။

သူမ ဘယ်တုန်းကမှ ဆရာဝန် မလုပ်ချင်ခဲ့။

အမေ့ကြောင့်ပါ ...

မဉ္ဇူရီ စိတ်ညစ်မိသည်။

“ဇင်ယော်နဲ့စင်ဒီက ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ မဉ္ဇူရီ ကြိုးစားပါ။

ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တယ်ဆို”

မဉ္ဇူရီ ပြန်ချင်သည်။

အမေ့ကြောင့်ပါ ...

စာတွေကို အာရုံစိုက်လို့မရ။

ဇင်ယော်ကတစ်မျိုး ကိုနောင်ကတစ်မျိုး။

စင်ဒီနှင့်ဇင်ယော် ငြိစွန်းသွားမှာလည်း စိတ်ပူသည်။

ပိုင်းမှာတော့ မဇ္ဈရီ အညံ့ဆုံးပဲ။

“မဇ္ဈရီ”

“ဟင်”

“စိတ်ညစ်နေတဲ့ပုံပဲ ရှက်နေတာလားဟင် ... တို့ယောင်လောင်းက အရမ်းဖြူစင်တာ ဇင်ယော်ရဲ့ ... ကိုကိုက သည်းသည့်လှုပ် ဂရုစိုက်နေလို့ထင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး စင်ဒီရာ ... မဇ္ဈရီ ညဏ်ထိုင်းလို့ဖြစ်တာ ဆရာဝန်ကဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်လို့ရတာမှမဟုတ်တာ”

“စင်ဒီကတော့ ဖြစ်အောင်ကြိုးစားမယ် ... စင်ဒီက နာမည်ဂုဏ်ဒြပ်တွေပြည့်စုံနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ထားချင်တယ်”

ဇင်ယော်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားချင်တာပါ။

“ကောင်းပါတယ် စင်ဒီ”

ဇင်ယော်ကတော့ မဇ္ဈရီကို စင်ဒီကယောင်းမဟုခေါ်တာကြီးကို မနှစ်သက်မိ။

မဇ္ဈရီ လက်ခံနေလို့ပဲဟု ထင်သည်။

သူ့အကြည့်တွေက မဇ္ဈရီထံ စူးစိုက်စွာရောက်သွား၏။

မဇ္ဈရီဖြူစင်သေးကြောင်းတော့ သူ့လက်ခံနေဆဲဖြစ်သည်။

“ဇင်ယော်”

“ဟင်”

“ညဏ်ကို စင်ဒီတို့အိမ်မှာပဲစားသွားနော်”

“မစားတော့ပါဘူး စင်ဒီ၊ ကိုယ် ... အိမ်ပြန်မယ်”

“မရဘူးကွာ၊ စာအတူကျက်ဦးမယ်”

မဇ္ဈရီရှိနေတဲ့နေရာမှာ ဇင်ယော်မနေထိုင်လို့ပေ။

ကိုနောင် ဝင်လာသည်။

“မဇ္ဈရီ”

“ဟင်”

“သွားမယ်”

“ဘယ်သွားမှာလဲဟင်”

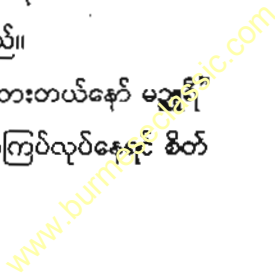
“အပြင်မှာ ညဏ်သွားစားမယ်”

“မဇ္ဈရီ မလိုက်ချင်ပါဘူး”

ဇင်ယော်အကြည့်တွေက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် မာထန်နေကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ကိုယ်ခေါ်ရင် မငြင်းရဘူးလို့ ပြောထားတယ်နော် မဇ္ဈရီ”

“ကိုကိုကလည်း မဇ္ဈရီကို အတင်းအကြပ်လုပ်နေရင် စိတ်

ရှင်ဖြူမိုး

တွေညစ်ပြီး ယောင်းမလောင်းကို အရင်ဆုံး ရွာသာကြီးကိုပို့ရမှာ နော်”

“အတွေ့အကြုံမရှိသေးလို့ပါကွာ ... ဒါကြောင့် ကိုကိုက လှေကျင့်ပေးနေတာပါ”

ဇင်ယော်ရယ် နင်စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဟာ။

မဇ္ဈိရီ ဘယ်လိုငြင်းရမလဲ ...

အရာအားလုံးက မဇ္ဈိရီဆန္ဒအတိုင်းမှ မဖြစ်နိုင်သေးတာ ပဲလေ။

“လာပါမဇ္ဈိရီ ... ကိုယ်လူကြီးတွေကို ပြောပြထားပြီးပါပြီ။ စိမ်ရှေ့ရွာက ယောက္ခမလောင်းကြီးတွေဆီလည်း ဖုန်းဆက်ပြီးပြော ထားပါတယ်”

ဇင်ယော်ခြေလှမ်းတွေ တုန့်ခနဲရပ်သွားသည်ကို မဇ္ဈိရီတွေ့ လိုက်သဖြင့် သူမငိုချင်စိတ်တွေပင် ပေါက်သွားရ၏။

ကံကြမ္မာတွေက ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ဇင်ဇော်ကတော့ သူမအပေါ် အထင်လွဲပြီးရင်း လွဲနေတာ မှာပဲ ဖြစ်သည်။

“သားရယ် မဇ္ဈိရီလေးက အခုမှရောက်ကာစလေး၊ စိတ် အနှောင့်အယှက်တွေ အရမ်းဖြစ်အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်

နော်”

“မာမိကလည်း နောင်က လှေကျင့်ပေးနေတာပါ။ မဇ္ဈိရီ နေရဲလာအောင်ပါ”

“မဇ္ဈိရီလေးကကြောက်ပြီး စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ခြား နေပါဦးမယ်”

“ရပါတယ်”

မဇ္ဈိရီလက်လေးကို သူဆွဲခေါ်လာပြီး ကားပေါ်ပစ်တင်

ည်”

ကားကို ဒရေကြမ်း မောင်းထွက်လာခဲ့၏။

မဇ္ဈိရီက နောင်ကို အေးစက်နေတာကို သဘောမကျမိ။ တခြားကောင်မလေးတွေဆိုရင် သဘောအကျကြီးကျပြီး

ညွတ်တကူ လိုက်လာကြမှာပဲ ဖြစ်သည်။

“ကိုနောင် မဇ္ဈိရီကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲဟင်”

“အချစ်ခံအိမ်”

“ဟင်”

“မကြောက်ပါနဲ့မဇ္ဈိရီ... မင်းနဲ့ကိုယ် နေဖို့လေ ကိုယ်ဘယ် လေးကိုမှ အချစ်ခံအိမ်လေးထဲ မခေါ်ဘူးနော်”

“ရှင်”

ရွှေပြင်ပြား

မဇ္ဈိမ ရီ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဧင်ယော်ရယ်။

တယ်ပါဦး ...

ကိုနောင်က ပြုံးနေသည်။

ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ အပြုံးတွေ။

“မဇ္ဈိမရီတို့က ချစ်သူတွေလည်း မဟုတ်သေးဘူးနော်၊ မသွားပါရစေနဲ့၊ ထမင်းပဲစားပါနော်”

“မဇ္ဈိမရီ ကိုယ့်ကိုမငြင်းဆန်နဲ့လေ၊ လူကြီးတွေ သဘောထားတဲ့မိန်းကလေးက ချစ်သူဖြစ်ဖို့လိုအပ်လို့လား”

“မဇ္ဈိမရီ မလိုက်ဘူး”

“ကားက အဲဒီကိုရောက်နေပြီ”

“ရှင်”

ခြံကြီးတစ်ခြံထဲသို့ ကားလေးကဝင်သွားသည်။

“ကိုနောင်”

“အချစ်”

“အို ...”

“မဇ္ဈိမရီကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့”

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာနော်”

မင်းက ... ချစ်စရာကောင်းတယ် မဇ္ဈိမရီ ... ဖြူစင်ဖို့

ဆောင်မလေးမို့ ကိုယ်ချစ်တယ်။

သူကတော့ လက်ယဉ်နေပါပြီ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖက်တာနမ်းတာ နောင် လုပ်

ချုပ်နေကျ။

မဇ္ဈိမရီကိုတော့ သူ ချစ်မိသွားသည်။

“အထဲဝင်မယ် ဘာမှမထူးတော့ပါဘူး မဇ္ဈိမရီ၊ ကိုယ်တို့က နှစ်ဖမ်းတွေမှ မဟုတ်တာပဲ၊ ချစ်သူရည်းစား မထားဘူးလို့ မဇ္ဈိမရီ သေးက ကြောက်နေတာပါ”

တိုက်လေးက ချစ်စရာလေး။

အထဲမှာ ပစ္စည်းအသုံးဆောင်တွေက ခမ်းနားလွန်းသည်။

အမေတွေ့ရင် ဘယ်လောက်အထိ မက်မောလိုက်မလဲ။

“မင်းအတွက်”

“ဟင်”

“မဇ္ဈိမရီ”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ပါ”

“ဟင်”

“ကိုယ်နောက်မကျချင်ဘူး ... မင်းကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရမှာ”

ဂွေပြတန်း

၁၄၂

ကြောက်တယ်”

“ကျွန်မတို့က အချစ်ရေးကိစ္စတွေ မစဉ်းစားသင့်ဘူး ထင်တယ်နော်”

ဇင်ယော်ကလွဲပြီး ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကိုမှ လက်မထပ်လိုပေ။

ငယ်ချစ်ဦးအပေါ်ပဲ ... သစ္စာရှိလိုခဲ့သည်။
ကိုနောင် ဘယ်လောက်ပဲချမ်းသာပါစေ မချစ်နိုင်။

“မဇ္ဈရီပညာရေးက ရှိသေးတယ်လေ၊ မဇ္ဈရီ ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တယ် ကြိုးစားပါရစေဦး”

မဇ္ဈရီ အကြောင်းတစ်ခုခုပြ၍ ကိုနောင်ကို ရှောင်ရမယ်။
ချစ်စံအိမ်လေးထဲမှာ စားစရာတွေအဆင်သင့်။

အလုပ်သမားလည်း မရှိဘူး။

ဘာဖြစ်လို့ အဆင်သင့်နေထိုင်စားသောက်နိုင်ရန် စီစဉ်ထား

ရတာလဲ။

“မဇ္ဈရီ”

“ရှင်”

“ညစာအတွက် ကိုယ်စီစဉ်ပေးမယ်”

“မဇ္ဈရီ ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူးနော်”

ဦးလပြည့်စာပေ

“ကိုယ်လုပ်ပေးမှာပါ”

“ကိုနောင်က လုပ်တတ်တယ်ဟုတ်လား”

“ကိုယ်က ဝါသနာပါတယ်၊ မချက်ချင်လို့သာနေတာပါ”
ကိုနောင်ကတစ်မျိုးပဲ။

ညစာအတွက် မဇ္ဈရီ ဘာစားချင်လဲ မေးတော့ မဇ္ဈရီ မဖြေတတ်။

“ကိုနောင် ကြိုက်တာစားပါ၊ မဇ္ဈရီကတော့ရတယ်”

“OK”

ကိုနောင် ဘာတွေလုပ်နေမှန်းမသိ။

မဇ္ဈရီ မလှုပ်မယှက် ငုတ်တုပ်လေးထိုင်နေမိသည်။
ငိုချင်တယ်။

ဇင်ယော်ကို သတိရနေမိ၏။

အမေ့ကြောင့် မဇ္ဈရီချစ်သူကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတော့မလား။

အချစ်စံအိမ်လေးထဲ သူမ ဘယ်လိုမှရှောင်လွှဲလို့မရပေ။

“မဇ္ဈရီ”

“ဟင်”

“ထ”

“ရှင်”

ဦးလပြည့်စာပေ

“ညစာစားမယ်”

“ပြီးပြီလားဟင်”

“အင်း”

မဇ္ဈရီကြောက်တယ်။

သူနှင့်မဇ္ဈရီတို့ နှစ်ယောက်ထဲရှိနေတဲ့ ချစ်စံအိမ်လေးတဲ့။
ကိုနောင်ကျေးတဲ့ အစားအသောက်တွေက သန့်ရှင်းပျံ့

မလား။

သူမခန္ဓာကိုယ်လေးက လေးလံနေသည်။

“ထလေ”

သူမ ထလိုက်သည်။

ဖြစ်သင့်ပျံ့မလား ...

မဇ္ဈရီ ဘာဖြစ်လို့ ကိုနောင်ကို မဆန့်ကျင်နိုင်ရတာလဲ ...
စားပွဲမှာထိုင်သည်။

စားသောက်စရာတွေ ပြင်ဆင်ထားတာ အများပြားပါ။

“ကိုယ့်ကို လက်ထပ်မယ်မဟုတ်လား မဇ္ဈရီ”

“ကျွန်မ စဉ်းစားပါရစေဦးနော်”

“စဉ်းစားစရာမလိုဘူးနော် မဇ္ဈရီ ... မင်းလက်ထပ်ရမှာက

ကိုယ်ပဲ”

သူမ ထမင်းကို စားချင်စိတ်တွေပင် မရှိတော့။

ကိုနောင် ဘာဆက်လုပ်နိုင်လဲ။

မဇ္ဈရီကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာ စိတ်ညစ်သည်။

“ကိုနောင်”

“ပြော”

“အခု မဇ္ဈရီလေ စာတွေကိုလုံးဝအာရုံမစိုက်နိုင်ဘူး၊ ခေါင်း

တွေ ရှုပ်ထွေးနေတယ်၊ တခြားကိစ္စတွေ မဇ္ဈရီ စဉ်းစားနိုင်စွမ်း

မရှိတော့ဘူးထင်ကယ်”

“စဉ်းစားစရာ မလိုသေးပါဘူး မဇ္ဈရီ”

“ရှင်”

“ကိုယ်ကပြောထားတာလေ ... မင်းဆီကနေ ဘယ်သူမှ

လက်ထပ်ခွင့်မတောင်းခင် ကိုယ်က ပထမဆုံးတောင်းခံထားတာ

“တော်ပါသေးရဲ့ ဟူး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“မင်းစိတ်ရှုပ်ထွေးနေတာလေးကို သဘောကျလို့”

နောင်ကတော့ မဇ္ဈရီကို အရမ်းချစ်မိသွားသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

ဖြူစင်လွန်းတယ်။

နောင် လက်ထပ်တာ မဇ္ဈရီလို မိန်းမမျိုးပဲ။

နောင်က လူစွပ်လူပွေ ...

ချစ်စံအိမ်လေးဆီ ခေါ်လာတတ်တဲ့ကောင်မလေးတွေ ချက်ပြုတ်စားသောက်နေထိုင်ရတာ ဝါသနာပါသည်။

ဘယ်ကောင်မလေးမှ ခေါ်မလာဖူးဘူးဆိုတာ မဇ္ဈရီအမေသေးစေရန် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်း အေးအေးချမ်းချမ်း စာပဲကြီးစားပါ။ ကိုယ့်ကိုကြော်မနေပါနဲ့ မဇ္ဈရီ”

“ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်နော် ... လောလောဆယ်တွေ ချစ်သူတွေလို မဆက်ဆံစေချင်ပါဘူး”

“OK”

မဇ္ဈရီ အရဲစွန့်ပြီးတောင်းဆိုလိုက်ရသည်။

အမေက လူကြီးချင်း စေ့စပ်ထားဖို့အထိ ပြောဆိုထားပုံ-

မဇ္ဈရီ ဘယ်လိုရှောင်လွှဲရမလဲ။

“စားလေ”

“အင်း”

စားစရာတွေက အကောင်းဆုံးတွေဖြစ်နေပေမယ့်

မျိုချမရ ... ရင်တွေလေးလံနေသည်။

ပူပူလောင်လောင်ကြီး။

ခင်ယော် ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေတာမည်။

စင်ဒီနှင့်များ အရွဲ့တိုက် တွဲနေပြီလားပဲ။

“မဇ္ဈရီ”

“အမယ်လေး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းကိုကြည့်ရတာ အရမ်းကြောက်လန့် တုန်လှုပ်နေသလိုပဲ”

“ဘာလဲဟင်”

“မင်းဘာတွေများ ဒီလောက်အထိ စဉ်းစားနေတာလဲကွာစားလေ”

“တော်ပြီ”

“ပြန်ချင်နေပြီလား”

“အင်း”

“ထ”

သူက သူမလက်လေးကိုဆွဲ၍ ဧည့်ခန်းမှာပြန်ထိုင်စေသည်။

“ပြန်မယ်လေ”

“ခဏ”

၁၄၈

ပျံ့မြောက်နိုး

“ရှင်”

သူက သူမမျက်နှာပြင်လေးကို အနီးကပ်ကြည့်သည်။

မဇ္ဈရီ ဖယ်ရှားပစ်မိ၏။

သေချင်တယ် ...

ကိုနောင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။

ရှက်သည် ...

“ချစ်တယ်”

“ရှင်”

“အရမ်းချစ်တယ်”

“ဟို ... ဟို ... ဖယ်ပါ။ မဇ္ဈရီ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

မဇ္ဈရီ အတင်းအကြပ်ပင် ကိုနောင်အကြည့်အောက်ကနေ ရုန်းဖယ်ပစ်မိသည်။

နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေပင် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေ၏

ကိုနောင်ရယ်မောရင်း ... သူမ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်တိုင်း

လိုက်သည်။

“ချစ်တယ်လို့ပြော ... ”

“ဟို ... ကျွန်မ ကျွန်မစဉ်းစားပြီးမှ ပြောပါရစေ”

“ကိုယ်တို့လူကြီးချင်း ငေ့စပ်ထားမယ်”

“ကိုနောင်”

“ငြင်းလို့မရဘူးနော်”

သူမ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ... အတင်းအကြပ်ပင် ချစ်စံအိမ်လေးထဲကနေ ထွက်လာခဲ့သည်။

✽

(၁၁)

ချစ်ခံအိမ်ကိုပဲ မဇ္ဈရီရောက်သွားပြီလား။

ကိုနောင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။

မဇ္ဈရီက ကိုနောင်နဲ့စေ့စပ်ထားတာလား။

ခေါင်းတွေ ရှုပ်ထွေးနေသည်။

“မင်းအကျရှုံးမခံနဲ့ဇင်ယော် ... ရွာမှာ အမေတော့ လိုက်

ထားတယ်။ မငွေသော်တို့ ဘယ်လောက်အထိ ခံခက်ကြီးဖြစ်

မဲ ... သား ကြိုးစားပါ”

အမေက ဖုန်းဆက်ပြောသည်။

မဇ္ဈရီနှင့် အတူတူရှိနေတာကို ဇင်ယော် ပြောမပြန်။

လေးလေးနိုင်ကိုလည်း အမေစိတ်မချမှာ စိုးရိမ်၍ ဖုန်းကွယ်

ခေါ်လိုက်သည်။

“ဇင်ယော်”

“ဗျာ ... လေးလေး”

“မင်း ... ခြံထဲမှာထိုင်နေတာ ကြာပြီနော်”

“ပူလို့ပါ”

“ဇင်ယော်ရာ မင်းခုထိ တောကျတုန်းပဲလားကွ၊ မင်းအခါထဲမှာ အဲယားကွန်းတပ်ထားတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် လေးလေးနိုင်၊ ကျွန်တော်က တောသားပြင်းပလေပဲခံတတ်တယ်၊ အရသာရှိတာဗျ”

ဇင်ယော် ခြံထဲထွက်ထိုင်နေတာက မဇ္ဈရိတို့ကား ပြန်မလာသေးလို့ပါ။

လေးလေးနိုင်ကတော့ မသိပေ။

ရောယောင်ပြီး တောသားလုပ်ပစ်လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ လေးလေးနိုင်လည်း ပြင်ပလေပဲ ကြံတယ်”

“တစ်ခါတစ်လေ အိပ်ခန်းထဲမှာနေထိုင်ရတာ မွန်းကြပ်ပဲ အန်ကယ်ဂျော်တို့ကလည်း အရမ်းဂရုစိုက်ကြတယ်”

“လေးလေးတူလေး ကံကောင်းလိုက်တာကွာ ... နှာအရမ်းစိတ်ဝင်စားနေကြတယ်၊ မင်းအကြောင်းပဲ ချီးမွမ်းပြော

ကြတယ်တဲ့”

“ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြမယ် ကြည့်နေ ... ”

“ဇင်ယော်”

“ဗျာ ... ”

“မဇ္ဈရီကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားနဲ့နော်၊ မင်းကို မငွေသော်က ထောင်ထဲပို့ပစ်ချင်တာကွ”

“တော်ပါပြီဗျာ”

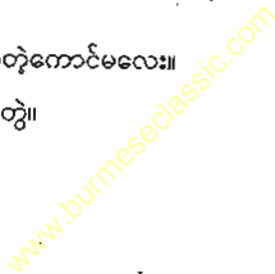
“ဟိုလေ ဟိုကောင်မလေးစင်ဒီက ခေတ်ဆန်ပေမယ့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ မင်းကိုစိတ်ဝင်စားနေပုံပဲ”

“အချစ်အကြောင်းတွေ ဇင်ယော် လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူးလေးလေး”

“ကောင်းတယ် လေးလေးတူလေးက အရမ်းလိမ္မာတယ်၊ ထက်ထက်မြက်မြက်လည်းရှိတယ်၊ အချစ်ရေးတွေက စိတ်ဝင်စားစရာလည်း မကောင်းပါဘူး”

မငွေသော်က ဇင်ယော်အား သူ့သမီးနှင့်ပတ်သက်နေလျှင် ထောင်ချပစ်မည်ဟု ပြောထားသည်။

မဇ္ဈရီကလည်း ချစ်စရာ အရမ်းချောတဲ့ကောင်မလေး။ ဇင်ယော်နှင့်က ငယ်စဉ်ကပင် တတွဲတွဲ။

“ဇင်ယော်”

“ဗျာ”

“မင်း စာတွေရောလိုက်နိုင်ရဲ့လား၊ မဇ္ဈရီရော ဘာတဲ့လဲ ဆေးကျောင်းတက်ချင်လို့ ဟုတ်လား ... မငွေသော်ကတော့လေ သူ့သမီးကို သူ့ဌေးသားနဲ့ငြိအောင် သွားထားတယ်မပြောဘူး ကလိမိကကျစ်နဲ့”

“တော်ပါတော့လေးလေးရာ မဇ္ဈရီအကြောင်းတွေ ဘာမှ မကြားချင်ပါဘူး”

“အေးပါ ... လေးလေးလည်း မပြောချင်ပါဘူး”

“မင်း နေဦးမှာလား”

“နေဦးမယ်”

“အေး ... ဒါပေမယ့် အကြာကြီးမနေနဲ့နော် တူလေး၊ အအေး ပတ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လေးလေးနိုင် ပြန်ဝင်သွားသည်။

မဇ္ဈရီတို့ကား အရိပ်အယောင်မျှပင်မတွေ့။

ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်နောက်ကို အလွယ်တကူ လိုက်သွားရဲတဲ့ မိန်းကလေးလား။

နှင့်အမေရဲ့အမိန့်တွေကို နင်နာခံနေတာလား မဇ္ဈရီ ... ဒါသတွေ ပေါက်ကွဲပစ်ချင်သည်။

“နှင့်အဖေက ကိုနောင်ကိုတော့ ထောင်ထဲမပို့ဘူးလားမဇ္ဈရီ သူ့ကိုပဲလား”

သူစောင့်ကြည့်နေတုန်း စင်ဒီဆီက ဖုန်းဝင်လာသည်။

“ဇင်ယော်”

“ပြော”

“ရှင် ခြံထဲမှာထိုင်နေတာမဟုတ်လား”

“အင်း”

“လာခဲ့မယ်”

“လာလေ ... ”

မဇ္ဈရီနှင့်ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေ သိချင်သည်။

အထူးသဖြင့် ချစ်စံအိမ်နှင့်ပတ်သက်တာတွေပဲ။

စင်ဒီချက်ခြင်းပင် ရောက်လာ၏။

အရင်ဆုံး သူလှမ်းခြင်နေရတာက စင်ဒီရဲ့ပေါင်တံဖွေးဖွေး

သူ့အနား ကပ်ထိုင်သည်။

“ရှင်တို့ ခြံထဲမှာထိုင်နေတာတွေလို့”

ရှင်မြတ်နိုး

“ကိုယ်က အပြင်လေကို ဝိုကြိုက်တယ်စင်ဒီ”

“စင်ဒီလည်း အဲဒီလိုပဲ”

စင်ဒီကတော့ ဇင်ယော်ကြိုက်သမျှကို လိုက်၍ကြိုက်သည်။

“ဇင်ယော် အရမ်းစာတော်တာပဲ၊ မာမီက အရမ်းသဘောနေတယ်သိလား”

“ဒီလိုပဲပဲ စင်ဒီလည်းတော်တာပဲ”

“မဇ္ဈရိကတော့လေ ဆေးကျောင်းတက်ချင်တယ်ပြောတာပဲ”

ဉာဏ်ကမကောင်းဘူး၊ ကြားနေတာများလားဟင်”

“သူ့ရည်မှန်းချက်ပဲလေ၊ ကိုယ်ကတော့ စိတ်မဝင်စားပဲ မင်းကိုကိုက ချစ်စံအိမ်ဆိုတာတော့ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတယ်”

“တကယ်”

“အင်း”

“စင်တို့ ဖန်တီးကြမလား”

“မင်းကိုကိုရဲ့ ချစ်စံအိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ”

“အင်းယားကန်စောင်းမှာလေ”

“တစ်ခါလောက် သွားကြည့်ကြမလား”

“ကိုကိုက သူ့ချစ်စံအိမ်ထဲ ဘယ်သူမှဝင်ခွင့်မပြုဘူး”

“မဇ္ဈရိကိုပဲလား”

“တောသူမကတော့ ကိုကိုနဲ့တွေ့ရင် ခံရမှာလေ ... တို့ကိုကို

နီးစွန့် ... သူ့ချစ်စံအိမ်လေးထဲ သူ့အဆက်ကောင်မလေးတွေပဲ ခွင့်ရှိတာပါ”

“ကိုနောင်က မဇ္ဈရိကိုရော အပျော်လား”

“အတည်လေ မဇ္ဈရိနဲ့ကျမှ အတည်ဖြစ်နေတာ”

“အခုထိတောင် ပြန်မလာကြသေးဘူးနော်”

“အင်း ... စောစောက စင်ဒီဖုန်းဆက်ကြည့်တော့လေ

ချစ်စံအိမ်လေးထဲမှာ ချက်ပြုတ်စားသောက်နေကြတယ်တဲ့”

“ဟင် ... ဒီအချိန်ထိလား”

“အင်း”

နင်ကတော့သွားပြီပဲ မဇ္ဈရိ။

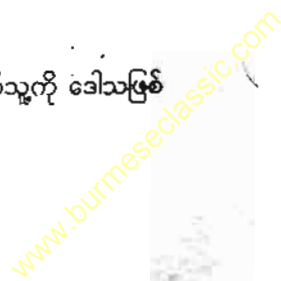
ကိုနောင်က ဘယ်လိုယောကျ်ားမျိုးလဲ နင်သိလား။

နင့်အမေ ဒေါ်ငွေသော်က အရမ်းသဘောကျ နှစ်သက်နေပြီ

“တောက်”

“ဟင် ... ဇင်ယော် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ဒေါသဖြစ်

သို့လဲ”

၁၅၈

ရှင်ပြုတံနိုး

“ဟို ... ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး စင်ဒီရာ ... ကိုယ်လေးလေးနိုင်အကြောင်း စဉ်းစားမိသွားလို့ ဒေါသထွက်သွားတာ”

“လေးလေးနိုင်က ဇင်ယော့ကိုတာပြောလို့လဲ လေးလေးက သဘောကောင်းပါတယ်၊ ဇင်ယော့ကိုလည်း ချစ်တယ်ထေ”

“မဟုတ်ပါဘူး တစ်ခါတစ်လေ လေးလေးနိုင်က ဗိုလ်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုကားမောင်းသင်ပေးဖို့ ပြောထားတာ နေ့ရွှေညွှန်နဲ့လေ”

“ဟုတ်လို့လား”

“ကိုယ်သတိရလိုက် မေ့သွားလိုက်နဲ့ ဒေါသဖြစ်ရတယ်”

“စင်ဒီနဲ့သင်မယ်လေ”

“မင်းက မောင်းတတ်လို့လား”

“အင်း ... ကျွမ်းတယ်”

“ဒါဆိုလည်းကောင်းတယ်၊ စင်ဒီနဲ့ပဲသင်မယ်”

“အခုသွားသင်မလား”

“နေပါစေ ... နောက်မှ”

မဇူရီ ... နင်ကိုယ်တိုင်က ကျေနပ်လက်ခံနေတာလား တကယ်ဆိုရင် နင်ငြင်းပစ်သင့်တာပဲ။

“ဇင်ယော်”

“ဟင်”

“တို့နှစ်ယောက်လည်း စားသောက်ခန်းထဲဝင်ပြီး ချက်ပြုတ် စားသောက်ကြမလား”

“ကိုယ်မချက်တတ်ဘူး”

“စင်ဒီ ချက်ကျွေးမယ်”

“ဘာလဲ”

“ဘဲဥပြုတ်”

“ကောင်းတာပဲ”

သူနှင့်စင်ဒီ တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ စင်ဒီတို့မိဘတွေက ခေတ်မီတယ်ပဲပြောရမလား။ သားသမီးတွေက ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် လွတ်လပ်စွာ

ပြောဆိုနေထိုင်ကြသည်။

“သားနဲ့သမီး မအိပ်ကြသေးဘူးလားကွယ်”

“စင်ဒီတို့မိဘတွေက မာမီ၊ ဘဲဥပြုတ်စားကြမလို့”

“မနွဲ့ကိုခိုင်းလေ”

“ကိုယ်တိုင်လုပ်ချင်တာပါ”

“အေး ... အေး ... ကြိုက်တာလုပ်ကြ၊ သမီးစင်ဒီ အပူလောင်ဦးမယ်နော်”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဇင်ယော်လည်း ဝိုင်းလုပ်ပေးမှာပါ”

ဇင်ယော်စိတ်တွေက မဇ္ဈရီထံပဲ ရောက်နေသည်။

သူ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

မဇ္ဈရီလက်ကိုဆွဲပြီး ကမ္ဘာကြီးရဲ့အပြင်ဘက်အထိ ထွက်ပြေးချင်လာ၏။

စင်ဒီကတော့ ဖျော်ရွှင်တက်ကြွစွာဖြင့် တဲဥကို ပြုတ်နေသည်။

“တီ ... တီ”

“တီ”

“ဟယ် ... ကိုကိုတို့ပြန်လာကြပြီထင်တယ်”

မဇ္ဈရီတို့ ပြန်လာကြပြီ။

ဇင်ယော် ဒေါသပေါက်ကွဲချင်နေသည်။

“ဇင်ယော် ကိုကိုတို့ကိုလည်း သွားခေါ်မယ်”

“နေပါစေ”

မဇ္ဈရီ ပြန်ရောက်လာပြီဆိုတော့လည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုပေ။

သူကတော့ စားပွဲမှာပဲထိုင်နေသည်။

ငယ်ချစ်ဦးရယ် ရှု့ချင်တယ်

“အင်း ... မခေါ်တော့ဘူးနော် ... ဇင်ယော်စိတ်တွေ အနှောက်အယှက် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

မဇ္ဈရီအား ဇင်ယော် စိတ်ဝင်စားဟန်မရှိ၍ စင်ဒီကျေနပ်သွားသည်။

“အင့် ... စား”

“တော်လိုက်တာ”

“ကော်ဖီဖျော်ပေးမယ်”

“အင်း”

“ဇင်ယော်အတွက် လုပ်ပေးနေရတာလေ စင်ဒီ အရမ်းပျော်တယ်”

မဇ္ဈရီနှင့်ကိုနောင်တို့လည်း ပြန်လာသံကြားနေရသည်။

“မဇ္ဈရီ အပေါ်တက်တော့မယ်နော် အန်တီ”

“သမီးလေးပင်ပန်းအောင် သားမလုပ်ပါနဲ့ကွယ်”

“မဇ္ဈရီကို လေ့ကျင့်ပေးနေတာပါ မာမီရာ”

ကိုနောင်ကပြောပြီး သူတို့ရှိနေတဲ့ စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“ရွှေယောင်းမလောင်းရော”

“အပေါ်တက်သွားပြီ ... အရမ်း ရှက်ကြောက်တတ်တဲ့

၁၆၂

ရှင်မြတ်နိုး

ကောင်မလေး ... ရိုးရှင်းတယ်”

“ကိုကို စားမလား ... ”

“စားမယ်”

ဇင်ယော်ကတော့ ... လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်နေတဲ့ ကိုကို

ဒေါသဖြစ်သွားရသည်။

ဆွဲထိုးချင်တဲ့စိတ်တွေပင် ဖြစ်လာ၏။

ကိုကိုနှင့်အပြုအမူတွေက ဘာမှ အလေးအနက်

သလိုလို။

“ဇင်ယော်”

“ဟင်”

“မင်းကတော့ လူတော်ပဲ”

“ဗျာ”

“တောသားလေးပဲ မဇူရီလိုပဲ၊ ရိုးအလွန်းနေတယ်”

ဇင်ယော်က ဆွဲထိုးပစ်ချင်နေတာပါ။

ဘာတောသားလဲ ...

“ကိုကိုနော် ဘာတွေလာဝေဖန်နေတာလဲ ... ဇင်ယော်”

တည်ငြိမ်တာ ယောက်ျားပီသနေတာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ငယ်ချစ်ဦးထွန်း ဂျူးချင်တယ်

၁၆၃

“ကိုကို”

“လူတွေက ဆန့်ကျင်ဘက်တွေပဲ ဇင်ယော် ... ထားလိုက်”

ခါတော့ကွာ ... လွှားပြီ”

“ဟွန်း ... ”

စင်ဒီကတော့ ဇင်ယော်ကို ခပ်နှိမ်နှိမ်ပြောချင်နေတဲ့ ကိုကို

ကို မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

“ဇင်ယော်”

“ဟင်”

“ကိုကိုကလေး လူရွှပ်သီလား ... ဇင်ယော်က အေးစက်စက်

နေထိုင်တတ်တာကို အရမ်းပြောချင်နေတယ်၊ စင်ဒီကတော့လေ

ဇင်ယော်ပုံစံလိုပဲ ကြိုက်တယ်”

သူထလိုက်သည်။

မဇူရီပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်၍ စိတ်အေးသွားပါပြီ။

ဖုန်းဆက်မယ် ... နင် ကိုကိုနောင်နဲ့ ခပ်ခွာခွာနေစမ်းပါလို့

ခပ်ပြတ်ပြတ် အမိန့်ပေးရမယ်။

“ပြန်တော့မလား ဇင်ယော်”

“အင်း”

“ထိုင်ပါဦး ကိုကိုကြောင့်လား ဇင်ယော်ရယ်”

ပြန်ကြည့်ရမယ်

“မဟုတ်ပါဘူး ... ကိုယ် စာတွေပြန်ကြည့်ရဦးမယ်”

“ဟုတ်သားပဲ စင်ဒီလည်း ပြန်ကြည့်ရမယ်”

“ပြန်ပြီ”

“ခြံအထိ လိုက်ပို့မယ်”

“မပို့နဲ့ ကိုယ်ပြန်ပြီ ... စင်ဒီလည်း စာကြည့်”

ဇင်ယော် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

(၁၂)

“မဉ္ဇူရီ”

“ဇင်ယော်”

“နင် ဘယ်ကနေပြန်လာတာလဲ ... ဘယ်တွေ့ရောက်ပြီး
လုပ်နေခဲ့တာလဲ ... ကြာကြာနေရင် နင့်ကိုငါ ကားတင်ခိုး
တော့မယ်နော်”

“အမယ်လေး ... မလုပ်ပါနဲ့ဇင်ယော်၊ နင်ဒုက္ခရောက်မှာ
...”

“ရောက်ရောက်ဟာ”

“မဉ္ဇူရီကို အထင်မလွဲပါနဲ့ဇင်ယော်ရယ် ... တောင်းပန်ပါ
နော် အမှေ့ဆန္ဒအရ မဉ္ဇူရီ အလိုက်အထိုက် နေပြရတာပါ”

“ငါ့စိတ်မချဘူး ... နင်ရွာကိုပဲပြန်ပါ၊ ဆေးကျောင်းလည်း

ရှင်မြတ်နိုး

တက်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“အမေ့ကြောင့်ပါဟာ ... မဇ္ဈရီ

ဘယ်လိုမှလွန်ဆန်လို့မရဘူး၊ နင်ရော စင်ဒီနဲ့တဲနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“နင့်ကြောင့်လေ၊ နင်ပြန်ရောက်လာမယ့်အချိန်ကို ငါစောင့်နေရတာ၊ နင်နားလည်လား အချစ်စံအိမ်ထဲမှာ နင်ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လဲ” “ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ငါ့ကိုယ်ငါကာကွယ်မှာပါ ဇင်ယော်၊ အသက်နဲ့လဲပစ်မယ် နင်စောင့်ကြည့်နေပါ”

“မဇ္ဈရီ”

“ဟင်”

“နင်ထွက်လာခဲ့”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ မဇ္ဈရီနေရတာက သူများအိမ်လေ”

“မရဘူးဟာ ခိုးထွက်ခဲ့ ... ”

“ဇင်ယော်”

“ငါ အရမ်းစိတ်ပူနေတယ်၊ နင့်အပေါ် ကိုနှောင်က နိုင်ထင်စီးနင်းလုပ်နေတာကြီးကို ငါဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

“ဇင်ယော်ရယ်”

မဇ္ဈရီ ငိုပစ်ချင်သည်။

ဇင်ယော် ခံစားနေရတဲ့အတိုင်း မဇ္ဈရီလည်း ခံစားနေရပါ

သည်။

“မဇ္ဈရီလည်း ခံစားနေရတာပါပဲ ဇင်ယော်ရယ် ... တို့တွေ

ချိန်တစ်ခုခုကို စောင့်ကြရအောင်ပါ”

“နင် ကိုနှောင်နဲ့ တေးဝေးနေပါ၊ နောက်ဆို ငါလိုက်လာခဲ့မှာ

ပဲ၊ နင့်ကိုတော့ မှည့်တစ်ပေါက်အစွန်းမခံနိုင်ဘူး မဇ္ဈရီ”

“မဇ္ဈရီကို နားလည်ပေးပါနော် ... အမေ့ကြောင့်ပါဟာ

အဲဒါ မရှောင်သာလို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ နင် ဒီကောင်ခေါ်တိုင်းလိုက်မသွားနဲ့နော်

မဇ္ဈရီ အချစ်စံအိမ်က နင်လိုက်သွားစရာလား”

“အင်းပါ”

“ချစ်တယ်”

“ဟင်”

“နင်လည်းပြန်ပြော ... ”

“ချစ်တယ်”

“နင့်နှုတ်ခမ်းလေးကို အရမ်းနမ်းချင်တယ်”

“ဇင်ယော် အရူးကောင် ... ”

သူမ ပြုံးပစ်လိုက်သည်။

ဒီကောင် မြို့ရောက်မှ ဒါမျိုးတွေ ပြောတတ်နေတယ်။

မဇ္ဈရီ ရှက်သွား၏။

ဇင်ယော်ကို ကြောက်တောင်လာတယ်။

သူမ ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဇင်ယော်ရယ် မဇ္ဈရီလည်း ဇင်ယော်ကိုချစ်ပါတယ်နော်”

အမေက ဖုန်းဆက်သည်။

ဇင်ယော် ဘာကောင်ကြီးပဲ ဖြစ်နေပါစေ ... သမီး လုံးဝ

စိတ်ဝင်စားစရာမလိုဘူးတဲ့။

သမီး လက်ထပ်ရမှာက နောင်နောင်ပဲတဲ့။

အမေကတော့လေ ကိုနောင်ကို အထင်ကြီးနေတယ်။

“သူ့အမေက လိုက်ကြားနေတယ်၊ သူ့သားကို သူဌေးတွေ

က အမွေစားအမွေခံ မွေးစားမှာတဲ့၊ အမြင်ကတ်လိုက်တာ သမီးနဲ့

တောင် မတူမတန်သလိုလို ပြောနေတယ်”

မဇ္ဈရီ ရင်မောရသည်။

“မဇ္ဈရီ ဆရာဝန်လည်းမဖြစ်နိုင်ဘူး မေမေ၊ ရွာကိုပဲ ပြန်လာ

ပါရစေနော်၊ မဇ္ဈရီက ဉာဏ်ထိုင်းပါတယ် အောင်ရုံပဲအမှတ်ရမှာ”

“မေမေတို့လည်း ... မကြာခင်ပြောင်းလာတော့မယ် ...

အင်နောင်နဲ့ ရင်းနှီးအောင်နေပါ”

မေမေကတော့ ကိုနောင်ပဲ။

မဇ္ဈရီကို အမြဲတမ်း ခြိမ်းခြောက်စကားတွေ ပြောနေတတ်

သည်။

“မိသားစု ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ ညည်းအဖေ ထောင်ထဲဝင်ရ

တယ် မဇ္ဈရီ ... သိလား”

“မဇ္ဈရီက ကိုနောင်ကိုမရွေးချယ်တာနဲ့ အဖေက ဘာဖြစ်လို့

အောင်ထဲဝင်ရမှာလဲ အမေ”

“သူတို့ငွေတွေ ညည်းအဖေ အများကြီးအလွဲသုံးစားလုပ်

အားတယ် မဇ္ဈရီ ... ညည်းအဖေ လောင်းကစားပိုင်းမှာရှုံးလို့”

“ဟင်”

“သူတို့ကို ဆန့်ကျင်လို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူးနော် မဇ္ဈရီ”

“အမေ”

“ကိုနောင်ကို ညည်းလက်ထပ်ရမယ်၊ မလွဲမသွေပဲ”

အမေတို့ ရက်စက်တယ်။

မဇ္ဈရီကောင်းစားရေးက ဒါလား။

အဖေရော အမေပါ အသုံးအစွဲတွေ ကြီးနေကြသည်။

အမေ စိန်တွေတောင် ဝယ်တယ်။

တောရွာလေးမှာ ဒီလောက်အထိ ကြားဝါဖို့ လိုအပ်လား။
မဉ္ဇူရီ အိပ်ပစ်ဖို့လည်းကြိုးစားနေရသည်။

မနက်မိုးလင်းတော့ အိမ်ဖော်မိန်းမကြီးက လာနှိုး၏။

မနက်စာစားဖို့ စောင့်နေကြပြီတဲ့။

ကိုနောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ ... မဉ္ဇူရီ အကြောက်ဆုံး

ပင်။

အဝတ်အစားတွေလဲပြီး စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်လာတော့
ဇင်ယော်ပါ ရောက်နေသည်။

“ဇင်ယော်ကိုလေ စင်ဒီ ခေါ်ထားတာပါ”

ဇင်ယော်အကြည့်တွေက သူမထံ ဆတ်ခနဲ ရောက်လာ

သည်။

အမေ့စကားတွေကြောင့် မဉ္ဇူရီ ဝမ်းနည်းနေရ၏။

ကိုနောင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အကဲပိုလွန်းသည်။

“မဉ္ဇူရီ ... မင်းကြိုက်တဲ့အုန်းနီးခေါက်ဆွဲ ကိုယ်ချက်နိုင်း

ထားတာလေ၊ အန်တီငွေ့ကို မေးလိုက်တာ”

“အင်း”

“စားနော် ...”

“သားရယ် မဉ္ဇူရီလေး အရမ်းရှက်နေပါ့မယ် ... သားက

အရစိုက်လွန်းတော့ စိတ်ညစ်ပြီး ထွက်ပြေးမှာ ကြောက်ရတယ်
လေ”

“မပြေးပါဘူး မာဗီရာ ... နောင်သိပါတယ်၊ ဒီကောင်မလေး
ကို ရုန်းမထွက်နိုင်အောင် သံမဏိပိုက်ကွန်နဲ့ အုပ်ထားတယ်၊ နော်
သိသိ ...”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ မင်းသားက မဉ္ဇူရီကိုမှ မရရင် သေ
သွားနိုင်တယ်နော်၊ ဒါကြောင့် ... မောင်က သားအတွက် အပိုင်ချုပ်
ပေးထားရတာလေ”

“ဘာတွေလဲ”

“နောက်မှ မာမိုကို ရှင်းပြမယ်”

အဖေ့ကိုအကြွေးတွေ ပတ်ချာပိုင်းသွားအောင် သူတို့လုပ်
ခံလိုက်တာလား။

ကိုနောင်တို့ဘားအဖရဲ့ မျက်နှာတွေကို မဉ္ဇူရီ မနှစ်သက်မိ။

မရိုးသားဘူးဟု ထင်နေသည်။

“မဉ္ဇူရီ”

“ရှင်”

“မင်း ဆေးကျောင်းတက်စရာ မလိုဘူးနော်၊ နောင်က ဂုဏ်
ဒြပ်တွေ မလိုဘူး ... ရိုးသားဖြူစင်မှုပဲ သန့်သန့်လေးပဲကြိုက်တယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

ဧင်ယော်က မဉ္ဇူရီရဲ့ခြေထောက်ကိုမှန်း၍ သတိပေးသည့် အနေဖြင့် လှမ်းကန်ပစ်လိုက်ရာ စင်ဒီခြေထောက်ကို ကန်မိသွားတော့ စင်ဒီက အထိတ်တလန့်အော်ပြီး ရယ်သည်။

“ဘာလဲဟဲ့ သမီးကလည်း ဘာဖြစ်လို့လန့်အော်ရတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ပုရွတ်ဆိတ်ထင်တယ်၊ ပုရွတ်ဆိတ်”

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေး”

ဧင်ယော်က သူမခြေထောက်ကို တမင်လာထိသည်ထင်ပြီး

စင်ဒီ ရင်တွေပန်းတွေတုန်သွားရ၏။

ကိုကိုတို့ကို အားကျနေပြီထင်တယ်။

မဉ္ဇူရီကိုလည်း စင်ဒီ မျက်စိပစ်ပြလိုက်သည်။

* “မဉ္ဇူရီလေး စိတ်ပင်ပန်းမယ် ... ကျောင်းစာမှာအောင်ရင် တော်ပါပြီကွယ် ... နော် ... ”

ကိုနောင့်မာမိကတော့ မဉ္ဇူရီကို အမြဲတမ်း ဖေးမကူညီသည်။

မိသားစုတွေထဲမှာ စိတ်သဘောထား အပြည့်ဝဆုံးပါပဲ။

စားသောက်ပြီးတော့ အတူထကြသည်။

“မဉ္ဇူရီ”

“ဟင် ... စင်ဒီ”

“မဉ္ဇူရီတို့ကိုအားကျပြီး ဧင်ယော်ကလေ စင်ဒီခြေထောက်ကို လှမ်းတို့တာသိလား၊ မာမိတို့ သိသွားမှာစိုးလို့ မပြောတာလေ”

“စောစောက စင်ဒီအော်လိုက်တာလား”

“အင်း”

မဉ္ဇူရီ သိလိုက်သည်။

ဧင်ယော်က မဉ္ဇူရီကို သတိလှမ်းပေးတာပါ။

မဉ္ဇူရီ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဧင်ယော်။

ကံကြမ္မာတွေက ဖန်တီးလာပြီပဲဟာ။

ဧင်ယော်ဘဝက ပြည့်စုံနေပါပြီ။

စင်ဒီက နှစ်ယောက်ချင်းကပ်၍ ကြွားဝါနေသည်။

“ဧင်ယော်က မဉ္ဇူရီတို့ကိုအားကျနေပြီသိလား စင်ဒီရောပဲ”

“စင်ဒီရယ် ဒီစကားတွေက ပြောသင့်တဲ့အချိန်မဟုတ်သေးဘူး ထင်တာပဲလေ”

“အမယ်လေး ... သူကျတော့ ... ကိုကိုနဲ့နှစ်ယောက်ထဲ ချစ်စံအိမ်အထိ သွားပြီးတော့”

“ဒါကလေ ကိုကိုက အတင်းအကြပ်ခေါ်လို့ပါ”

“ဧင်ယော်ကလေ ... စင်ဒီနဲ့အချစ်စံအိမ်လေးတစ်ခု ကည်ဆောက်ဖို့ စိတ်ဝင်စားနေတာသိလား မဉ္ဇူရီ ... ကိုကို့ ချစ်စံအိမ်

မင်းမြတ်နိုး

ကိုတောင် သွားပြီးလေ့လာချင်နေတယ် ... သွားကြမလို့”

“အမယ်လေး မသွားကြပါနဲ့”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... ဒါမျိုးတွေ စိတ်မဝင်စားစေချင်လို့ပဲ နော်၊ မဇ္ဈရီက ဇင်ယော်နဲ့စင်ဒီက ဉာဏ်ကောင်းကြတော့ပေး ပညာရေးမှာပဲ အာရုံစိုက်ထားကြစေချင်လို့ပါ”

“ပြောပြတာပါ မဇ္ဈရီရာ”

စင်ဒီနှင့်ဇင်ယော် ဘယ်လောက်အထိ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ပတ်သက်ဆက်ဆံနေကြပြီဆိုတာကို မကြာခဏထုတ်ပြောနေသည့် မဇ္ဈရီကိုကြည့်ရတာ ကိုကိုအပေါ် ခံစားမှုကင်းမဲ့နေသလိုပင်။

ဇင်ယော်ရှေ့မှာဆို မဝံ့မရဲနှင့် စင်ဒီ စိတ်ပူလာရ၏။

ဆရာရောက်လာသဖြင့် ဇင်ယော်လည်း အခန်းထဲပြန်ဝင် လာသည်။

မဇ္ဈရီအကြည့်တွေက ဆတ်ခနဲရွေ့လာပြီး ပြန်လွှဲပစ်လိုက် ၏။

ဇင်ယော် အကြည့်တွေကလည်း တစ်မျိုးပဲ။

စင်ဒီ သတိထားမိသွားသည်။

“မဇ္ဈရီ နင်ဘာတွေ ကြိတ်ပုန်းခုတ်နေရတာလဲ၊ ဇင်ယော်

ကိုတော့ လာမထိနဲ့နော်”

စင်ဒီတွေးမိရင်း သူမစိတ်တွေပူလောင်နေသည်။

မဖြစ်ဘူး ဇင်ယော်အထင်ကြီးစေရန် စင်ဒီ ပညာရေးမှာ မဇ္ဈရီထက်သာစေရန် ကြိုးစားပြုရမည်ဖြစ်သည်။

“စင်ဒီက အရမ်းတော်လာတာပဲ မင်းရော ဆေးကျောင်း တက်ဖို့ရည်မှန်းထားတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ စင်ဒီကလေး အားလုံးထက်တော်ချင်တယ်၊

ဖြစ်နိုင်ရင် မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံး ပထမရချင်တယ်လေ”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ... တပည့်တွေကို မျှော်လင့်ပါတယ်ကွာ၊

ကြိုးစားကြပါ”

စင်ဒီက ပိုပြီးလောဘကြီးမိသည်။

ဝိုက်တွေလည်း ခေါ်ထားသေး၏။

ဇင်ယော်လည်း ကြိုးစားတယ်။

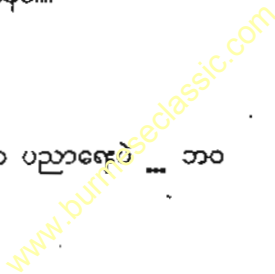
မဇ္ဈရီလည်း စာထဲမှာပဲ အာရုံစိုက်နေသည် ...

ကိုနောင်က မဇ္ဈရီအား ဝိုက်လုပ်နေ၏။

ပညာရေးမှာပဲ စိတ်ဝင်စားကြစို့။

မာဓိကလည်း သတိပေးနေသည်။

“သားတို့သမီးတို့ အရေးကြီးတာက ပညာရေးပဲ ... ဘဝ

အတွက် အဆုံးအဖြတ်ပေးမှာမို့ အာရုံတွေမပြန်လွင့်စေနဲ့ သားလည်း
မဇ္ဈရီကို မနှောက်ယှက်ပါနဲ့ဦး”

မဇ္ဈရီကတော့ စိတ်တွေမကြည်လင်နိုင်။

အမေကလည်း မကြာခင် ပြောင်းလာတော့မည်တဲ့။

ကောင်းပါတယ် ...

မဇ္ဈရီ မနေချင်တော့ဘူး ...

ညတိုင်းတော့ ဇင်ယော်က ဖုန်းဆက်သည်။

“မဇ္ဈရီ သူတို့ကဘာလဲ၊ နင့်ကို သံမဏိပိုက်ကွန်နဲ့ အုပ်ထဲ
တယ်ဆိုတာရော ဘာလဲ”

“မသိပါဘူး ဇင်ယော်ရယ်”

“နင်မလိမ်နဲ့နော်၊ နင်သိကိုသိရမယ် ပြောပြပါ၊ ငါ့စိတ်
လေးလေးလံလံကြီး မဖြစ်စေနဲ့နော်”

“တကယ် မသိလို့ပါဇင်ယော်ရယ်၊ အမေ့ကို ချစ်ကိုင်း
တာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မဇ္ဈရီလေ ကိုနောင်ကို မဖြစ်မနေငြင်းဆန်
ပါ၊ အသက်ပေးချင်ပေးရပါစေ မဇ္ဈရီ သတ္တိရှိတယ်၊ နင်ပဲနော်
စင်ဒီက အပိုင်ကြီးတွက်ထားတာသိရဲ့လား”

“ငါ့မှာ ဘာအနှောင်အဖွဲ့မှမရှိပါဘူး မဇ္ဈရီ၊ နင့်ကိုရွံ့ပြီး
ယူပစ်လိုက်တာပဲရှိတယ်”

“ဇင်ယော်ရယ် နင်ကလေး ငါ့ကိုရွံ့မလို့လား၊ ငါက အသက်
တောင် ပေးဆပ်တာလေ”

“နင်မသေရဘူး ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်ရှင်ပေးပါ၊ နင့်
အပေါ်တော့ သစ္စာလုံးဝမမဲ့နဲ့နော် မဇ္ဈရီ”

“နင်ရောပဲ”

“ငါ စင်ဒီကို လုံးဝမချစ်ဘူး”

“ချစ်စံအိမ်ဆိုတာက ဘာလဲ”

“နင့်ကြောင့်လေ ငါက ဘယ်တော့မှ ... စင်ဒီနဲ့ ချစ်စံအိမ်
တည်ဆောက်ဘူး၊ ကိုနောင် တည်ဆောက်ထားတဲ့ ချစ်စံအိမ်ကို
မီးလောင်တိုက်သွင်းပစ်မလို့လေ”

ဇင်ယော်အတွက်ပဲ မဇ္ဈရီ စိတ်မောရသည်။

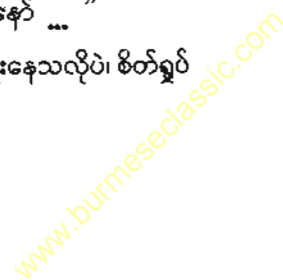
အေးစက်ချမ်းစိမ့်နေတဲ့အခန်းထဲမှာပင် မဇ္ဈရီ ဇောချွေးတွေ
ချွန်နေ၏။

ကိုနောင် ရောက်လာပြန်သည်။

“မဇ္ဈရီ အိပ်ပြီလား ... စာကျက်ရအောင်ကွာ”

“မဇ္ဈရီ အနားယူချင်ပြီ ကိုနောင်ရယ်နော် ...”

“နေမကောင်းဘူးလား၊ မင်းမျက်နှာညှိုးနေသလိုပဲ၊ စိတ်ရွံ့
ချွေးစရာတွေ ရှိလို့လား မဇ္ဈရီ”

ရှင်မြတ်နိုး

ကိုနောင်က မဇ္ဈရီ နဖူးကိုစမ်းကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အ
ခန္ဓာကိုယ်လေး နစ်မြုပ်နေသည်။

စိတ်ညစ်လိုက်တာ ...

အမေတို့ အမြန်ဆုံးပြောင်းလာပါစေဟုပဲ ဆုတောင်း
၏။

ကိုနောင်ကတော့ မဇ္ဈရီမျက်နှာလေးအနား ထိလှမထ
တိုးကပ်ကြည့်ရှုနေလေသည်။

အခန်း (၁၃)

မဇ္ဈရီ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့အချိန်တွင် အမေတို့ ရန်ကုန်ကို
ပြောင်းလာကြသည်။

မဇ္ဈရီက ရိုးရိုးပဲအောင်ခဲ့၏။

ဇင်ယော်နှင့် စင်ဒီက ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးထွက်ကြသည်။

“မဇ္ဈရီ ရိုးရိုးအောင်လည်းဘာဖြစ်လဲ ... ကိုယ်ကတော့
ပိုကြိုက်တယ်၊ ကိုယ့်အနားမှာပဲနေပေးပါ”

ကိုနောင်စကားတွေကြောင့် ... အမေကတော့ ကျေနပ်
သဘောကျနေသည်။

ဇင်ယော်ကိုလည်း အမေတွေ့သွားခဲ့၏။

မထင်မှတ်ဘဲနှင့် အောင်မြင်နေတဲ့ ဇင်ယော်ကို အမေ
ဓနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်နေသည်။

ရှင်ဖြူကုန်း

“ဒင်းအမေက ကြီးကျယ်နေတယ်သမီး၊ ဒင်းထက်သာ
ယောက်ျားကိုပဲ ယူရမယ်၊ ကိုနောင်နဲ့ပဲ အမေသဘောတူတယ်”

“အမေရယ် ... ကိုယ့်ဘဝတူ တစ်ယောက်အကြောင်း
တစ်ယောက်သိကြတဲ့လူတွေချင်းက ပိုကောင်းပါတယ်”

“မဖြစ်ဘူး ... ညည်းအဖေအတွက်ရော၊ အမေတို့နေထိုင်
ရော သူတို့က ဖန်တီးပေးထားတာလေ၊ ညည်းလက်ထပ်ရတာ
နောင်နောင်ပဲ”

ကိုနောင်ကို မဇူရီ မနှစ်သက်မိ။

ကောင်မလေးတွေနှင့် ရှုပ်သည်ဆိုတဲ့သတင်းတွေ ကြား
ရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကလပ်တွေတက်ပြီး အရက်သောက်တာ
သေး၏။

မဇူရီ လုံးဝမကြိုက်။

“နောင်နောင်က သမီးကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ ... အ
တယူရှိလိုက်တာ မဇူရီ”

“အမေ မသိတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်”

“ဘာသိစရာလိုလဲ ... ညည်းမိဘစကားကိုပဲ လက်ခံပါ
ညည်းအဖေ ထောင်ထဲရောက်လိမ့်မယ်”

“အဖေ ဘယ်တွေလုပ်နေလဲ အမေ”

“လောင်းကစားလုပ်ပါတယ်လို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ”

“အဖေဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ... မဇူရီက အပြစ်မရှိဘဲ
... သပ်ရတာလဲ”

“မဇူရီ”

“ကိုနောင်ကို မချစ်ဘူး”

“ညည်းချစ်တာ ဇင်ယော်လား ... ညည်းအသက်မပြည့်သေး
... နော်၊ နောက်နှစ်နှစ်မှ ညည်းသဘောကျ လုပ်လို့ရမယ်”

“ကိုနောင်ကိုလည်း မယူဘူး၊ ဒီအတိုင်း သမီး တစ်သက်လုံး
... လို့မဖြစ်ဘူးလား အမေ”

“မဖြစ်ဘူး ... ”

ဇင်ယော်ကတော့ ကိုနောင်ကို ပတ်သက်တာပင်မကြိုက်။
ဝေးဝေးနေတဲ့ အမေရောက်လာမှ မဇူရီက ကိုနောင်ဆန္ဒ
လိုက်လျှောနေရသည်။

“အန်တီ ... ”

“နောင်ရောက်လာတာပဲ လာလေသား”

မေမေက နောင်ကိုတော့ သား ... သား ... နှင့် အရေး
... ရှိလွန်သည်။

“မဇ္ဈရီကို ခေါ်သွားမယ်”

“ခေါ်သွားလေသား ... မဇ္ဈရီလိုက်သွားပါ၊ နောင်က ညည်းလေးနဲ့ မကြာခင် ဖေ့စပ်တော့မှာပဲ၊ ဘာမှ ရှက်ကြောက်နေစရာ မလိုဘူး”

မဇ္ဈရီ မလိုက်ချင်။

ဘယ်လောက်ပဲ လူကြီးချင်း သဘောတူထားပါစေ ကိုနောင်အပြုအမူတွေက ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့စေသည်။

“မဇ္ဈရီ”

“ရှင်”

“ကလပ်ကိုသွားကြမယ်”

“အို ... ကိုနောင် မသွားပါနဲ့၊ မဇ္ဈရီ မသွားချင်ပါဘူး၊ ကိုနောင်ပဲ ရိုးသားဖြူစင်တာကို နှစ်သက်တယ်ဆို”

“မင်းကို အတွေ့အကြုံရအောင်လို့ပါ မဇ္ဈရီ”

“မဇ္ဈရီ မသွားချင်ဘူး”

“ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်းပဲ မင်းနေထိုင်သွားရမယ်လေ”

မဇ္ဈရီက သူ့အပေါ် လုံးဝမနှစ်သက်ဘူးဆိုတာ နောင်သိနေသည်။

ဒေါသတွေပေါက်ကွဲချင်လာရ၏။

မဇ္ဈရီက သူ့ဆန္ဒတွေကို အမြဲတမ်းငြင်းဆန်နေတာ ပညာချင်လာသည်။

“ဒါဆို ချစ်စံအိမ်ကိုသွားမယ်”

“မသွားဘူး”

“မဇ္ဈရီ ... မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းက ကိုယ့်ကိုရှောင်မိမယ်နဲ့ ဘာကြောင့်လဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... မဇ္ဈရီတို့က လက်ထပ်ကြရသေးတာမှ နှုတ်တာ၊ ဆင်ခြင်သင့်ပါတယ်”

သူ ကားကို ချစ်စံအိမ်လေးဆီသို့ ဦးတည်မောင်းနေမိသည်။

“ကိုနောင် ပြန်ကြပါစို့နော်၊ မဇ္ဈရီ တောင်းပန်ပါတယ်”

“သွားမယ်ကွာ”

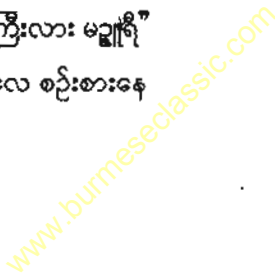
မဇ္ဈရီ ဘာမှမငြင်းနိုင်တော့ဘဲ ... ကိုနောင်ခေါ်ဆောင်ရာ ဝက်လိုက်ခဲ့ရသည်။

ဇင်ယော်ရယ် မဇ္ဈရီ ဘယ်လိုမှငြင်းဆန်လို့ မရဘူး ...

မဇ္ဈရီ သေပစ်ချင်ပါတယ်။

“မင်းက ကိုယ့်ကိုလုံးဝမကြိုက်တဲ့ သဘောကြီးလား မဇ္ဈရီ”

“ကိုနောင် တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ မဇ္ဈရီလေ စဉ်းစားနေနိုးမို့ပါ”

ရှင်မြတ်နိုး

“မရတော့ဘူး ... မင်းအဖြေပေးရမယ် ပြောလေ ...”

ကိုနောင် ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ မဉ္ဇူရီ ခန္ဓာကိုယ်လေး အား ဖက်ပစ်လိုက်သည်။

“ကိုနောင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ မဉ္ဇူရီ မကြောက်ဘူးနော်”

“မဉ္ဇူရီနဲ့ကိုယ်တို့က လက်ထပ်ကြတော့မှာပဲ ... တစ်ပတ်အတွင်းစေ့စပ်ဖို့ ကိုယ် လူကြီးမိဘတွေကို စီစဉ်ခိုင်းထားပြီးပြီ”

“ဟင်”

“မဉ္ဇူရီ”

“ရှင်”

“မင်းငြင်းဆန်နေရင် မင်းအဖေကို ထောင်ထဲပို့ပစ်လိုက်မှာနော်၊ မင်းအဖေက တို့ကုမ္ပဏီပိုင်ငွေတွေ သိန်းပေါင်းများစွာ အလွဲသုံးစားလုပ်ထားတယ်”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ယောက္ခမဖြစ်သွားရင်တော့ လျှော်ပစ်မယ်လေ”

မဉ္ဇူရီ အင်အားတွေချိနဲ့သွားသလို ငြိမ်သက်သွားသည်။

အမေပြောနေတာ အမှန်တွေပဲ။

မိသားစုမျက်နှာမငယ်စေရန်ဟု ပြောခဲ့၏။

ငယ်ချစ်ဦးချယ် မူးချင်စာပေ

အမေပဲ ဂုဏ်တွေ ပကာသနတွေကို မက်စောနေတာလဲ။

“မင်းကိုချစ်လို့ လက်ထပ်တာပါမဉ္ဇူရီ၊ ဒီချစ်စံအိမ်လေးမှာ ဘိုယ်တို့ရဲ့ ပထမဆုံးအချစ်လေးကို ကြည်ကြည်နူးနူးလေး စလိုက်ကြရအောင်ပါ”

“အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ကိုနောင်ရယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ မဉ္ဇူရီကို တန်ဖိုးထားပေးပါလား”

မဉ္ဇူရီတောင်းပန်ရသည်။

ကိုနောင် ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာနေပါစေ ကိုယ်ကျင့်

ဥပုသ်မရှိဟု ထင်မိသည်။

မဉ္ဇူရီ ချစ်မိတာက ငယ်ချစ်ဦး ဇင်ယော်ပါပဲ။

“မဉ္ဇူရီရယ်”

သူမ မလှုပ်နိုင်တော့။

အဖေကို ထောင်ထဲပို့ဖို့အထိတော့ မရက်စက်နိုင်။

မဉ္ဇူရီပဲ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံရတော့မည်။

ကိုနောင် ရှင်ယုတ်မာတာပဲ။

ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ်

ဖြစ်လို့များ တန်ဖိုးမထားချင်ရတာလဲ။

“ဇင်ယော် နင့်ကို မဉ္ဇူရီ စွန့်လွှတ်တော့မယ်၊ နင်နဲ့စင်ဒီပဲ

လက်ထပ်ပါတယ်ဟာ”

ရှင်မြတ်နိုး

ဇင်ယော်က အင်ဂျင်နီယာ ... စင်ဒီက ဆရာဝန်။
ဘယ်လောက်များ လက်ဖက်မလဲ။

မဇ္ဈရိကတော့ ကံဆိုးပါတယ် ဇင်ယော်ရယ်။
နင်နဲ့မတန်ပါဘူး။

“လွှတ်ပါတော့ ကိုနောင်၊ တန်ဖိုးထားပေးပါနော်”

“မဇ္ဈရီ”

“ရှင်”

“ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြမယ်”

“အင်း ... ”

“ကောင်းပြီလေ မင်းလက်ခံပြီဆိုရင် မင်္ဂလာဦးညလေးကိုပဲ

တန်ဖိုးထားတော့မယ်”

မဇ္ဈရီ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

ကိုနောင်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက သူမခန္ဓာကိုယ်လေးပေါ်မှ ခွာ

သွား၏။

သူမမျက်ဝန်းတွေထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာသည်။

“မဇ္ဈရီ”

“ဟင်”

“ကိုယ်ခေါက်ဆွဲဖြုတ်ပေးမယ် မင်းအတွက်”

“မဇ္ဈရီ မစားချင်တော့ပါဘူး ကိုနောင်ရယ်၊ ပြန်ကြပါစို့နော်”

“ချစ်”

“ဟင်”

“ချစ်တယ်”

နောင်ကတော့ မဇ္ဈရီကို အနမ်းလေး ဖွဖွပေးနေသည်။

မဇ္ဈရီရဲ့ အူတွေ အသံတွေ မြောင်းဆန်သွားပြီလား မသိ

တာ့။

ဇင်ယော်ရယ် ...

မဇ္ဈရီကို မုန်းပေးပါ။

ရွံရှာနာကြည်းပစ်လိုက်ပါတော့ဟာ။

မဇ္ဈရီ ခန္ဓာကိုယ်က မသန့်ရှင်းတော့ဘူး။

ဇင်ယော်နဲ့ မတန်တော့ဘူး။

စင်ဒီမောင့်ကိုပဲ ရွေးချယ်ပါ။

နင်လေ မဇ္ဈရီကို အဖွဲ့တိုက်ပြီး စင်ဒီနဲ့တွဲမယ်ဆို။

မဇ္ဈရီ ကျေနပ်ပါတယ်။

“ကိုနောင်”

“ပြော”

“ပြန်မယ်နော်”

“OK”

သူမ ထသွားလိုက်သည်။

ရှင်မြတ်နိုး

တို့နောင်က စိတ်ကူးပြောင်းသွားပြီ။

သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား ပြန်၍သိုင်းဖက်ပြန်၏။

သူမ ရုန်းကန်ပစ်နေသည်။

“မဇ္ဈရီ ကိုယ့်စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်လို့မရတော့ဘူး၊ ကိုယ့် ရင်ခွင်ထဲမှာ ခဏလေးငြိမ်ပေးစမ်းပါ”

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲကိုနောင် ... အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့၊ တောင်း ပန်ပါတယ်”

“ချစ်လို့ပါ မဇ္ဈရီရယ်၊ အရမ်းချစ်မိလို့ပါ”

ကိုနောင်ကလည်း မဇ္ဈရီကို မယုံကြည်တော့။

သူ့ကို မချစ်ဘူးဆိုတာ သိနေသည်။

မဇ္ဈရီကို အလှကြည့်နေလို့ မဖြစ်တော့မှန်း သိလိုက်သဖြင့် မဇ္ဈရီရဲ့အပျိုစင်ဘဝလေးအား နင်းခြေဝါးမျှပစ်ရန် ကြိုးစားပစ်မည် ဖြစ်သည်။

“လွတ်နေနော် ... မဇ္ဈရီကို အဲဒီလိုလုပ်တာ လုံးဝမကြိုက်ဘူး လွတ်ပါ”

“ကိုယ်တို့က လက်ထပ်ကြတော့မှာပဲ မဇ္ဈရီရယ်၊ ချစ်ကြရ အောင်ပါ။ ချစ်စံအိမ်လေးထဲမှာ ကြည်ကြည်နူးနူးလေး နေကြရ အောင်ပါကွာ”

“လွတ်ပါ ... မဇ္ဈရီတောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ရှင့်ကို မဇ္ဈရီ

ငယ်ချစ်ဦးချစ် ရှုချင်တယ်

လက်ထပ်မှာပါ”

“မရဘူးကွာ၊ ကိုယ့်စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်လို့မရတော့ဘူး”

သူမခန္ဓာကိုယ်လေးပေါ်မှ ကိုနောင်လက်တွေကို အတင်း

အကြပ်ဖယ်ရှားပစ်ရင်း မဇ္ဈရီ ရုန်းဖယ်ပစ်သည်။

“လွတ်ပါကိုနောင်နော်၊ မဇ္ဈရီတောင်းပန်ပါတယ်နော်”

သူမမျက်နှာလေးကို ဘယ်ညာယိမ်းခါနေရင်း ကိုနောင်အား စောင့်၍ တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“အား”

သူမ လူးလဲထပြီး အိမ်လေးရဲ့အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်လာ ခဲ့သည်။

ခြံတံခါးလေးကိုဖွင့်၍ အပြင်ထွက်လာခဲ့စဉ် ခြံရှေ့ရောက် ထာတဲ့ ဇင်ယော်ကားနှင့်တွေ့ပြီး ကားပေါ်တက်စေခဲ့၏။

သူမတို့ ကားလေး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“မဇ္ဈရီ နင်ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ငါထင်သားပဲ ဟိုကောင် နင့်ကိုဘာလုပ်တာလဲ ပြောစမ်းပါ”

“ဇင်ယော်”

“ပြောလေ”

“ငါ့ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတော့ဟာ”

“ဘာပြောတယ်မဇ္ဈရီ၊ နင် ... နင့်ကို ငါက ဘာဖြစ်လို့စွန့်

လွှတ်ရမှာလဲဟ”

“ငါ ... ငါလေ မလွဲမသွေ ကိုနောင်နဲ့လက်ထပ်ရမယ်”
“ဘာ”

သူ့ကားလေးက လမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်သွားသည်။

ဇင်ယော်က ချစ်သူမျက်နှာလေးကို အလန့်တကြား ကြည့်
နေ၏။

မဇ္ဈရီကို ဘာဖြစ်လို့ စွန့်လွှတ်ရမှာလဲ။

ဇင်ယော်ကြိုးစားနေတာ ချစ်သူအား အရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့တို့

“ငါ့အဖေလေ ကိုနောင်မိဘတွေရဲ့ငွေတွေကို အလွဲသုံး
လုပ်ထားတယ်တဲ့ ဇင်ယော်ရယ်”

“ဘာ”

“အဖေ့ကို ထောင်ထဲပို့မှာတော့ ငါမလိုလားနိုင်ဘူး”

မဇ္ဈရီ မျက်ဝန်းတွေ ပြည့်နှက်လိမ့်ဆင်းကျလာသည်။
ကိုနောင် လူယုတ်မာ။

နိုက်ကလပ်တွေမှာ မိန်းကလေးတွေနှင့် ပျော်ပါးနေထိုင်
တာလည်း မဇ္ဈရီသိသည်။

“မဇ္ဈရီ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဇင်ယော် ... နားလည်အောင်

မဇ္ဈရီကို စွန့်လွှတ်ပြီး မေ့လိုက်ပါဟာ”

ဇင်ယော်လည်း ပေးလျှော်နိုင်တဲ့အင်အားမရှိပေ။

အန်ကယ်ဂျော်တို့ကလည်း စင်ဒီနှင့်ပဲ ဘောတူနေသည်။
အမေကအစပဲ စင်ဒီ မိဘတွေကလည်း ဇင်ယော်အား အရေး
တယူရှိလွန်းနေ၏။

ဇင်ယော် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမလဲ။

ချစ်သူကိုယ်ခန္ဓာလေးအား အငမ်းမရဘဲ သိမ်းကြိုးဖက်ထား
မိနေသည်။

“သူတို့က သံမဏိကြိုးတွေနဲ့ အဖေ့ကို ချည်နှောင်ထားကြပြီ
လေဇင်ယော် ... ကြိုတင်ကြံစည်မှုပဲ။ အမေက ဂုဏ်ပကာသနတွေ
မက်မောတယ်။ အရမ်းချမ်းသာချင်တယ်။ အဖေက လောင်းကစား
တွေလုပ်တယ်။ မဇ္ဈရီ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ မလွဲမသွေ ပေးဆပ်ရမှာ
ပဲ”

“မဇ္ဈရီရယ် ... ”

“နင့်ကို မဇ္ဈရီ အရမ်းချစ်တယ် ဇင်ယော် ... ဒါပေမယ့်လေ
ပေါင်းစပ်ဖို့က မဖြစ်တော့ဘူး ... အခု ငါထွက်ပြေးလာတာ။ နောက်
ဆက်တွဲပြဿနာတွေ ကြီးထွားလာနိုင်တယ်။ တို့နှစ်ယောက် လမ်း
ခွဲလိုက်တာက အကောင်းဆုံးပါပဲ ဇင်ယော် ... ”

မဇ္ဈရီကိုခေါ်ဆောင်ပြီး ကမ္ဘာကြီးရဲ့အပြင်ဘက်အထိ ပြေး
သွားချင်မိသည်။

“တို့နှစ်ယောက်က ထွက်ပြေးလို့လည်း မလွှတ်ကြောင်းနဲ့

ရှင်မြတ်နိုး

ဘူး၊ ဇင်ယော် အမေကရက်စက်မှာ ဇင်ယော်ကိုတော့ မဉ္ဇူရီ လုံးဝ အထိခိုက်မခံနိုင်ပါဘူး”

ချစ်သူရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ဖက်တွယ်သွားမိသည်။

“ငါလေ စိတ်မချဖြစ်လာလို့ ချစ်စံအိမ်ကိုထွက်လာခဲ့တာပဲ။ ငါ့စိတ်တွေ ဘယ်လောက်အထိ ပူပင်သောကံရောက်နေရလဲမဉ္ဇူရီ လုံးဝမစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး ... ငါတို့ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ထွက်ပြေးကြမယ် ပြီးတော့ အတူတူသေဆုံးကြမယ် မဉ္ဇူရီ”

မဉ္ဇူရီလည်း ဇင်ယော်နဲ့ဆန္ဒထပ်တူပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ဇင်ယော်ဘဝကိုလည်း အနစ်မွန်းမခံနိုင်ပါဘူး။

ဇင်ယော်က ... ထူးချွန်ထက်မြက်သူ။

ပြီးတော့လဲ ... အဖေကထောင်ထဲဝင်ရမှာ သေချာနေ သည်။

မဉ္ဇူရီ လက်မခံနိုင်။

ချစ်သူရင်ခွင်ထဲကနေ ရုန်းဖယ်ထွက်ပစ်လိုက် ...

သူမ နေထိုင်ရာတိုက်ခန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်ခိုင်းပြီး ချစ်သူဇင်ယော်အား ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့သည်။

အန်း (၁၄)

“ညည်း ... ညည်း ဇင်ယော်ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ကားနဲ့ ပြန်လာ

တာ မဟုတ်လား မဉ္ဇူရီ”

“အမေ”

“ဘာအမေလဲ ... ညည်းနဲ့နောင် အတူတူထွက်သွားတာ၊ နောင်နောင်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ရောက်မလာတာလဲ ပြောစမ်း”

ဒေါ်ငွေသော် ဒေါသဖြစ်ရသည်။

သမီးမဉ္ဇူရီက ဇင်ယော်နှင့် အတူတူပြန်လာကြောင်း မိမိ နို့ထိုင် မျက်စိနှင့်တွေ့လိုက်ရ၏။

သမီးကြည့်ရတာလည်း ဘိုသီဖတ်သီ။

“မဉ္ဇူရီ ညည်းဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ၊ ဇင်ယော်ဆိုတဲ့ ကောင်က ဘာအထင်ကြီးစရာမှ မရှိဘူးနော်၊ ဒီကောင်ကားနဲ့ ညည်း

က ဘာဖြစ်လို့ပါလာရတာလဲ”

“အမေ ... သူ ... သူလေ ကိုနောင် သမီးကိုစော်ကားကြည့်စည်တယ်၊ သမီးတို့က လက်ထပ်ရသေးတာမှ မဟုတ်တာ။ သမီးထွက်ပြေးလာခဲ့တာပါ။ လမ်းမှာ ဇင်ယော်နဲ့တွေ့လို့”

“ဘာပြောတယ် ... ”

ဒေါ်ငွေသော်လည်း သမီးကို နောင်နောင်နှင့်လက်ထပ်ပေးရမှာပင် စိတ်ပူပင်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ ...

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ...

မိမိရဲ့ အတ္တကြောင့် လောဘကြောင့် သမီးအဖေ သူတို့ ထောင်ချောက်ထဲ တိုးဝင်မိသွား၏။

ဇင်ယော်အနာဂတ်အတွက် လင်းလက်တောက်ပနေသည်။

ဇင်ယော်အမေက သူငွေးသမီး စင်ဒီနှင့် သဘောတူထားကြောင်း သတင်းယုံ့နေ၏။

မိမိသမီးနှင့် သဘောတူမှာ မဟုတ်။

နောင်နောင်က မိန်းမရုပ်ပွေသူအဖြစ် သတင်းထွက်နေသည်။

“နောင်နောင် စိတ်ဆိုးသွားပြီထင်တယ် ... ညည်းကိုထ

နိုးဆန်ချင်နေတာ။ ဇင်ယော်ဆိုတဲ့ကောင်ကြောင့် မဟုတ်လား။ အချုပ်ထဲပို့မှာနော်”

“ဇင်ယော်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးအမေ၊ မဇ္ဈရီ ကြောက်လို့ ချွတ်ပြေးလာခဲ့တာပါ”

“ညည်းအဖေကို ထောင်ထဲပို့မလို့လားမဇ္ဈရီ ပြောစမ်း၊ နောင်နောင်မိဘတွေ အထောက်အပံ့နဲ့ အမေတို့ ဒီလိုနေထိုင်စားသောက်နိုင်တာအေ့”

ဖေဖေပြန်ရောက်လာသည် ...

အရက်တွေ အလွန်အကျွံ သောက်လာခဲ့၏။

မဇ္ဈရီ စိတ်ညစ်သည်။

“မငွေ ... သမီးရော”

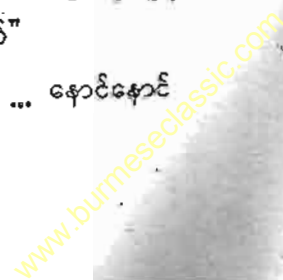
“ရှိပါတယ် ကိုကျော်ခေါင်”

“မဇ္ဈရီ ... သမီးလေး”

“ဖေဖေ”

“ဖေဖေကြောင့် သမီးမချစ်မနှစ်သက်တဲ့ယောက်ျားကို ယူရတာမှာမို့ အဖေကိုစိတ်နာနေပြီလား သမီးရယ်”

ဦးကျော်ခေါင်လည်း ရန်ကုန်ရောက်မှ ... နောင်နောင် စိတ်ကလပ်တွေမှာ ကဲတတ်တာ သိရသည်။

သမီးမခွဲရီက ဖြူဖြူစင်စင်လေးပါ။

“သမီး အဖေ့ကိုမမုန်းပါဘူး ... အဖေ စိတ်မပူပါနဲ့နော်
တိုနှောင်နဲ့မခွဲရီ လက်ထပ်မှာပါ”

“သမီးရယ် အိး ... အိး ...”

“အဟင့် ... အဟီး”

ဦးကျော်ခေါင် မူးမူးနှင့်ငိုသည်။

အဖေက မိသားစုအတွက်တော့ တာဝန်ကျေပါတယ်။

အဖေ လောင်းကစားရော အရက်ရော စွဲသွားတာ မကြ

သေးပေ။

အဖေ စိတ်ညစ်နေသည်။

“မခွဲရီ ညည်းအဖေထောင်ထဲဝင်ရမှာကို စဉ်းစားနော်
နှောင်နှောင်ကို လိုက်လိုက်လျှောလျှော ဆက်ဆံရမယ်လို့ ခေမေ
ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”

ဒေါ်ငွေသော်က မထူးတော့ပါဘူး ...

ဇင်ယော်က သူဌေးသမီးစင်ဒီကို အချိန်မရွေးကောက်

နိုင်နေသည်။

မိညိုက မိမိသမီးနှင့်လည်း သဘောတူမှာမဟုတ်။

ကြီးကျယ်နေပြီ ...

ဒင်းသားက အင်ကျင်နီယာတဲ့ ...

သူဌေးလင်မယားက အမွေစားအမွေခံ မွေးစားထားတာ

ပြီးတော့ ... သူဌေးသမီး ဆရာဝန်လောင်းနဲ့ ချစ်နေတာတဲ့။

လူကြီးတွေလည်း သဘောတူတယ်တဲ့။

မိမိသမီးမခွဲရီလည်း သူဌေးသားနှင့်လက်ထပ်ရမဖြစ်မည်။

“ညည်း ဘာမှတွေဝေနေစရာမလိုဘူး ... နောင်နှောင်နဲ့

မြန်ဆုံးစေ့စပ်မယ် ကိုကျော်ခေါင် ... သမီးကို ငဲ့ညှာမနေနဲ့တော့၊
နှောင်နဲ့ပဲ လက်ထပ်ပေးရမယ်”

“ဖေဖေသမီး စိတ်သောကရောက်နေပြီ ... အဖေ စိတ်
ကောင်းဘူး”

သမီးအနေနှင့် ဇင်ယော်ကို လက်ထပ်ရမှာပါ။

ဇင်ယော် လူတော်လူကောင်းလေး ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ နေထိုင်
ဖြစ်သည်။

“ဇင်ယော်ကိုတော့ စိတ်မဝင်စားနဲ့နော် ... အမေထောင်ထဲ
ခံလိုက်မှာ”

“မငွေ ... မင်း ဇင်ယော်အပေါ် အထင်သေးလို့ကွ”

သမီးလေးကို ... ဇင်ယော်လက်ထဲ အပ်ချင်သည်။

ဦးကျော်ခေါင်ကတော့ ... ယောက်ျားချင်သိနေ၏။
နောင်နောင် လက်ထဲ မအပ်ချင်။

ဒါပေမဲ့ ...

မိမိက သူတို့ထောင်ချောက်ထဲ တိုးဝင်သွားရသည်။

“ကိုကျော်ခေါင် ရှင်ဘာမှပြောမနေနဲ့ ကျွန်မတို့သမီးထောင်

ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲကြီးဖြစ်စေရမယ်”

မေမေ့ကို မဉ္ဇူရီ ဆက်မပြောချင်တော့သဖြင့် အိပ်ခန်းထဲ

ထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

အဖေက ဇင်ယော်ကို သဘောတူလက်ခံချင်နေ၏။

အမေ့ကြောင့်ပါ ...

“ညည်းအဖေထောင်ကျလိမ့်မယ် မဉ္ဇူရီ၊ သတိထားစမ်းစမ်း”

ဇင်ယော် တို့နှစ်ယောက်ဝေးရပါပြီ။

ဘယ်လိုမှ ပေါင်းစပ်လို့မရတဲ့ ဘဝတွေပါဟယ်။

ဇင်ယော်ဆီက ဖုန်းဆက်သည်။

အမေ အပြင်ထွက်သွားလို့ပါ။

သူဌေးမိသားစုကို ဝေယျာဝစ္စတွေလုပ်ပေးဖို့တဲ့။

“အမေတို့ကျေးဇူးရှင်တွေလေ ... အမေက အောက်ကျွန်း

တယ်လို့ မထင်ပါဘူး၊ သမီးကိုလည်း ချစ်ကြတယ်လေ”

အမေက နောင်နောင်ဆိုတဲ့နာမည်ကို ပါးစပ်ဖျားကမချပေ။

အခန်းထဲမှာ သူမတစ်ယောက်ထဲရှိနေ၍ ဇင်ယော်ဖုန်းကိုပွင့်

နားထောင်ရသည်။

“ဇင်ယော် ပြော ...”

“မဉ္ဇူရီ”

“ပြောလေ”

“ကိုနောင် ဘာပြဿနာလာရှာသေးလဲ”

“ခုထိ လာမရှာသေးဘူး”

“ဘယ်ရှာမလဲ ... ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကလပ်မှာ

သနေတယ်လေ”

“ဟင်”

“ဒီသတင်းက မဉ္ဇူရီအတွက် မဆန်းဘူးမဟုတ်လား ... ငါ

နန်းနဲ့ ဗွီဒီယိုရိုက်ထားတယ်”

“နင်ကရော အခုဘယ်မှာလဲဟင် ဇင်ယော် ... နင်လည်း

ကလပ်ကိုသွားနေတာလား”

“မသွားပါဘူး၊ ငါ အပြင်သွားရင်း ကိုနောင်တို့စုံတွဲ ဝင်သွား

တာတွေလို့ ကိုနောင်က အရမ်းမူးနေတယ်”

“ငါ့မသိချင်ဘူး ... ငါ့ရဲ့ကံကြမ္မာပဲလေ၊ ဇင်ယော်”

ဇင်ယော်ဖုန်းကို သူမဆက်နားမထောင်ချင်တော့သဖြင့် ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ကိုနောင် ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာလည်း သေသေချာချာ မလုပ်။

အပျော်တွေများနေသည်ဟု ထင်၏။

မဇ္ဈရီကံပဲလေ လက်မထပ်ခင်တော့ မဇ္ဈရီဘဝလေးကို သူ့ လက်ထဲမှာ အဖျက်စီးမခံနိုင်ပေ။

“မင်းက ကိုနောင်မိန်းမပဲဖြစ်စေရမယ် မဇ္ဈရီ ဘာဖြစ်လို့ ဆိုတော့ ငါ့ဘဝမှာငါ့ကိုပြုစုပေးမယ့် အဖြူစင်ဆုံးမိန်းမတစ်ယောက် လိုအပ်လို့”

သူ့ရှုပ်ပွေသမျှ မဇ္ဈရီ နာကျင်ကြေကွဲရမှာကိုရော ထည့်ပြီး စဉ်းစားမိရဲ့လား။

မဇ္ဈရီခံစားရမယ့် စည်းစိမ်တွေက ... မီးပုံတမျှ ပူလောင်နေ မည်ဖြစ်သည်။

“မဇ္ဈရီ ... မဇ္ဈရီ ... သမီး”

အမေပြန်လာသည်။

မဇ္ဈရီ စိတ်တွေရှုပ်ထွေးနေရ၏။

အမေက သူမအိပ်ခန်းလေးထဲ ဝင်လာသည်။

“ဇင်ယော်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ သူဌေးသမီးစင်ဒီမောင်တို့ လူကြီး ချင်းစကားပြောဆိုပြီး ဓေ့စပ်ပေးကြတော့မယ်တဲ့”

“အဲ့ဒါဘာဖြစ်လဲ မေမေရာ၊ ဇင်ယော်နဲ့မဇ္ဈရီက ဘာဆိုင်လို့ လဲ ... ကောင်းပါတယ်”

ဒေါ်ငွေသော်စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းလေးတော့ နှမေရာသွားရ သည်။

မဇ္ဈရီနှင့်ဇင်ယော်တို့ ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြတာ မိမိအသိဆုံး ပင်။

ဇင်ယော်က ယောကျ်ားပီသသူပါ။

မရှုပ်မပွေနှင့် ပညာရေးပဲ အာရုံစိုက်ကြိုးစားနေသည်။

“အမေရယ် မဇ္ဈရီလည်း မကြာခင် သူဌေးသားနဲ့လက်ထပ် ရတော့မှာပဲ ဖြစ်သင့်တာပဲလေ”

သမီးမဇ္ဈရီအသံလေးက ... ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှ တုန်ယင်လှုပ်ခါနေသည်။

ကြေကွဲနေပုံပင် ...

အမေ မှားပါတယ်ကွယ် ...

ဒါပေမဲ့ ...

အမေတို့က ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။

နောင်နောင်က သမီးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်လွှတ်ခံမှာ

မဟုတ်တော့ပါဘူး။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ... ဇင်ယော်နဲ့သမီးလေးက ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့မှ ပတ်သက်စရာမှမရှိတာပဲ အိပ်တော့နော်”

အဖေကတော့ အရက်တွေမူးပြီး အိပ်စက်နေသည်။

အမေ ဝင်သွား၏။

မဇ္ဈရိတစ်ယောက်ထဲ မျက်ရည်တွေလိမ့်ဆင်းကျနေသည်။

“နင်လက်ခံလိုက်တာလား ဇင်ယော် ... နင့်အမေ လာတာ နင်နဲ့စင်ဒီတို့ စေ့စပ်ဖို့လား”

ဒေါ်လေးငွေသော် လာမည်ဟုသတင်းကြားရသည်။

အမေ ယောက်ျားအတွက်ရော သမီးအတွက်ရော စိတ် သောကတွေ ခံစားနေရပုံပဲ။

ရွှေတွေဝတ်ထားပေမယ့်လည်း ... အမေ့ရုပ်သွင်က ညှိုးနွမ်း မွဲမြောက်နေသည်။

“ဇင်ယော်ရယ် နင်နဲ့ငါဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ မခွဲခွာကြဖို့ သစ္စာဆိုခဲ့ကြတယ်လေ၊ စတင်သစ္စာမဲ့ရတဲ့သူက မဇ္ဈရိပါဟာ”

ငယ်ချစ်ဦးကို သတိရနေသည်။

ဇင်ယော်ကိုဖုန်းဆက်ပြီး မေးချင်ပေမယ့် စင်ဒီတို့အိမ်မှာ ရှိနေသည်တဲ့ မဇ္ဈရိ ဆက်လို့မဖြစ်ဘူး။

“ငါကတော့ ... နင့်ကိုရဲ့ပြီး စင်ဒီနဲ့လက်ထပ်ပစ်မှာနော်”

နင့်ရှေ့ကနေ ဘယ်တော့မှ ပျောက်ကွယ်သွားမှာမဟုတ်ဘူး မဇ္ဈရိ သူမ ငိုမိသည်။

ဇင်ယော်ရယ် မဇ္ဈရိကို မရွံ့ပါနဲ့ နင်နှိပ်စက် သမျှခံရမယ့်သူ ပါ။

ဇင်ယော်က မဇ္ဈရိနှင့် ဘယ်လိုမှကွဲကွာဖို့ကိစ္စ လက်ခံမှာ မဟုတ်။

စင်ဒီအပေါ်လည်း မချစ်ပေ။

“ငါကြိုးစားနေတာ နင့်အတွက်ပါမဇ္ဈရိ ... ငါလေ နင့်ကို ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ လက်ထပ်ချင်ပါတယ်၊ မဇ္ဈရိနဲ့အဝေးဆုံးမှာ ငါဘယ် တော့မှ နေထိုင်အသက်ရှင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

ဘာဖြစ်လို့များ ဇင်ယော်နှင့်သူမ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြရတာလဲ။

နီးစပ်ဖို့ကတော့ ဘယ်လိုမှဖြစ်မလာနိုင်။

မဇ္ဈရိအား ကိုနောင်မိဘတွေက ချွေးမအရမ်းတော်ချင်နေ ကြသည်။

“ကျွန်မသားအတွက် ဖြူစင်တဲ့ချွေးမလေးပဲ အလိုအပ်ဆုံး ပါ”

မဇ္ဈရိမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ... မျက်ရည်တွေက တသွင်းသွင်း လိမ့်ဆင်းကျနေသည်။

သူမအိပ်စက်ခြင်းတွေပါ ပျောက်ဆုံးသွားရသလိုပင်။

အိပ်ပျော်တော့လည်း အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်နေသည်။

“မဇ္ဈရီ ... နင့်ကိုမခွဲနိုင်ဘူး၊ ငါတို့ဘယ်တော့မှမခွဲဘူးလို့

သစ္စာဆိုခဲ့ကြတယ်လေ၊ နင်နဲ့ငါ အတူတူထွက်ပြေးကြမယ်”

ဇင်ယော်က သူမလက်လေးကိုဆွဲ၍ ထွက်ပြေးသည်။

မဇ္ဈရီ ဘယ်လိုငြင်းငြင်းမရ အတင်းပြေးကြ၏။

ရောက်ကမ်းပါးကြီးအစွန်းမှာ ရပ်မိကြသည်။

“မဇ္ဈရီ”

“ဇင်ယော်”

“တို့နှစ်ယောက် မပေါင်းရမယ့်အတူတူတော့ ချောက်ထဲဝဲ ခုန်ချပြီး သေပစ်လိုက်တော့မယ်”

သူမလက်ကိုဆွဲပြီး ဇင်ယော်ကခုန်ချဖို့ပြင်သည်။

အဖေက လက်ထိပ်ခတ်လျက် ... သူမနောက်ပြေးလိုက် လာ၏။

အမေက နောက်မှာ ...

“ဇင်ယော် ... ဟိုမှာ အဖေနဲ့အမေ ပြန်ကြရအောင်ပါ”

“နင် သတ္တိမရှိဘူးလား မဇ္ဈရီ ... ငါနဲ့ခွဲနိုင်လို့လား”

“အဖေ ထောင်ထဲရောက်လိမ့်မယ် ဇင်ယော်ရယ် ... မဇ္ဈရီ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“မရဘူး ... သေမယ် ... ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး သေကြမယ် လို့ သစ္စာဆိုထားတယ်လေ”

“ဇင်ယော်”

“သေကြမယ် ... လူကြီးတွေက တို့ကိုရက်စက်ကြတာပဲ၊ နင့်ကို မခွဲနိုင်ဘူးမဇ္ဈရီ”

“အား”

ဇင်ယော်က သူမလက်လေးကိုဆွဲ၍ ချောက်ကြီးအောက်သို့ ခုန်ချပစ်သည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

“မဇ္ဈရီ ... မဇ္ဈရီ ... ညီမလေး ဘာဖြစ်တာလဲ မဇ္ဈရီ”

မမအသံ မဇ္ဈရီကို အတင်းလှုပ်၍နှိုးနေသည်။

“မဇ္ဈရီ ... ညီမလေး ဘာဖြစ်တာလဲ မဇ္ဈရီ”

“ဟင် ... မမချော”

“အရမ်းအော်လိုက်တာ ... မမချောတောင်လန့်သွားတယ် အသံနက်ကြီးနဲ့အော်တာလေ”

“မဇ္ဈရီ အိပ်မက်မက်နေတာပါ မမချော”

“ဘာတွေလဲ ... အိပ်မက်ဆိုးတွေလား မဇ္ဈရီရယ်”

“ဇင်ယော်ကလေ မပေါင်းရမယ့်အတူတူ သေကြမယ်ဆိုပြီး

ရှင်မြတ်နိုး

ခုန်ပစ်လိုက်တယ်လေ”

“ဟင်”

အိပ်မက်အကြောင်းပြောပြလိုက်တော့ ... မမချောက အခွဲ
အလမ်းမထားနဲ့ဟု သတိပေးသည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ သတ်မသေသင့်ဘူးနော် ညီမလေး
နောက်ထပ် ... ဘဝပေါင်းများစွာ သတ်သေနေရမယ်လေ၊ အထုံရေ
စက် ပါသွားလိမ့်မယ် ... မမစိတ်ထဲမှာ ထင်နေတာက ညီမလေးနဲ့
ဇင်ယော်တို့ ပေါင်းကြရလိမ့်မယ် ထင်နေတယ်”

မမချောက မဇ္ဈရီခန္ဓာကိုယ်လေးအား ပွေ့ဖက်၍ချော့တော့
နှစ်သိမ့်ပေးနေသည်။

မဇ္ဈရီ ကြောက်လန့်တကြား ဖက်တွယ်ထားမိ၏။

ငယ်ချစ်ဦးနှင့်အတူပဲ သေပွဲဝင်ချင်လာခဲ့သည်။

ငယ်ချစ်ဦးနှင့် ပေါင်းဖက်ခွင့်ရနိုင်မယ့် အခြေအနေအထား
ဖြစ်ပေါ်ပါစေဟု တိတ်တိတ်လေး ဆုတောင်းနေသည်။

အခန်း (၁၅)

“သူဌေးသမီးလေးစင်ဒီက ဘယ်လောက်ဂုဏ်ကျက်သရေနဲ့
ပြည့်စုံလဲ ဇင်ယော် ... အမေ့စကားကို နားထောင်စမ်းပါသားရယ်၊
စင်ဒီနဲ့စေ့စပ်ပါ”

မငွေသော်ရဲ့နှိမ်ချဆက်ဆံမှုတွေကို မိမိကတော့ မမေ့နိုင်။
သားဇင်ယော်ကို မုဆိုးမသားဆိုပြီး ဒင်းကနှိမ်ခဲ့တာပါ။

မဇ္ဈရီကို သနားပေမယ့် ဒေါ်ငွေသော် သမီးထက် ဂုဏ်
သိက္ခာတွေမြင့်မားနေတဲ့ ဆေးကျောင်းသူ စင်ဒီလေးနဲ့ပဲ သဘော
သူနေမိသည်။

“သားပညာရေးကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်အမေ၊ အိမ်ထောင်ပြု
ရမယ့် မစဉ်းစားသေးပါဘူး၊ ထားလိုက်ပါအမေ”

“သားသဘောပါပဲကွယ် ... အမေကတော့ ဘာမှမပြော

တော့ပါဘူး”

မွေးစားတဲ့အန်ကယ်ဂျော်နှင့် အန်တီမိတို့ကလည်း ဇင်ယော် ဆန္ဒပဲဖြစ်ကြသည်။

“ဇင်ယော် တစ်သက်လုံး လက်တွဲရမယ့်မိန်းကလေးက ဇင်ယော်ရွေးချယ်ပါ။ သားကိုယုံပါတယ် ... သားမြတ်နိုးတဲ့မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်သင့်တယ်လေ”

မဉ္ဇူရီကရော နင် ဘယ်သူ့ကိုရွေးချယ်မှာလဲ။

ဇင်ယော် စောင့်ကြည့်ရမည့်ဖြစ်သည်။

အခုတလော ...

ဇင်ယော်ဖုန်းကိုပင် မကိုင်ပေ။

“ဇင်ယော် ... တူလေး”

“လေးလေးနိုင်”

“မင်းတွေဝေနေတာလား ... မဉ္ဇူရီကြောင့်လား”

“ဗျာ ...”

“မဉ္ဇူရီနဲ့ဇင်ယော်အခြေအနေကို လေးလေး ရိပ်မိနေတယ်”

“လေးလေး ... ဇင်ယော်လေ မဉ္ဇူရီကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမချစ်နိုင်ဘူး၊ ဇင်ယော်လက်ထပ်မှာလည်း မဉ္ဇူရီပဲဖြစ်စေချင်တယ်”

ဇင်ယော်နဲ့မဉ္ဇူရီတို့က ငယ်ချစ်ဦးတွေပါ”

“မဉ္ဇူရီက နောင်နောင်နဲ့ လက်ထပ်ကြတော့မယ်၊ ပြီးတော့ ချစ်စံအိမ်ဆိုလား မကြာခဏ ... နှစ်ယောက်ထဲသွားနေကြတာပဲ၊ သူလေးနဲ့ မနီးစပ်နိုင်တော့ဘူးထင်တယ်”

“တော်ပါပြီလေးလေးရာ ... ဇင်ယော်ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှ ဆည့်မထားချင်ဘူး”

ဇင်ယော် အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

မဉ္ဇူရီကိုတွေ့ဖို့ ကြိုးစားခဲ့၏။

ဖုန်းထဲကနေ မဉ္ဇူရီက ပြတ်သားစွာငြင်းဆန်သည်။

“ဇင်ယော်တို့နှစ်ယောက်ကိစ္စကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့နော်၊

ဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ... မဉ္ဇူရီက မကြာခင် ကိုနောင်နဲ့လက်ထပ်ပွဲချင်းပတော့မှာလေ”

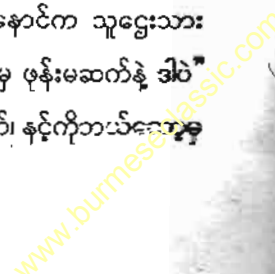
“မဉ္ဇူရီ နင်သစ္စာမဲ့လှချည်လား၊ ငါပြောထားပြီးပြီနော်၊ ငါတို့

နှစ်ယောက် အတူတူနေနိုင်တဲ့အထိစောင့်လို့၊ ဘာလဲ ... နင် ငယ်တိုင်က ဒီကောင့်ကို အထင်ကြီးနေတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ဘာဖြစ်လဲ ... ကိုနောင်က သူဌေးသား

ထဲကလား၊ တော်ပြီဟာ ... နင်ဘယ်တော့မှ ဖုန်းမဆက်နဲ့ အဲ”

“မဉ္ဇူရီ ငါကတော့ နင့်ကိုအရယူမှာနော်၊ နင့်ကိုဘယ်တော့မှ

မစွန့်လွှတ်ဘူး နင်မှတ်ထားပါ”

ဇင်ယော် အော်ဟစ်ပြောပစ်သည်။

မဇ္ဈရီကို ... ဘယ်လိုအကြောင်းတွေနဲ့မှ မစွန့်လွှတ်နိုင်
သူမကတော့ ဇင်ယော်အား ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားဖို့

ဖြတ်လိုက်သည်။

“မဇ္ဈရီ နင်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှင်းမယ်”

ဇင်ယော်ဖုန်းဆက်တာကို မဇ္ဈရီက လက်မခံပေ။

ဖုန်းကို ပိတ်ထားသည်။

မဇ္ဈရီနှင့်တွေ့စေရန် ... ဘယ်လိုကြံစည်ရမလဲ။

ဇင်ယော်ရင်တွေ နာကျင်နေရ၏။

ချစ်ရတဲ့မဇ္ဈရီကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မဆို အရယူဖို့ ဆုံးဖြတ်

ထားမိသည်။

“ဇင်ယော်”

“ဟင် ... စင်ဒီ”

“နောက်တစ်ပတ်မှာ ကိုကို့စေ့စပ်ပွဲရှိတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

ဇင်ယော် အထိတ်တလန့်နှင့် မထင်မှတ်ဘဲ သူ့အနားရောင်
လာတဲ့ စင်ဒီစကားကြောင့် စင်ဒီ လက်နှစ်ဖက်အား ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်

စဉ် စင်ဒီ နာကျင်သွားပုံနှင့် မျက်နှာလေးရဲ့ မွဲသွားရကာ နာတယ်
ဟု အော်သည်။

“နာတယ် ... ဘာဖြစ်တာလဲ လွှတ်ပါဇင်ယော်”

“အား ... ကိုယ်ကြောင်သွားတယ် ... စင်ဒီလားလို့”

“ဘာမှန်းမသိဘူး ကိုကိုပါ။ စင်ဒီနဲ့စေ့စပ်မှာကရှင်ပဲ သိလား”

စင်ဒီအား ခပ်ကြောင်ကြောင်နှင့် ကြည့်နေမိသည်။

စင်ဒီ လက်ထဲမှာက အလွန်လှပမွှေးပျံ့နေတဲ့ ဖိတ်စာလေး

တစ်စောင် တန်ဖိုးကြီးမားကြောင်း မြင်လိုက်တာနှင့်သိနိုင်သည်။

“ဖိတ်စာလာပို့တာ”

“အန်ကယ်ဂျော်ကိုလား ... သွားပေးလိုက်လေ”

“ဇင်ယော်”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်ရတာလဲ ရှင့်မျက်နှာ ဖြူရော်နေသလိုပဲ”

“ကိုယ့်အမေကျန်းမာရေးအတွက် တွေးနေတာပါ ... အမေ

သွေးတိုးနေတယ်”

“ဟုတ်လား ... စင်ဒီသွားကြည့်ပေးမယ်လေ ... အန်တီ

ဘယ်မှာလဲ”

“အိပ်နေပြီ”

“စင်ဒီသွားကြည့်မယ် ... ချွေးမလောင်းက ဆေးကျောင်းမှာ
လေ၊ သွေးပေါင်လောက်တော့ ချိန်တတ်ပါတယ်”

စင်ဒီနဲ့ဆို ဇင်ယော်ဘဝခရီးလမ်း ပြောငဲ့တန်းနေနိုင်သည်။
အမေ့ကိုလည်း ဂရုစိုက်နေတတ်၏။
ဒါပေမယ့် ဇင်ယော်နှလုံးသားထဲမှာ မဇ္ဈရီပဲ နက်ရှိုင်းစွာ
ရှိနေသည်။

“အထဲဝင်ကြမယ်လေ”

“အင်း”

စင်ဒီက ရှေ့မှစင်ပြီး အန်ကယ်ကျော်ကို ဖိတ်စာပေးသည်။
ပြီးတော့ အမေ့အိပ်ခန်းဆီသွားသဖြင့် ဇင်ယော် ကယော
ကတမ်းနှင့် လိုက်သွားရ၏။

အမေ့ကို သွေးပေါင်ချိန်တော့ အမေက သွေးကျနေတာမို့

“ဟင် ... အန်တီက သွေးပေါင်ကျနေတာပါ၊ ဇင်ယော်ပြော
တော့ သွေးတိုးလို့ဆို”

“ဟင် ... အမေက သွေးတိုးနေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အမေ ဘယ်တုန်းက သွေးတိုးလို့လဲသားရယ်၊ သွေးကျတာ
လေ”

“ဟုတ်လား ... သားက သွေးတိုးတယ်ထင်လို့ပါ စိတ်ပူ

အမေက စင်ဒီကိုတော့ သဘောကျနေခဲ့သည် ... စင်ဒီက

သည်း အမေ့ကို တယုတယ ပြုစုပေးနေ၏။
ခေတ်ရှေ့ကိုပြေးနေတဲ့ စင်ဒီက အမေ့ကိုတော့ ရိုသေနေ
သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲသမီးရယ် ... အမေပြန်တော့မယ် ကျန်းမာရေး
ကောင်းပါတယ် စိတ်ပူစရာမရှိပါဘူး”

“ဇင်ယော်ကလေ အမေ့အတွက်စိတ်ပူပြီး ... မျက်နှာမှာ
ကောင် သွေးမရှိတော့ဘူး”

အမေက ဇင်ယော်မျက်နှာကိုကြည့်သည်။
အမေလည်း ဇင်ယော်အကြောင်းသိနေမှာပါပဲ။
ဇင်ယော်ရင်တွင်းမှ ခံစားချက်ကို သိနေမှာပါပဲ။
စင်ဒီ ပြန်သွား၏။

အမေ လိုက်ပို့ပေးဖို့ပြောပေမယ့် ဇင်ယော် မပို့ဖြစ်။
ညနေမှလာခဲ့မယ်ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဇင်ယော်”

“ဟင် ... အမေ”

“မဇ္ဈရီ စေ့စပ်မှာမို့ မင်းက အသဲတွေ ကွဲအက်နေတာလား”

သား”

သားဇင်ယော်နှင့်မဇ္ဈရီတို့က ငယ်ချစ်ဦးတွေမှန်း မိမိသိသည်။

မဇ္ဈရီလေးက စိတ်သဘောထားပြည့်ဝပေမယ့် ... မငွေသော်ရဲ့ မောက်မာမှုကို မိမိလုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ပေ။

မိမိကျေးဇူး မကင်းပါဘဲနှင့် နှိမ်ချဆက်ဆံချင်တဲ့မငွေသော်ဒင်းနှင့်တော့ ခမည်းခမက် မတော်နိုင်။

“မငွေသော်နဲ့အမေ ခမည်းခမက်မတော်နိုင်တာ သားသိတယ်နော်”

“အမေ”

“မဇ္ဈရီအမေက မင်းကိုအထင်သေးနေတာလေ ... သူဌေးချေးမပဲ ဖြစ်စေချင်တာပါသားရယ်၊ မဇ္ဈရီကို မင်းလက်ထဲပါသွားမှာစိုးရိမ်လို့ သူဌေးသားနဲ့ငွေတံအတင်း စေ့စပ်နေကြတာပဲ”

အမေ့ကို ဘာမှမပြောလိုတော့။

မဇ္ဈရီ စေ့စပ်တော့မည်။

ဇင်ယော်ဆောက်တည်ရာမရအောင် ပေါက်ကွဲနေရသည်။ ညဇာ လာစားဖို့ အမေနှင့်ဇင်ယော်ကို စင်ဒီကအတင်းဖိတ်နေ၍ သွားရ၏။

အန်တီမိက အမေ့ကို စိန်တွေညွတ်နေအောင် ဆင်လိုက်သည်။

“မညိုလည်း ဝတ်သွားပါ သူတို့ကသူဌေးတွေလေ၊ မဇ္ဈရီရဲ့ ဘတွေလည်း လာကြမယ်တဲ့ ဝတ်သွားပါ ... ”

“ကျွန်မ ... ဂုဏ်ပကာသနတွေ မမက်မောပါဘူး မမရယ်၊ သားလေးကို ဒီလောက်အထိ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါပြီ”

“မဟုတ်တာပဲ မမနဲ့ညိုကညီအစ်မတွေပါ ... ပြီးတော့ ဘဲတော့ ... ညိုမျက်နှာမငယ်ရအောင် မမကပြောထားပါတယ်”

အမေက မဝတ်ချင်ပေမယ့် အန်တီမိက အတင်းပဲဝတ်စေသည်။ စင်ဒီတို့အိမ်ရောက်တော့ ဧည့်ခန်းမှာ မဇ္ဈရီတို့မိသားစု ထိုင်နေသည်။

“လာပါမညို ... ဒီမှာ ခမည်းခမက်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရမယ် သား ... လာထိုင်”

မဇ္ဈရီအမေက မျက်လုံးပြူးကြီးတွေနှင့် ဖိုက်ကြည့်သည်။ အမေကလည်း တင်းတင်းပဲ။ အမေဝတ်ဆင်ထားတဲ့ စိန်တွေက ပြုတ်ခဲနေ၏။

ရှင်မြတ်နိုး

မဇ္ဈရိကတော့ မျက်လွှာလေး ချထိုင်နေသည်။

“မငွေ ... သူကလေး ဇင်ယော်တဲ့၊ နည်းပညာတက္ကသိုလ် တက်နေတာလေ၊ သမီးနဲ့ရင်းနှီးကြတယ် ... သူက မညိုတဲ့ ဇင်ယော်အမေပါ”

ဒေါ်ငွေသော် စိတ်တွေကို ဘယ်လိုမဲထိန်းချုပ်ထားပါစေ အညိုရှေ့မှာ သိမ်ငယ်သွားရသည်။

မညိုမှာဝတ်ထားတဲ့ စိန်တွေက ပြတ်ခဲနေတာပဲ။

မိမိမှာက အသေးအမွှားပါ။

ဇင်ယော်ကိုလည်း မွေးစားမိဘတွေက အမွေတွေ အများ

ကြီးပေးကြမည်ဖြစ်၏။

ဒီလို မှန်းသိထားရင် ... ဇင်ယော်နဲ့သဘောတူပါတယ်။

မြို့ရောက်မှ ဇင်ယော် ချောမောခန့်ညားနေသည်။

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ရှင် ကျွန်မက မငွေသော်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မငွေသော် ...

ညည်းဟာလေ တော်တော်အိုင်တင်ကောင်းတာပဲ။

တကယ်ကို လူကြီးလူကောင်းစတိုင်လ်နဲ့ပါလား။

ငါ့ကိုတောင် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်။

ငယ်ချစ်ဦးရယ် မူးချင်တယ်

ကိုကျော်ခေါင်ကတော့ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ပါ။

ကျန်းမာရေးလည်း မကောင်းပုံပင်။

“ကဲ ... အားလုံးပဲ ညစာ စားကြရအောင် ... ကြပါ”

ဇင်ယော်ကတော့ မဇ္ဈရိအား စကားပြောရန် ချောင်းနေပေ

မယ့် ကိုနှောင်က လက်တွဲထားသည်။

ဇင်ယော်ရင်တွေ ဆူပွက်တုန်ရင်နေ၏။

စင်ဒီက သူ့အနားမှာကပ်လျက် အမေကတော့ သူ့ကို သတိ

ပေးတဲ့ အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်သည်။

“မဇ္ဈရီ”

“ဟင်”

“ဒီမှာလေ မဇ္ဈရီကြိုက်တဲ့ ပုဇွန်ထုပ်ဟင်းလေ ... မောင်ကိုယ်တိုင်ချက်ထားတာ၊ အဟဲ့ ... သားက ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းကလေးနို့ ကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်ကျွေးတာပါ ... အချစ်သက်သေအဖြစ်လေ”

မောင်တဲ့ ...

ဒုက္ခပါပဲ ဇင်ယော်ထပြီး ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲမှာလည်း

မဇ္ဈရီ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည်။

မတတ်နိုင်တော့ဘူး ...

မဇ္ဈရီ စိတ်ပူရလွန်းလို့ လဲပြိုကျသွားမတတ်ပင် ... ဇင်ယော်က ငြိမ်သက်နေသည်။

“စင်ဒီကလည်းလေ ဇင်ယော်အတွက် ကြက်သားပေါင်းပေးထားတာပါ။ အခု အိမ်ရှင်မအလုပ်တွေ စင်ဒီ သင်နေပြီလေ”

ဇင်ယော်ပန်းကန်ထဲကို စင်ဒီက ဟင်းတွေခတ်ထည့်ပေးသည်။

ကိုနောင်ကလည်း မဇ္ဈရီပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးနေ၏။

လူကြီးတွေကတော့ ပြုံးရယ်နေကြသည်။

“စင်ဒီလည်းစားလေ ... ကိုယ်ကတော့ ... ကိုနောင်လို အမှတ်တရလေး ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘူး မလုပ်တတ်လို့”

ကိုနောင် ခင်ဗျားက မိန်းမကျမ်းကျေနေတာ မဟုတ်လား။

ခင်ဗျားရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးတွေကရော သန့်ရဲ့လားဗျာ။

မဇ္ဈရီကို ခင်ဗျား ဒုက္ခပေးရဲ ပေးကြည့်ပါ။

“ကိုယ့်လက်ထပ်ပွဲမှာတော့ ညီလေးဇင်ယော်နဲ့ညီမလေး စင်ဒီတို့အတွဲက သတို့သားအရံနဲ့သတို့သမီးအရံ လုပ်ပေးရမှာနော်”

“လုပ်မယ် ... ဇင်ယော်လည်းလုပ်ပေးနော် အမှတ်တရလေ”

ဇင်ယော် ... ဇင်ယော် ... မင်းက သူဌေးသမီး ဆရာဝန်မ

လောင်းလေးကို ရွေးချယ်လိုက်ပြီ။

ငါတို့ မှားပါတယ်ကွာ။

ငါတို့ သမီးမဇ္ဈရီကို ဇင်ယော်လက်ထဲအပ်ချင်တယ်ကွာ။

ဦးကျော်ခေါင် စဉ်းစားနေမိသည်။

မိမိဘဝဆုံးနေပြီ ...

အကြွေးတွေတင်ပြီး သမီးကို လူရှုပ်လူပွေ နောင်နောင်ထက်ထဲ အပ်လိုက်ရသည်။

မအပ်လျှင် မိမိထောင်ထဲဝင်ရမှာ သေချာနေ၏။

ကျန်းမာရေးကလည်း မကောင်း။

စီးပွားရေးကလည်း မိမိစိတ် မထိန်းနိုင်မှုကြောင့် ကျဆင်းနေသည်။

“ကိုကျော်ခေါင်လည်း စားလေ၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

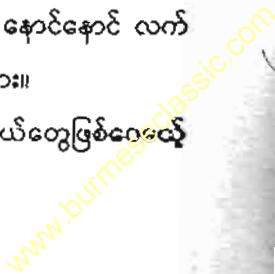
... သမီးလေးအတွက် စိတ်အေးရပြီပဲ ကံကောင်းပါတယ်” သူဌေးရဲ့စကားတွေက မိမိရင်ကို မျှားတစ်စင်းလို လာ၍

ထိသည်။

ကျုပ်သမီးလေးက ဖြူဖြူစင်စင်လေး နောင်နောင် လက်

အပ်ရတာ သမီးလေး ကံကောင်းနိုင်ပါ့မလား။

ဦးကျော်ခေါင် စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေဖြစ်စေဖို့

ရှင်မြတ်နိုး

ခံတွင်းကမတွေ့။ လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့နေသည်။

ဂုဏ်တု ဂုဏ်ပြိုင်တွေ လုပ်ချင်တဲ့ မငွေသော်ကရာ မုဆိုးမ တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမှ မယှဉ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

သူဌေးသမီး စင်ဒီမောင်က မညိုကို တလေးတစား တယု တယ ဇင်ယော့လို အလားအလာကောင်းတွေ ပိုင်ဆိုင်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ... အမိအရချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေ သည်။

သမီးလေး ကံဆိုးရှာတာပါ ... ဇင်ယော့နဲ့က ငယ်ချစ်ဦး တွေ ... မိမိတို့ကြောင့်ပါ ...

မငွေသော် အပြုံးမပျက် ဟန်ဆောင်နေနိုင်ပေမယ့် ဦးကျော် ခေါင်ကတော့ မျက်နှာမသာနိုင် နောင်တတွေ ရနေမိသည်။

အခန်း (၁၆)

“မဇ္ဈိရီ နင်ထွက်လာခဲ့နော် ငါစောင့်နေမယ် ... နင်ဖုန်းပိတ် မပစ်နဲ့၊ ငါ နင်တို့တိုက်ခန်းထဲအထိ ဝင်မလာရဲဘူး ထင်နေလား။”

“ဇင်ယော် နင်ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကိုမေ့ပစ်လိုက်ပါ တော့ဟာ”

“မမေ့ပစ်နိုင်ဘူး မဇ္ဈိရီ ... နင်ဘာကြောင့် သူဌေးသားကို ထက်ထပ်ရလဲဆိုတာ ငါသိတယ် ... နင့်ကိုတွေ့ချင်လို့ပါဟာ လာ နဲ့ပါ”

“စင်ဒီသိသွားရင် အားလုံး မျက်နှာပျက်စရာတွေဖြစ်ရလိမ့် မယ် ဇင်ယော်ရယ် ... တောင်းပန်ပါတယ် ငါမတွေ့နိုင်တော့ဘူး”

“ထွက်လာခဲ့ပါမဇ္ဈိရီ၊ နင်တို့လမ်းထိပ်မှာ ငါစောင့်နေမယ် အခုချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့”

“ဇင်ယော်”

“မဇ္ဈရီ”

“ငါ့ကိုမေ့လိုက်ပါတော့ နင့်အတွက် စင်ဒီမောင်ပဲ အသုံးတော်ဆုံးပါဟာ”

မဇ္ဈရီ ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

မထူးတော့ဘူး ...

ဇင်ယော်ကို မတွေ့ချင်တော့။

အဖေက မဇ္ဈရီအနား ရောက်လာ၏။

သမီး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အဖေဟု ပြောလိုက်သည်။

“သမီး”

“ရှင် ... အဖေ”

“ဇင်ယော်နဲ့သွားတွေ့လိုက်ပါ သမီးရယ်”

“အဖေ”

“အဖေအတွက် မကြည့်စမ်းပါနဲ့ ... သမီးလေးနဲ့ဇင်ယော် ကျေနပ်ရင် လက်ထပ်ပါ”

“ကိုကျော်ခေါင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ အမိပွယ်မရှိဘဲ ရှင်ထောင်ထဲသွားနေမလို့လား၊ နောင်နောင်က သူဌေးသားပဲ ရှင်သမီး မဇ္ဈရီ ဘာနစ်နာစရာရှိလဲ”

“ဇင်ယော်နဲ့သမီးက ငယ်ချစ်ဦးတွေပဲ မငွေသော်၊ ပြီးတော့ တစ်ယောက်က အစွမ်းအစရှိပြီး ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး၊ နောင်နောင်နဲ့ လက်ထပ်ရင် ချမ်းသာတာပဲရှိမှာ”

“မရဘူး ... မဇ္ဈရီ ညည်း ဇင်ယော်နဲ့ လုံးဝမတွေ့နဲ့တော့ ညည်းအဖေအသက်ကြီးမှ ထောင်နန်းစံစေချင်လို့လား”

ဒေါ်ငွေသော်ကတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် နောင်နောင်လက်ထဲ မှာပဲ အပ်ချင်သည်။

ဇင်ယော်က အစွမ်းအစရှိပြီး လူတော်ဖြစ်ပေမယ့် မညိုနှင့် ခမည်းခမက် မတော်ချင်။

မိမိက တစ်ချိန်တုန်းက နှိမ်ချဆက်ဆံထားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ...

နောင်နောင်နှင့်ပဲ သဘောတူသည်။

“သမီး”

“ရှင် ... အဖေ”

“သမီး သွားတွေ့လိုက်ပါ ... သမီးဘဝရှေ့ရေးကို သမီး လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ် ... သွားတွေ့လိုက်ပါ၊ ဇင်ယော်ကို မထိခိုက်စေချင်ဘူး၊ ပြဿနာကို သိမ်မွေ့စွာ ဖြေရှင်းဆက်ဆံပါ ကွယ်”

“အဖေ”

“သမီးရယ်”

“မဇ္ဈရီကို စိတ်ချယုံကြည်ပေးပါ။ မိဘကျေးဇူးကိုပဲ မဇ္ဈရီ ဆပ်ချင်ပါတယ် ... သမီးအတွက် ယောက်ျားတစ်ယောက်က လောက်အထိ အရမ်းကြီးပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်မဇ္ဈရီ ... ညည်း သိတတ်စမ်းပါ နောင်နောင် ဘာပဲ ဖြစ်နေပါစေ ညည်းချမ်းသာမှာပဲ အမေကတော့ ဇင်ယော် အမေနဲ့ ခမည်းခမက် မတော်ချင်ဘူး”

“မင်း ခုထိ ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်တွေ လုပ်နေတာလားငွေသော် ငါတို့တွေ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ... ရိုးရိုးသားသားမနေခဲ့လို့ ... ငါ လောင်းကစားသမားဘဝ သူများငွေတွေ အလွဲသုံးစားလုပ်တတ် ကောင် ဖြစ်နေပြီကွ”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ အခုမှတော့ သူတို့စီမံရာ နာခံလိုက်နာ ရှိတာပဲ”

ဇင်ယော်နဲ့သူ့အမေက မိမိတက် အများကြီးသာနေပြီပဲ အောက်ကျတော့ မခံနိုင်ပါဘူး။

ပြီးတော့လည်း ... မိမိလောဘတက်လို့ ကိုကျော်စေ ထောင်ထဲရောက်ရမှာကို မလိုလားနိုင်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

“ဘာမှစိတ်ပူမနေပါနဲ့အမေ ... မဇ္ဈရီ မိဘစကားကိုပဲ နား ဆောင်မှာပါ ... ဇင်ယော်ကို ခဏလေးပဲ သွားတွေ့ခွင့် ပြုပေးပါ”

“မဇ္ဈရီ”

“ရှင် ... အမေ”

“ညည်း အသက်မပြည့်သေးဘူးနော် ... ညည်းဆန္ဒအတိုင်း ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်က ဇင်ယော်ကို ထောင်ထဲပို့ချင်နေတာနော်၊ ဇင်ယော်အနာဂတ်ပဲ ပျက်စီးမှာ”

“မဇ္ဈရီ သိပါတယ် အမေရယ်”

အမေကကြိမ်းမောင်းနေသည်။

အဖေကတော့ သမီး ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး။

အဖေ တာဝန်ယူတယ်တဲ့။

နေပါစေတော့အဖေရယ် ...

ဇင်ယော်ကို မဇ္ဈရီစွန့်လွှတ်လိုက်ပါတော့မယ်။

အဖေကျန်းမာရေးကလည်း မကောင်းဘူး။

သမီးကြောင့် အဖေထောင်ထဲမရောက်စေရပါဘူး။

ဇင်ယော်ကို သွားတွေ့သည်။

“ဇင်ယော်”

“ကားပေါ်တက် မဇ္ဈရီ”

“အင်း ...”

ဇင်ယော်ကားပေါ်သို့ ... မဉ္ဇူရီ တက်လိုက်လာခဲ့သည်။

ငြင်းဆန်မနေချင်တော့ ... ဇင်ယော်နှင့် နောက်ဆုံး တွေ့ခြင်းပါပဲ။

ဇင်ယော်က မြို့ပြင်အထိ ကားကိုမောင်းထွက်နေသည်။

“မဉ္ဇူရီ”

“ဟင်”

“နင် တော်တော်သတ္တိရှိနေတာပါလား မဉ္ဇူရီ”

“ဒီတစ်ကြိမ်က နင်နဲ့ငါ နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခြင်းပဲ ဇင်ယော်”

“ဘာပြောတယ်”

“နင့်ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း ပြုမူပါ။ ငါနဲ့ကိုနောင်လက်ထပ်မှ ဖြစ်

မယ်၊ နင် ငါ့ကိုခေါ်သွားရင် နင်ထောင်ကျမယ်၊ ငါက ဘာလုပ်လို့ မှာလဲဟ၊ ငါ့အမေအကြောင်းလည်း နင်သိတာပဲဟာ”

“နင်နဲ့သာ ပေါင်းဖက်ရမယ်ဆိုရင် ငါ့ဘဝကြီး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ဟာ စုတ်ပြတ်သတ်သွားပါစေ ငါ့ရင်ဆိုင်မယ်”

“ဇင်ယော်”

“ပြော”

“ငါ့အဖေ ထောင်ထဲဝင်ရမယ် နင်ကရက်စက်နိုင်ပေမယ့်

ငါတော့ မကြည့်ရက်ဘူး ... နင်ဘာလုပ်မလဲ၊ ငါသေပစ်ချင်တာ

တောင် မသေရဲဘူး”

မဉ္ဇူရီ မျက်ဝန်းလေးကိုမှိတ်၍ ... ငြိမ်သက်သွားသည်။

ဇင်ယော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

ချစ်သူကို သနားမိနေ၏။

စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ သူစိတ်ကူးထဲပင် မထည့်ရဲ။

သူ အတင်းအကြပ်ခေါ်ဆောင်ပြီး အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားဖို့

မိစဉ်ထားသည်။

“နင်က ငါနဲ့ပေါင်းချင်တာလား၊ အတူအိပ်စက်ချင်တာလား၊

အရားဝင်လက်ထပ်ပြီး အတူနေထိုင်ဖို့ကတော့ လုံးဝမဖြစ်ဘူးနော်

ဇင်ယော်”

“မဉ္ဇူရီရယ်”

သူ့ကားလေးက လမ်းဘေးမှာထိုးရပ်သွားပြီး မဉ္ဇူရီ ခန္ဓာ

ဘိုယ်လေးအား သိမ်းကြိုးပွေ့ဖက်ထားမိသည်။

မျက်နှာလေးကို မွတ်သိပ်စွာ နမ်းရှိုက်မိနေ၏။

မဉ္ဇူရီကလည်း မငြင်းပယ်ပေ။

ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်ရတော့မည့်အရေးကို ဇင်ယော်နာကျင်

ကြေကွဲနေရသည်။

“တို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့ကြုံတွေ့တာလဲမဉ္ဇူရီရယ်၊ ဇင်ယော် မခံစားနိုင်ဘူး၊ ငါလေ နင်ကလွဲဘယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုမှ ချစ်နိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး မဉ္ဇူရီ မပြောချင်တော့ ... သူမလည်း ဇင်ယော်နှင့်ထပ်ကြေကွဲနာကျင်နေရသည်။

“လောကကြီးက ... ငါတို့အတွက် တရားတာပဲဖြစ်ဖြစ် မတရားတာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဇင်ယော် မဉ္ဇူရီကတော့ နင့်အပေါ်သစ္စာရှိပြမနေနိုင်ဘူး၊ ငါ မိဘကျေးဇူးဆပ်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်တယ်”

ချစ်သူခန္ဓာကိုယ်လေးအား ပွေ့ဖက်ထားရာမှ ဇင်ယော် အထိတ်တလန့်နှင့် ပြန်ခွာပစ်လိုက်သည်။

“ဇင်ယော်ရယ်”

“မဉ္ဇူရီရယ်”

“မဉ္ဇူရီကို နားလည်ပေးပါ ဇင်ယော် ... ပြီးတော့လေ နင့်အတွက်ပဲ နင်ကြည့်စမ်းပါဟာနော်”

သူဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မဉ္ဇူရီကို စိတ်သောကရောက်စေရန် ဘယ်လိုအကြောင်းမပြုမှုလိုတော့ပေ ...

ချစ်သူအတွက် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံတော့မည်ဖြစ်၏။

ကားကို စက်နှိုးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ဇင်ယော်”

“ချစ်သူအတွက် ကိုယ်ကစွန့်လွှတ်အနစ်နာခံပေးတာပါ”

“စင်ဒီနဲ့လက်ထပ်ပါ”

“ဇင်ယော် ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးကိုမှ လက်မထပ်ဘူး၊ ကိုယ်

နိုင်ငံခြားကို အပြီးအပိုင်ထွက်သွားတော့မယ်”

“ဇင်ယော် နင့်အမေအတွက် စင်ဒီက အကောင်းဆုံးချွေးမ

လ”

“တော်ပါပြီဟာ နင်ပဲ မိဘကျေးဇူးဆပ်စမ်းပါ”

ဇင်ယော်အတွက် မဉ္ဇူရီလည်း နာကျင်ကြေကွဲရသည်။

ချစ်သူကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါဘူး။ သူမ ဆုံးဖြတ်ထားမိ၏။

မိဘတွေကို မဉ္ဇူရီ ဥပက္ခာပြုမထားနိုင်ပေ။

“မဉ္ဇူရီ”

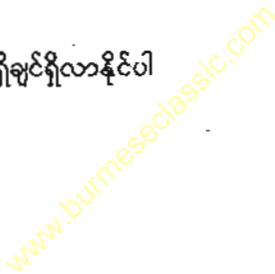
“ဇင်ယော်”

“နင့်ကိုစောင့်နေမယ် ဇင်ယော်အသက် ခန္ဓာကိုယ်တည်မြဲ

နာသရွေ့လေ”

တို့နှစ်ယောက် ပေါင်းဖက်နိုင်ခွင့်လည်း ရှိချင်ရှိလာနိုင်ပါ

ဘယ်။

မဇ္ဈရီ ကိုယ်တို့မျှော်လင့်နိုင်ပါသေးတယ်။

မဇ္ဈရီကို ပြန်ပို့ပေးလိုက်သည်။

“ဇင်ယော်ကို ပညာတတ်ကြီးတစ်ယောက် အောင်မြင်စွာ လူတစ်ယောက်အဖြစ် မဇ္ဈရီမြင်တွေ့ချင်ပါတယ်။”

“မဇ္ဈရီကိုတော့ ပျော်ရွှင်တဲ့ လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ်တွေ့မြင်ချင်တယ်”

မဇ္ဈရီ အိမ်ပြန်ရောက်လာမှ အမေက သက်ပြင်းမောကြီး ဖုတ်ထုတ်သည်။

“မဇ္ဈရီ ... အမေရင်ပူပြီး သေတော့မယ် ... စောစောက နောင်နောင်ရောက်လာတယ်၊ သမီးကို လာခေါ်တာတဲ့”

“မဇ္ဈရီအတွက် အမေစိတ်မပူပါနဲ့တော့နော်၊ ဇင်ယော်က မဇ္ဈရီကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ။”

“သမီးအဖေအတွက်ပါ ... အဖေရော၊ အမေရော အမှားတွေ လုပ်မိကြပါတယ် အထူးသဖြင့် ... အမေပါပဲ”

“ထားလိုက်ပါတော့ အမေ”

မဇ္ဈရီ အိပ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

ရင်တွေနာကျင်နေ၏။

ကိုနောင် ရှင်ကတစ်နေ့တခြား ကြောက်စရာကောင်းနေပြီ

တရား ဝင်ထက်မထပ်ရသေးဘဲနှင့် သူမရဲ့အပျိုစင်ဘဝကို

အရယူဖျက်စီး ပစ်ချင်နေသည်။

“နင်ပျော်ရွှင်နေတာကိုပဲ ဇင်ယော်မြင်တွေ့ချင်တယ် မဇ္ဈရီရယ်”

ချစ်သူစကားသံတွေကို ပြန်ကြားယောင်နေသည်။

မဇ္ဈရီ ဘယ်တော့မှ ပျော်ရွှင်နိုင်ခွင့်ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ဇင်ယော်။

မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဘဝတစ် လျှောက်လုံး အတူတူနေရတော့မယ်။

ကိုနောင်က လူရွှပ်လူပွေ။

နိုက်ကလပ်တွေမှာ အချိန်ဖြုန်းနေတတ်တဲ့ ယောက်ျားပါ။

“မဇ္ဈရီရေ ကိုနောင်ပြန်လာတယ် ... ထွက်လာခဲ့ပါဦး” ဟူး ...

သေချင်တာပဲ ...

မမချောက လာခေါ်သည်။

သူမ ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲလို့မရတော့ဘဲ အခန်းထဲက ထွက် လာခဲ့၏။

ကိုနောင် ထိုင်နေသည်။

“စေ့စပ်ပွဲအတွက် ဖိတ်စာတွေလိုက်ကမ်းရဦးမယ်၊ မင်း ဘယ်တွေ့သွားနေတာလဲ မဇ္ဈရီ”

“ဖိတ်စာတွေအားလုံး ကမ်းထားပြီးပြီလေ”

ကိုနောင်ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲဟု မဇ္ဈရီ ထင်ခဲ့သည်။

အသားအရေတွေက မကောင်းသလိုပင်။

မျက်နှာပေါ်မှာ ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရသလိုပင်။

သူမစိတ်ကိုထိန်းချုပ်ပြီး ကိုနောင်နဲ့ပဲ အဆင်ပြေပြေနေဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“မင်းအဝတ်အစားလဲလိုက်ပါ မဇ္ဈရီ”

“အင်း...”

ကိုနောင်ကတော့ သူ့အခြေအနေကို သိနေသည်။

သူ့မှာ ရောဂါတစ်ခုခုတော့ စွဲကပ်နေပြီဖြစ်၏။

အားအင်တွေ ကုန်ခမ်းလာသည်။

မဇ္ဈရီကို လက်မလွှတ်ချင်။

နောင် သိလိုက်ရတာက ဇင်ယော်နှင့်မဇ္ဈရီတို့ ချိန်းတွေကြောင့်

တာပဲဖြစ်သည်။

“မြို့ပြင်အထိ သွားကြတယ်၊ ပြီးတော့ ဖက်ထားကြတယ်”

ဘာတွေလဲ မင်းနဲ့ဇင်ယော် ဘယ်အချိန်က ငြိသွားကြတာလဲ”

နောင် တွေးမိနေသည်။

ညီမလေးစင်ဒီနဲ့ လက်ထပ်မယ့် ဇင်ယော်။

“ကိုနောင် ... ပြီးပြီလေ”

မဇ္ဈရီကတော့ ရိုးသားဖြူစင်ယောင် ဆောင်ထားသည်။

ညီမလေးစင်ဒီကြောင့် ထိုကိစ္စအား လျှို့ဝှက်စွာ သူ့ဖြေရှင်း

လိုနေခဲ့၏။ မဇ္ဈရီကိုမေးရမယ်။

ဘာတွေလဲ သူ့ကိုယ်တိုင် မြို့ပြင်မှာ မြင်တွေ့ခဲ့ရတာပါ။

ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲချင်ပေမယ့် ငြိမ်သက်နှုတ်ပိတ်သွားခဲ့

သည်။

“ကိုနောင်”

“ဟင်”

“သွားဇယ်လေ”

“မင်း အရမ်းလှပတယ် မဇ္ဈရီ ... မင်းကိုချစ်တယ်”

ကိုနောင်ရင်ထဲက စကားတွေပါပဲ။

သူမိန်းကလေးတွေ အများကြီး ပတ်သက်ဆက်ဆံရုပ်ပွေနေ

ခဲ့ပေမယ့် မဇ္ဈရီကိုတော့ ချစ်သည်။

ဇင်ယော်နဲ့ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေတာလဲ။

ရှင်မြတ်နိုး

ဇင်ယော်ကို ညီမလေးစင်ဒီက တစ်ဖက်သတ် စွဲလမ်းနှစ်သက်နေသည်။

“သွားကြမယ် ... မဇ္ဈရီ”

မဇ္ဈရီကို သူမေးဖို့အတွက်လည်း သတ္တိမရှိပေ။

ဇင်ယော်နဲ့ ချစ်သူတွေလား။

သူနှင့်မတွေ့ခင်ထဲက ချစ်သူတွေလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“မဇ္ဈရီ”

“ရှင်”

“ကိုယ်ကတိပေးပါတယ်၊ မင်းကိုပျော်ရွှင်အောင်ထားမှာပဲ။ ကိုယ့်အပြုအမူတွေအတွက်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”
ကိုနောင့်စိတ်တွေ ပူလောင်လာသည်။

အခန်း (၁၇)

“စင်ဒီ ... ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းနဲ့ကိုယ် စေ့စပ်ဖို့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ဘက်က အဆင်သင့်မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဇင်ယော်၊ ဘာအကြောင်းပြချက်လဲ၊ စင်ဒီမှာ ဘာတွေလိုအပ်နေလို့လဲဟင်”

“မင်းက အရာရာပြည့်စုံနေတဲ့မိန်းကလေးပါ။ ကိုယ်နိုင်ငံခြားကို သွားဦးမယ် ... ကိုယ့်အနာဂတ်အတွက် အကောင်းဆုံးတွေပဲ ပိုင်ဆိုင်ထားချင်လို့ပါ”

“စေ့စပ်ထားကြတာပဲ စင်ဒီလည်း အတော်ဆုံး၊ အထူးချွန်ဆုံး ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာပါ၊ ဇင်ယော်နဲ့ အမြဲတမ်း လိုက်ဖက်နေအောင်လေ”

စင်ဒီရယ် ...

မင်းက ကိုယ်နှစ်သက်သဘောကျအောင် မင်း အမူအကျင့်တွေကို ... လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်နေထိုင်ခဲ့သူတို့ကိုယ်ကြိုက်တာတွေကို မင်းကြိုက်ခဲ့တယ်။

အရာရာ ကိုယ့်ဆန္ဒတွေပဲဖြစ်စေခဲ့တာ။

ကိုယ် အသိအမှတ်ပြုပါတယ် စင်ဒီ။

ဒါပေမဲ့ ...

ကိုယ့်နှလုံးသားတွေထဲမှာ မဇ္ဈရီပဲရှိနေခဲ့တာပါ။

ကိုယ်မရွံ့ချင်ဘူး။

မဇ္ဈရီ ခင်ပွန်းရဲ့ညီမလေးကို လက်ထပ်ယူဖို့ မသင့်တော်ပါဘူး။

မဇ္ဈရီ တစ်သက်လုံး သောကတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရမှာမျိုး ကိုယ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။

ငယ်ချစ်ဦး မဇ္ဈရီကိုလည်း ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်စေချင်တယ်။

“ကိုယ် အနှောင်အဖွဲ့ မရှိစေချင်တာပါ။ ကိုယ်နဲ့စင်ဒီတို့ ပူးစားဖက်တွေမှန်ရင် ပြန်ဆိုမှာပါ”

“ဇင်ယော် ပြောပြစမ်းပါ ... စင်ဒီမှာ ရှင်မနှစ်သက်တဲ့ အချက်တွေ ဘာတွေရှိနေလဲ။ ရှင်ရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ဝုတ်ခြပ်တွေကို

စင်ဒီ မက်ခောတာမဟုတ်ဘူးနော် ... ဇင်ယော်က တောကြီးအုံကြားက အမှိုက်ကလေးဆိုရင်တောင် စင်ဒီ အမြတ်တနိုးနဲ့ သိမ်းဆည်းတန်ဖိုးထားမှာပါ။ ယုံပေးပါ ... ဇင်ယော်”

စင်ဒီဥပမာလေးက ... ဇင်ယော်ရင်ကိုလာရောက်ထိမှန်၍ နာကျင်သွားရသည်။

စင်ဒီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေအထားက ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောင်းလဲသွားရတာ ကိုယ့်ကို ချစ်မြတ်နိုးလို့ဆိုတာ ကိုယ်လက်ခံယုံကြည်ပါတယ်။

မဇ္ဈရီကလွဲပြီး သူ့ဘယ် မိန်းကလေးကိုမှ မချစ်နိုင်တော့။

မဇ္ဈရီနှင့် အဝေးဆုံးကိုထွက်သွားဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“မင်းကို ယုံကြည်ပါတယ်စင်ဒီ ... လောလောဆယ်တော့ ကိုယ် အနှောင်အဖွဲ့ မရှိစေချင်တာပါ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လုံး ငယ်ပါသေးတယ်”

“ဇင်ယော်”

“ဟင်”

“ရှင် ... ရှင်က ကျွန်မကိုထားခဲ့ဖို့ ကြံစည်တာ မဟုတ်လား ဇင်ယော်”

“မဟုတ်ပါဘူးစင်ဒီ ... ကိုယ်တို့ကြိုးစားရင်းနဲ့ အချိန်ကာလ တစ်ခုခုကို ဖြတ်ကျော်ကြရအောင်ပါ”

“စင်ဒီကတော့ ဇင်ယော့သဘောဆန္ဒပါပဲ”

ဇင်ယော့အတွက် ... အကောင်းဆုံးဇနီးမယားဖြစ်စေရန် စင်ဒီကြိုးစားခဲ့သည်။

သူမအကျင့်စရိုက်တွေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြုပြင်ပြောင်းလဲ ဖြစ်ခဲ့၏။

ဇင်ယော့ကို ချစ်သည်။

“ဇင်ယော်”

“ပြောပါ စင်ဒီ ...”

“စင်ဒီတို့အိမ်မှာ ညစာလိုက်စားပါနော် မိတ်ဆွေတွေအဖြစ် ပါပဲ”

“စင်ဒီဆန္ဒကို ကိုယ်လိုက်လျောပေးပါ့မယ်”

ဇင်ယော်ကတော့ မဇ္ဈိန်နှင့်မျက်နှာချင်း ... ချင်လေ။

စင်ဒီကိုလည်း မိတ်ဆွေအဖြစ်တော့ လက်ခံရမည်ဖြစ်သည်။

စင်ဒီ ပြန် သွား၏။

အမေကတော့ ဇင်ယော့အား စင်ဒီနှင့်စေ့စပ်ဖို့ တိုက်တွန်း နေသည်။

“စင်ဒီလေးက သားကိုချစ်မြတ်နိုးလွန်းပါတယ်ကွယ်၊ အမေ လည်း သဘောကျတယ်၊ သားကို ချစ်ချစ်ခင်ခင်၊ မြတ်မြတ်နိုးနိုး စောင့်ရှောက်ပြုစုပေးမယ့် ဇနီးကောင်းပါ”

ဒေါ်ညိုကတော့ မဇ္ဈိန်ကြောင့် သားငြင်းဆန်နေတယ်ဆို တာ သိနေသည်။

စိတ်တွေပူနေရ၏ ...

မငွေသော်ကလည်း သား ဇင်ယော်နှင့်နီးစပ်မှာစိုးရိမ်ပြီး နောင်နောင်နှင့်လက်ထပ်ပေးဖို့ အပူတပြင်း စီစဉ်နေလေသည်။

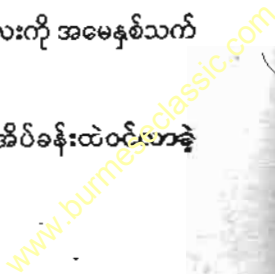
“သား ရည်မှန်းချက်အတိုင်း နိုင်ငံခြားကိုသွားမယ်အမေ၊ တခြားကိစ္စတွေအားလုံး သားပညာရေး ပြည့်စုံမှပဲ စီစဉ်ပါရစေ”

“မင်း ... မင်း မဇ္ဈိန်ကို မျှော်လင့်နေတာလားဇင်ယော်၊ အမေ့ကို စိတ်သောကရောက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“သားနဲ့စင်ဒီ ညှိနှိုင်းထားပြီးပါပြီအမေ၊ စိတ်မပူပါနဲ့ မဇ္ဈိန် ကိုနောင်နဲ့လက်ထပ်တော့မယ်”

“သား ... မင်းခေါင်းထဲမှာရော၊ မင်းနှလုံးသားထဲမှာပါ ချမ်းသာတာထက် စင်ဒီရဲ့နှလုံးသားဖြူစင်မှုလေးကို အမေနှစ်သက် သဘောကျလို့ပါ”

ဇင်ယော် ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ အိပ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့

ရှင်မြတ်နိုး

သည်။

ဘယ်တတ်နိုင်မလဲစင်ဒီ ...

မင်းက ဘယ်လောက်ပဲ ကိုယ့်အတွက် အကောင်းဆုံးတွေ ကွယ်”

ပြင်ဆင်နေပါစေ ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးရတာ မဇ္ဈရီပါပဲ။

အမေ့အတွေးမှန်တယ်။

မဇ္ဈရီကို စောင့်နေတာပါ။

“တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ပေါ့ ကိုယ်အမြဲတမ်းမျှော်လင့်နေချင်တယ်။ ကိုယ် ... မဇ္ဈရီနဲ့ပဲ ပေါင်းဖက်ချင်တယ်”

မဇ္ဈရီကို စိတ်အနှောက်အယှက် မပေးလိုပေ။

မိဘတွေအတွက် မဇ္ဈရီရွေးချယ်တာ မှန်တာပဲ။

ဇင်ယော် ညနေ စင်ဒီတို့အိမ်ဘက်သွားတော့ ဒေါ်လေးငွေသော်နှင့်ဆုံသည်။

“မင်း ငါ့သမီးကို စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ဇင်ယော်၊ ဒေါ်လေးတောင်းပန်တာပါ။ နောင်နေ့ပက သမီးမဇ္ဈရီ မလွှဲမသွေ လက်ထပ်မှာပါပဲလေ”

သူဘာမှမပြောမိ။

ဒေါ်လေးငွေသော် မာနတော့ ကျနေသည်။

စင်ဒီ ထွက်လာပြီး သူ့အနား ကပ်ထိုင်၏။

မျက်နှာလေးညှိမဲ မှုန်မှိုင်းပြိုပျက်သွားရသူက မဇ္ဈရီပင်။

“စင်ဒီလေးတို့ရော ဘယ်တော့လောက် ဖေ့စပ်ကြမလဲ”

“စင်တို့က ပညာရေးတွေ ဆုံးခန်းတိုင်မှ ဆုံးဖြတ်ဖြစ်ကြမှာ အန်တီငွေသော်”

“ဟုတ်လား”

“ဇင်ယော် နိုင်ငံခြားမှာ ... ပညာသင်ဦးမယ်လေ ... အန်ကယ်ဂျော်က နိုင်ငံခြားကို အပြီးအပိုင် ထွက်သွားကြမှာမို့ ဇင်ယော် လိုက်သွားမှာပါ”

ဇင်ယော်ရယ် ... မဇ္ဈရီ နာကျင်ကြေကွဲထိခိုက်ရပါတယ်။

မဇ္ဈရီကို ဇင်ယော်စောင့်နေချင်သေးတာ မဟုတ်လား။

ငါ့ကိုမေ့ပစ် လိုက်ပါတော့။

ငါ လက်ထပ်ရမယ်။

ဘယ်လိုမှပြောင်းလဲလို့မရနိုင်တဲ့ မဇ္ဈရီရဲ့ ကံကြမ္မာပဲလေ။

“မဇ္ဈရီ”

“ဟင်”

“ထလေ ... ကိုယ်တို့အပြင်ကိုသွားကြမယ် ... စင်ဒီတို့ကို

အနှောက်ယှက်တော့ဘူး”

ရှင်မြတ်နိုး

“အင်း ... ဟုတ်ကဲ့ ကိုနောင်”

ကိုနောင်က သူမ လက်လေးကို လာဆွဲတော့ ... သူမက ယောင်ကတမ်းနှင့် ထလိုက်လာခဲ့မိသည်။

ဇင်ယော်ရှေ့မှာ သူမလည်း မနေချင်တော့ပါဘူး။

ကိုနောင် ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့မိ၏။

အခုချိန်ကစပြီး ကိုနောင် သဘောဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေရမည် ဖြစ်သည်။

“မဇ္ဈရီ ... မင်းစိတ်ထဲမှာ ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ရမှာကို စိတ်စက်ဆုပ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုနောင် ...”

“မင်းမျက်ဝန်းလေးတွေက သက်သေပြနေပါတယ်ကွာ”
နောင်လည်း မဇ္ဈရီနဲ့ကျမှ အချစ်ဆိုတာကို သိရှိနားလည်သွားရသည်။

တန်ဖိုးထားရမုန်းလည်း သိလာရ၏။

သူ့နှလုံးသားတွေက မထင်မှတ်ဘဲနှင့် မဇ္ဈရီကို ချစ်မြတ်နိုးသွားခဲ့ရသည်။

“မဇ္ဈရီ အရမ်းစိတ်သောကရောက်နေရင်လည်း ကိုယ်စေ့စပ်ပွဲကို ရပ်ဆိုင်းပေးပါမယ်”

“ဟင်”

“မင်းရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုတွေခံစားနေရလဲဆိုတာ ကိုယ်သိနေတယ်၊ မင်းဘာဖြစ်ချင်နေလည်း မဇ္ဈရီ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ”

ဇင်ယော်နဲ့မင်း ... ငယ်ချစ်ဦးတွေဆိုတာ ကိုယ်သိထားတယ် မင်းတို့အခြေအနေတွေ ပျက်နေရာကနေ ကိုယ်သတိထားမိပြီး မင်းတို့ရွာမှာ စုံစမ်းခဲ့တာပါ။

ကိုယ့်ညီမလေးစင်ဒီအတွက် ကိုယ် ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်။

“မဇ္ဈရီ”

“ရှင်”

“မင်းနဲ့ဇင်ယော်”

“ကိုနောင် ဆက်မပြောပါနဲ့တော့နော်”

“ကိုယ်သိထားပါတယ်၊ မင်းတို့က ငယ်ချစ်ဦးတွေဆိုတာလေ”

“ရှင်”

“မင်း ဘာဖြစ်ချင်လဲ မဇ္ဈရီ”

“ဇင်ယော်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ပဲ ... ဆုံးဖြတ်ထားပါကယ်”

ကိုနောင်ရယ်”

ကိုနောင် သိနေပြီပဲ။

ရွာမှာသွား၍ စုံစမ်းတာပဲဖြစ်နိုင်သည်။

မတတ်နိုင်တော့ဘူး ...

မဉ္ဇူရီက တစ်သက်လုံး ဖုံးကွယ်နေဖို့ စိတ်ကူးထားခဲ့၏။
ကိုနောင်က ငဲ့နေတဲ့သူမချက်နှာလေးကို ဆွဲမော့သည်။

“မင်းဘာဖြစ်ချင်လဲမဉ္ဇူရီ၊ မင်းမှာ ရွေးချယ်နိုင်ခွင့်ရှိစေရမှာ

ပါ ... ပြောပါ မဉ္ဇူရီ”

ငယ်ချစ်ဦးဖြစ်၍ ဇင်ယော်နှင့်သာ ပေါင်းဖက်လိုခဲ့ကြောင်း

မဉ္ဇူရီဆန္ဒတွေကို ထုတ်ဖော်ဖို့ ဝန်လေးနေမိသည်။

ကိုနောင်က ပြုံးရယ်နေ၏။

ကိုနောင်ကရော မဉ္ဇူရီကို အလွယ်တကူစွန့်လွှတ်ပေးနိုင်ဖို့

မလား။

စင်ဒီကိုလည်း သနားမိနေသည်။

ပြီးတော့လည်း ကိုနောင်မိဘတွေရဲ့ ငွေကြေးတွေ အဖေနှင့်

မဉ္ဇူရီတို့ မိသားစု သုံးစွဲထားခဲ့၏။

သူမဆန္ဒတွေကို မြို့သိပ်ထားဖို့ပဲဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကိုနောင်နဲ့ပဲ မဉ္ဇူရီလက်ထပ်ပါမယ်၊ မဉ္ဇူရီရဲ့ အပျိုစင်ဘဝ

လေး ပြုစင်သန့်ရှင်းနေဆဲပါလို့ ... ပြောပြချင်ပါတယ် ... ကိုနောင်
သံသယ ကင်းရှင်းလေ”

“မဉ္ဇူရီရယ် မင်းကို ကိုယ်အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပါတယ်၊ ကိုယ်
က လူဆိုးတစ်ယောက်ပါ။ လူရွပ်လူပွေပါ ... ဒါပေမဲ့လေ မင်းကို
တော့ မထင်မှတ်ဘဲ ချစ်မိသွားရတယ်၊ ကိုယ် မင်းအပေါ် သစ္စာမမဲ့
ချင်တော့ဘူးမဉ္ဇူရီ ... မင်းရော ယုံရဲ့လား”

ကိုနောင်ဘက်ကနေ မဉ္ဇူရီကို လက်မထပ်လိုတဲ့အကြောင်း
အရာတစ်ခုက ရှိနေသည်။

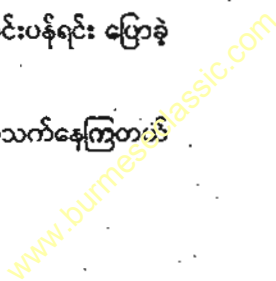
အဲဒါကတော့ ... ဇင်ယော်နှင့်မဉ္ဇူရီကို မသင်္ကာ၍ မဟုတ်
ဘဲ ကိုနောင်ကျန်းမာရေးမကောင်း၍ ဆေးစစ်ရာမှ ကိုယ်ခံစွမ်းအား
ကျဆင်းသည့် အိပ်(ဂျုံ)အိုင်ဗီရောဂါရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်၍
ဖြစ်၏။

မိဘတွေပင် မသိရှိကြသေးပေ။

“ကိုကို ... မဉ္ဇူရီကို အရယူပေးပါနော်၊ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်
လိုက်ပါ။ စင်ဒီနဲ့လုံးသားထဲမှာ ဇင်ယော်ကိုချစ်မိနေလို့ပါ။ ညီမလေး
ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဇင်ယော်ကိုမစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ပါ”

ညီမလေးစင်ဒီက သူ့ကို အနူးညွတ်တောင်းပန်ရင်း ပြောခဲ့
သည်။

“ဇင်ယော်နဲ့မဉ္ဇူရီတို့ တစ်နည်းနည်းပတ်သက်နေကြတယ်”

ဆိုတာ စင်ဒီ သံသယဝင်လာတယ်”

စင်ဒီလည်းသိနေသည်။

သူ့ရောဂါအကြောင်း ဖွင့်ပြောပြီးပြီ။

နောက်ဆုတ်ဖို့အတွက် သတ္တိမရှိတဲ့ ဖြစ်နေ၏။

နောင် ရှုပ်ပွေ့ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေ ခံရတော့မည် ဖြစ်သည်။

“ကိုနောင်နဲ့မဉ္ဇူရီ လက်ထပ်ပါ့မယ် ... ဇင်ယော်နဲ့မဉ္ဇူရီတို့ ငယ်ချစ်ဦးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခုအချိန်မှာ မဉ္ဇူရီ အားလုံးမေ့ပစ်လိုက်ပါပြီ”

မဉ္ဇူရီရယ် ... မင်းအဖေကို အကြွေးတွေ နစ်သွားအောင် ကုမ္ပဏီငွေတွေ အလွဲသုံးစားလုပ်အောင် ကိုယ်တို့သားအဖကြံစည် လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြတာပါ။

ကိုယ်ကမင်းကို ခြေတော်တင်ချင်လို့ မင်းအဖေကို ထောင် ချောက်ဆင် ကြိုးသွင်းခဲ့တာပါ။

မဉ္ဇူရီရဲ့ ဖြူစင်တဲ့ ဘဝလေးကို မဖျက်စီးလိုတော့။

“ကိုနောင်”

“ဟင်”

“တွေဝေမနေပါနဲ့ ဇင်ယော်နဲ့မဉ္ဇူရီတို့ ဘာမှမဆိုင်ကြတော့ ပါဘူးနော် ယုံပါ။ ဇင်ယော်နဲ့အလိုက်ဖက်ဆုံးက စင်ဒီပါပဲ”

ညီမလေးစင်ဒီအတွက်ပဲ နောင် စဉ်းစားနေမိသည်။

မဉ္ဇူရီကိုလည်း ရောဂါတွေ မကူးစက်စေချင်ပေ။

နောင် ဝေခွဲရခက်နေ၏။

မဉ္ဇူရီကို လက်လွှတ်အဆုံးရှုံး မခံနိုင်လောက်အောင်လည်း ဖြစ်နေသည်။

“ကိုနောင် စေ့စပ်တာတွေဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့တော့ နက်ဖြန်ပဲ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးကြမယ်လေ”

နောင်စဉ်းစားနေသည်။

မဉ္ဇူရီကိုလည်း နောင် လက်ထပ်ချင်သော ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြ နေသည်။

“မဉ္ဇူရီ ချစ်နိုင်အောင်ကြိုးစားပါ့မယ် ကိုနောင်ရယ်၊ မဉ္ဇူရီ တို့ လက်ထပ်ကြမယ်နော်”

ဇင်ယော်ကို လုံးဝမေ့ပစ်လိုက်တော့မည်ဖြစ်သည်။

သူမဘာတာ မသန့်ရှင်းနိုင်တော့။

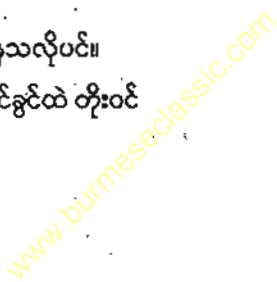
ကိုနောင်အနမ်းကို မဉ္ဇူရီ ကြိမ်ဖန်များစွာ ခံယူခဲ့ရ၏။

“ဇင်ယော်နှင့် ချစ်သူသက်တမ်းမှာ မဉ္ဇူရီကို လက်လေးပင် ထိမကိုင်ခဲ့။

ချစ်သူကို တန်ဖိုးထားတဲ့ဇင်ယော်ပါ။

ကိုနောင် ကြည့်ရတာ တွေဝေတွန့်ဆုတ်နေသလိုပင်။

မဉ္ဇူရီ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကိုနောင်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင် သည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“မဇ္ဈရီ”

“မဇ္ဈရီတို့ လက်ထပ်ကြမယ်နော်”

ကိုနောင် မနမ်းရက်တော့ပေ။

သူခန္ဓာကိုယ်မှာ ရောဂါဆိုးကြီးက စွဲကပ်နေပြီဖြစ်သည်။

မဇ္ဈရီ ပခုံးလေးကို ဖက်ထားရုံလေးပဲ ရှိနေခဲ့၏။

မဇ္ဈရီကတော့ ကိုနောင်ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောခွင့်ပြုပေးပေမယ့် သူ့မှာဆန္ဒတွေ ကင်းမဲ့နေသည်။

မင်းနဲ့ငင်ယော်တို့ပဲ ထိုက်တန်ပါတယ် မဇ္ဈရီရယ် ... မင်းထံဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေးပါ။

ကိုယ်နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးတစ်ခုလောက်တော့ ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့ချင်ပါတယ်။

ကိုယ်မင်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ပါပဲ။

မဇ္ဈရီဘက်ကနေ သူ့ကို ဘယ်လောက်ပဲ အလိုဆန္ဒတွေ ဖြည့်စွမ်းပေးဖို့ ပြင်ဆင်နေပါစေ။

သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုတွေနှင့် မျက်ရည်စတွေက သိသိသာသာကြီး ဖုံးလွှမ်းနေတာ နောင်တွေ့နေရသည်။

အခန်း (၁၈)

“ကိုကို”

“စင်ဒီ ညီမလေး”

“ကိုကိုက ... မဇ္ဈရီကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးလားဟင်၊ ကိုကိုပဲ အရမ်းချစ်တယ်ဆို မဇ္ဈရီကိုရဖို့ သံမဏိလှောင်အိမ်ကြီးနဲ့ အုပ်မိုးထားပြီးသားဆို အခုမှ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ကိုကိုအတွက်ပဲ ပိုင်ဆိုင်ထားသင့်တာ မဟုတ်လားဟင်”

ညီမလေး စင်ဒီမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ... မျက်ရည်တွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

နောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ ...

သူ့ဘဝမှာ မိန်းကလေးတော်တော်များများကို နှမချင်းကိုယ်ချင်းမစာ ဖျက်စီးဖြစ်ခဲ့သည်။

ရှင်မြတ်နိုး

အပျော်တွေ ကျူးခဲ့၏။

ညီမစင်ဒီကျတော့ ထိခိုက်စော်ကားခံရမှာ စိတ်ပူပင် ကာ
ကွယ်ပေးနေခဲ့သည်။

“ကိုကို ... ဘာဖြစ်လို့လဲ မဇ္ဈရိက တောသူမ ဖြစ်နေလို့
လား ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက် မဟုတ်လို့လား၊ ဇင်ယော်နဲ့
ပြန်ငြိသွားမှာ စင်ဒီစိတ်ပူတယ်၊ မဇ္ဈရိကြောင့် ဇင်ယော် နိုင်ငံခြားကို
ထွက်သွားမှာပါ။ အဲဒါ ... ကိုကို သိတယ်မဟုတ်လား”

စင်ဒီ မျက်ရည်တွေကျလာသည်။

ကိုကိုက လက်ထပ်ဖို့ တွေဝေနေသည်တဲ့။

မာဓိက ပြောတာပါ။

ကိုကိုက စဉ်းစားနေသည်တဲ့။

မဇ္ဈရိနဲ့ဇင်ယော်တို့ ငယ်ချစ်ဦးတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာ။

ကိုကိုရော စင်ဒီရော သိနေကြ၏။

စင်ဒီ အတင်းအကြပ် တောင်းဆိုနေမိသည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“မဇ္ဈရိနဲ့လက်ထပ်ပါနော် ... စင်ဒီ တောင်းပန်ပါတယ် ဇင်

ယော် ... မကြာခင် နိုင်ငံခြားကိုထွက်သွားတော့မယ်၊ နောက်နှစ်

စင်ဒီလည်း လိုက်သွားမှာပါ”

နောင်ကတော့ မဇ္ဈရိဘဝလေးကို မညစ်နွမ်းစေချင်တော့
ပေ။

သူ ...

ကုသိုလ်ကောင်းမှု တစ်ခုတော့ လုပ်သွားချင်သည်။

ကောင်းတာလေး တစ်ခုပါ။

“ညီမလေးကို မသနားတော့ဘူးလားဟင် ... မနက်ဖြန်ပဲ

ကိုကိုတို့ တရားဝင်လက်မှတ်ရေးထိုးဖို့ သူဟိုဘက်က တောင်းဆိုနေ
ခဲ့တာလေ၊ မဇ္ဈရိကို လက်ထပ်ပေးပါ”

ညီမလေးစင်ဒီက ငိုယို၍ လက်အုပ်ချီ တောင်းပန်နေသည်။

နောင် ဘာဆက်လုပ်ရတော့မလဲ။

သူနဲ့မဇ္ဈရိလက်မှတ်ရေးထိုးပြီးတာနှင့် ဇင်ယော်က နိုင်ငံ

ခြားကို စိတ်ခိုးခုံးချ၍ ထွက်သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။

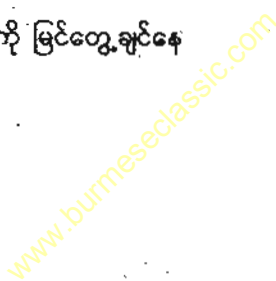
ဇင်ယော်လက်ထဲသို့ ... မဇ္ဈရိအား ပြန်အပ်စေရန် သူ

တွေဝေနေသည်။

“ညီမလေး ဘဝပျက်ပြီး သေသွားတာကို မြင်တွေ့ချင်နေ

တာလားကိုကို”

“စင်ဒီ ညီမလေးရယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

နောင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောညီမလေး စင်ဒီ ... အမြဲတမ်း
နောင် တန်ဖိုးထားခဲ့ရတဲ့ ညီမလေးပါ။

မျက်နှာပြင်လေးပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေလိမ့်ကျနေတာ မမြင်
ရက်။

“ကဲပါ ညီမလေးရယ်၊ မငိုပါနဲ့တော့ ... မဇ္ဈိရီကို လက်ထပ်
ပါ့မယ်”

“ကိုကိုရယ်”

စင်ဒီရင်ထဲမှာ စို့တက်နေတဲ့အပူလုံးကြီး ပြုတ်ကျသွားရကာ
နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်မှာ အပြုံးတွေ ထင်ဟပ်သွားရသည်။

စင်ယော့ကို စင်ဒီ ပိုင်ဆိုင်ရမှာဖြစ်မယ်။

သူမ ဘယ်လောက်အထိ အောက်ကျခံ ပေးဆပ်လာခဲ့ရလဲ။

“ကိုကို မနက်ဖြန်ပဲ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါတော့နော်”

“အေးပါကွယ်”

ညီမလေးရဲ့အမြင်ချင်ဆုံးဆန္ဒကိုလည်း နောင်ဖြည့်စွမ်းပေး
ချင်သည်။

သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မဇ္ဈိရီနဲ့လက်ထပ်မယ်။

စင်ယော့ နိုင်ငံခြားကိုထွက်သွားဖို့ပဲ အရေးကြီးသည်။

သူနှင့်မဇ္ဈိရီ လက်ထပ်မယ့်အကြောင်း လူကြီးတွေကို အသိ
ပေးလိုက်၏။

မဇ္ဈိရီရယ် ...

မင်း ဘဝလေးတွေကို နစ်မွန်းစေချင်တဲ့ ဆန္ဒမရှိပါဘူး ...

“စင်ဒီလေ ဇင်ယော့ကို အသိပေးလိုက်တော့မယ်”

“အင်း”

“ဒါမှ စင်ဒီချစ်တဲ့ကိုကိုက ... မဇ္ဈိရီက အရမ်းချောတာကိုး၊
တောသူမ ဖြစ်နေလို့လားဟင်”

ကိုကိုက ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

စင်ဒီနှုတ်ခမ်းလေးတွေ ရိုဝေစိုစွတ်နေတဲ့မျက်ဝန်းတွေနှင့်
သူမအား ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

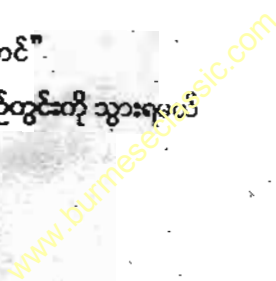
“စင်ယော့ ... မနက်ဖြန်လေ ကိုကိုနဲ့မဇ္ဈိရီတို့ တရားရုံးမှာ
လက်မှတ်ထိုးကြမယ်၊ မင်္ဂလာပွဲကတော့ နောက်နှစ်လလောက်မှ
စီစဉ်မယ် ထင်တယ်”

“အင်း”

“မနက်ဖြန် စင်ယော့လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်”

“ကိုယ် မနက်ဖြန်စောစောပဲ လေယာဉ်တွင်းကို သွားရမယ်
စင်ဒီ”

စင်ဒီ”

“ဟင် ... မြန်လိုက်တာ”

“ကိုယ် စိစဉ်ထားပြီးသားပဲလေ၊ ကိုနောင်ကိုပြောပေးပါ”

“ဇင်ယော် ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်လေ”

“ကိုယ်မပြောတော့ပါဘူး၊ ပစ္စည်းတွေထည့်ရမယ်”

“အမေရောဟင်”

“ပြန်သွားပြီ”

“စင်ဒီကိုတောင် နှုတ်ဆက်မသွားဘူး၊ ဇင်ယော်ကို လိုက်မဖို့

တော့ဘူးလား”

“အမေ ကိုယ့်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်”

အန်တီညို မကျေမနပ်ဖြစ်တာက စင်ဒီကြောင့်ပဲ ဖြစ်နိုင်

သည်။

စင်ဒီ ဖျော်သွားရ၏။

အန်တီညိုက စင်ဒီကို ချွေးမတော်ချင်နေတာပါ။

“ယောက္ခမလောင်းကြီးကို ... စင်ဒီ ဂျာမန်စိုက် စောင့်

ရှောက်ပေးထားမှာနော် စိတ်ချ ... ”

“ကျေးဇူးပါ စင်ဒီရယ်”

ဇင်ယော်ဘက်က အေးစက်နေလိုက်တာ။

စင်ဒီ အလွမ်းသယ်ချင်ပေမယ့် ဇင်ယော်က မလှုပ်။

မဇူရီက မကြာခင်ပဲ ကိုကို့ ဇနီးဖြစ်တော့မယ်လေ။

“ကိုယ် လုပ်စရာကိစ္စလေးတွေ ရှိသေးတယ်စင်ဒီ ... ကိုယ် နိုင်ငံခြားကနေ မကြာခဏ ဖုန်းဆက်မှာပါ”

“စင်ဒီလည်း ဖုန်းဆက်မယ် ... ဇင်ယော်ကို လွမ်းနေမိမှာ သိလား”

စင်ဒီ မျက်ရည်လေးဝဲဝဲနှင့် ဇင်ယော်အား ကြည့်သည်။

ရှင်မျက်ဝန်းတွေက စင်ဒီအပေါ် အာရုံစိုက်မှု လုံးဝမရှိပါ လား ဇင်ယော်။

မဇူရီကြောင့် မဟုတ်လား။

စင်ဒီ ပြန်လာခဲ့သည်။

“ကိုယ်တစ်ခါထဲ နှုတ်ဆက်တယ်နော် စင်ဒီ ... အန်ကယ်နဲ့ အန်တီကိုလည်း နှုတ်ဆက်တယ်လို့ပြောပေးပါ”

“ဇင်ယော် ဖုန်းလေးနဲ့တောင် နှုတ်မဆက်နိုင်တော့ဘူးလား ဟင်”

“ကိုယ်အလုပ်များနေတယ်”

မဇူရီ ဆွေမျိုးတော်ရမယ့်အသိုင်းအဝိုင်းတွေကို ဇင်ယော် လုံးဝ မပတ်သက်ချင်တော့။

မဇူရီ နင်တံကယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား။

ရှင်မြတ်နိုး

ပြတ်သားပါတယ်။

မနက်ဖြန် ဆယ်နာရီမှာ လက်မှတ်ထိုးကြမယ်တဲ့ ...
ဇင်ယော် မခံစားနိုင် ...

မနက်အစောကြီးထဲကနေ လေယာဉ်ကွင်းသို့ ထွက်သွား
မည် ဖြစ်သည်။

“တူလေးဇင်ယော် မင်းစိတ်ညစ်နေတာလားကွာ၊ မဇ္ဈရီက
မခံစားနိုင်ဘဲ မင်းတစ်ယောက်ထဲ ကြိမ်မှိတ်ခံစားနေရတာ မဖြစ်
သင့်ဘူးထင်တယ်”

“ကျွန်တော်မခံစားနိုင်တော့ဘူးဗျာ၊ မဇ္ဈရီကို မစွန့်လွှတ်နိုင်
ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပေးပါ လေးလေးနိုင်”

“အေးပါကွာ ... မင်း မနက်အစောကြီး ထွက်မှာမဟုတ်
လား ... အနားယူတော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”
လေးလေးနိုင် စိတ်ပူပြီးသတိပေးနေပေမယ့် ... ဇင်ယော်

ဘယ်လိုမှ မေ့ပစ်လို့မရ၊
ချစ်သူကိုစွန့်လွှတ်ဖို့အတွက် ဇင်ယော် ဘယ်လိုမှ သည်းမခံ
နိုင်ဖြစ်နေသည်။

စိတ်ထဲမှာ နာကျင်ကြေကွဲရလွန်း၍ ဘယ်တုန်းကမှ

မသောက်ဘူးတဲ့ အရက်တွေသောက်နေမိသည်။

“မဇ္ဈရီ ငါတို့နှစ်ယောက် တကယ်ပဲဝေးကြရတော့မယ်၊ နင်
ပျော်နေလား၊ ငိုနေလား”

သူ အရက်ကို မူးအောင်သောက်နေမိသည်။
မနက်ဖြန်ဆိုရင် ငယ်ချစ်ဦးကို အပြီးအပိုင်စွန့်လွှတ်ရတော့
မည်ဖြစ်၏။

ဇင်ယော် မနေနိုင် ...
ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှ မဇ္ဈရီဆီ ဖုန်းဆက်မိသည်။

“မဇ္ဈရီ ... နင် မနက်ဖြန် လက်ထပ်တော့မယ် မဟုတ်
လား”

“ဇင်ယော် နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... အရက်တွေသောက်နေ
တာလားဟာ”

“အင်း ... ငါလေ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမသောက်ဖူးတဲ့ အရက်
တွေကို ဘာဖြစ်လို့သောက်နေတာလဲလို့ မေးပါဦး”

ဇင်ယော်အသံကြီးက အာလေးလျှာလေးကြီးနှင့် အရက်
တွေ အလွန်အကျွံသောက်ထားပုံပင်။

မဇ္ဈရီ ဘာဖြစ်လို့သောက်တာလဲဆိုတာ မမေးလိုတော့။
မဇ္ဈရီ သိနေ၍ဖြစ်သည်။

ရှင်ပြတန်း

“ငါနှုတ်ဆက်တယ် မဉ္ဇူရီ မနက်အစောကြီး လေယာဉ်ထွက်
ကို ဆင်းတော့မယ်လေ”

“နင်လည်း တကယ်ပဲထွက်သွားတော့မှာလား ဇင်ယော်”

“ငါမနေနိုင်လို့ပါ ... အရမ်းနာကျင်ကြေကွဲရလို့ပါ မဉ္ဇူ
ငါထိန်းချုပ်ထားလို့ကို မရဘူး၊ အရမ်းပေါက်ကွဲနေတယ်”

“ငါနင့်ကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ မမြင်မတွေ့ချင်ဘူးဇင်ယော်၊ မဉ္ဇူ
က နင့်ဘဝအတွက် အသုံးမဝင်တဲ့အရာတစ်ခုပါ”

“နင် အရမ်းရက်စက်တယ် ... မဉ္ဇူရီ ... ငါကတော့
လောက် အသံမမာဘူး ... ငါ နင့်ကိုခွဲပြီး စင်ဒီကို လက်ထပ် မသွား
ဘူး ... ငါ့မှာ အဲဒီလောက် သတ္တိမရှိဘူး”

“ဇင်ယော်”

“နင့်ကိုချစ်တယ် ... ငါ ဒီညတစ်ညလုံး ပြောပိုင်ခွင့်ရှိတာ
မဟုတ်လား မဉ္ဇူရီရယ် ... ငယ်ချစ်ဦးရယ်”

“နင့်ကိုငါမချစ်တော့ဘူး ငါ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုနောင့်အ
သစ္စာရှိရမယ်၊ သူ့ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါခွင့်လွှတ်တယ် နောက်ထပ် ငါ့ဆီ
ဘယ်တော့မှဖုန်းမဆက်နဲ့တော့ ဇင်ယော်”

“မဉ္ဇူရီ ... နင် ... နင် ... မဉ္ဇူရီ”

မဉ္ဇူရီ ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်တဲ့အပြင် ဓာတ်ခဲပါထုတ်ပြီး အိပ်

ပေါ်ပစ်တင်လိုက်သည်။

ဇင်ယော်ရယ် မဉ္ဇူရီလည်း မခံစားရပဲနေပျံ့မလား။

ဒါပေမယ့် ...

ငါ့ဘဝနဲ့ငါပဲလေ။

ဇင်ယော် အရက်တွေသောက်နေတာ မဉ္ဇူရီစိတ်ပူမိ၏။

စင်ဒီကို သွားပြောရမလား။

“နင် ... နင်ဘယ်တုန်းကများ အရက်တွေသောက်လို့လဲ
ဇင်ယော် အရူး”

မဉ္ဇူရီ ငိုပစ်သည်။

တသိမ့်သိမ့်ပဲ ရှိုက်ငိုပစ်မိသည်။

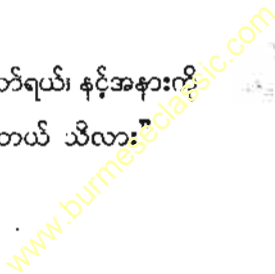
ရင်တွေ ကွဲအက်နေပြီ။

နင် ငါစိတ်ပူအောင် ဘာဖြစ်လို့လုပ်ရတာလဲ အရူးကောင်
ဇင်ယော်။ ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား။

မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် နင့်အနာဂတ်ကို ဖျက်စီးပစ်
လိုက်မလို့လား။

“ဟင့် ... အဟင့် ... ဟင်း”

“မဉ္ဇူရီ ရူးတော့မယ်ထင်တယ် ဇင်ယော်ရယ်၊ နင့်အနားကို
ငါပြေးလာပြီး နင့်ကို ကုတ်ဖို့ ထုရိုက်ပစ်ချင်တယ် သိလား”

ဇင်ယော် အရမ်းမှူးနေပြီလား။

လေးလေးနိုင်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အသိပေးချင်သည်။

“ဟင့်အင်း ... ငါဘယ်သူ့ကိုမှ အသိပေးတော့ဘူး၊ ငါ့နား
ဘာဆိုင်တော့လို့လဲ ... နင့်ဟာ ဦးနှောက်မရှိတဲ့အလုပ်လုပ်
လုပ်ချင်သလောက်လုပ် ... မဇ္ဈိရီရဲ့ တရားဝင်ခင်ပွန်းက ကိုနှောင့်
ဖြစ်တော့မယ်”

သူမတစ်ယောက်ထဲ ဆောက်တည်ရာမရအောင် နာထူ
ပေါက်ကွဲနေရတာ အနားမှာရှိနေတဲ့အရာတွေကို ဆွဲယူပစ်ပေါက်
မိသည်။

“မဇ္ဈိရီ ... သမီး”

အမေက သူမအခန်းထဲဝင်လာသည်။

မဇ္ဈိရီ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ချင်တော့။

တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုပစ်မိနေ၏။

အမေက သူမအနားကပ်ထိုင်သည်။

“ဟိုကောင်ဇင်ယော် ဖုန်းဆက်တယ်မဟုတ်လား”

“အမေသွားပါ မဇ္ဈိရီတစ်ယောက်ထဲ နေပါရစေနော်”

“မနက်ဖြန် သမီးလက်ထပ်ရတော့မယ်၊ တစ်ညလုံးငိုထား
မဖြစ်ဘူးနော် မဇ္ဈိရီ ... မိဘတွေကို ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်မလုပ်

သား”

“အမေရယ်”

သမီးခံစားနေရတာကို ... ဒေါ်ငွေသော် မကြည့်ရက်ဝေမထို

ခြားနည်းလမ်းတွေမှ ရွေးစရာမရှိတာ။

မိမိတို့ ပေးဆပ်ရမယ့် အကြွေးတွေ ပေးဆပ်နိုင်ခြင်း မရှိ

တာ။

သူဌေးသား နောင်နောင်ကပင် လက်ထပ်တာ ကျေးဇူးတင်

ဦးမည် ဖြစ်သည်။

“မဇ္ဈိရီ ညည်းအလှူးထမနေစမ်းပါနဲ့၊ ဇင်ယော်ကို ညည်းပဲ

နှုတ်လိုက်ပြီဆို”

“သမီး ခဏလေးပဲငိုပါရစေ ... တစ်ညလုံးမငိုပါဘူး အမေ၊

သမီးဘဝကို သမီးသိပါတယ်”

“အမေ မှားတာပါ။ အမေပဲ ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်တွေ လုပ်ခဲ့မိ

တာပါ။ အမေတောင်းပန်ပါတယ်၊ အမေမိသားစုတွေ အပူမီးတွေ

ဆောက်လောင်စေဖို့ အမေပဲ ဖန်တီးခဲ့တာပါအေ”

အမေ မျက်ရည်တွေကျပြီး တောင်းပန်စကားတွေ ပြောနေ

တာကို မဇ္ဈိရီ မကြည့်ရက်။

သူမ ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်သည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“အမေ ထွက်သွားပါတော့၊ မဇ္ဈရီ မငိုတော့ပါဘူး၊ ဇင်ယော် ကဲ့ မဇ္ဈရီကိုယ်တိုင်က စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်တာပါ”

“တခြားနည်းလမ်းမှ ရွေးချယ်စရာမရှိတော့တာလေ၊ အမေ လည်း နောင်တတွေရနေမိတယ်သမီးရယ် ... အခုချိန်မှာတော့ နောင်နောင်ဘက်က အထင်လွဲစရာတွေ၊ အထင်သေးစရာတွေ မရှိ အောင် သတိထားပါကွယ်”

အမေ့သမီးလေးကို သနားလိုက်တာဟု အမေရေရွတ်ရင်း ပြန်ထွက်သွားသည်။ ငယ်ချစ်ဦးရေ ...

ဇင်ယော်နှင့် ဝေးရပြီဆိုတဲ့ အသိက သူမ စိတ်တွေကို နောက်ကျိုကြေကွဲ ရူးသွပ်မတတ် ခံစားနာကျင်ရသော်လည်း သူမ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၉)

မဇ္ဈရီက ...

အရမ်းလှပချောမော အိစက်လွန်းနေသည်။

နောင်နောင် မထိမတို့ရက် ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်လေး ဖြစ်သွား မေမယ့် တင်းတင်းရင်းရင်း ပန်းပုရုပ်လေး ထုဆစ်ထားသလိုလို နောင်နောင် နာကျင်ရ၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ ပထမဆုံး ချစ်မိသွားသည်။

“ကိုနောင်”

“မဇ္ဈရီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ... မဇ္ဈရီကို လက်မထပ်ချင်တာလား၊ မချစ်နိုင်တာလား”

“မဇ္ဈရီကိုချစ်ပါတယ်၊ ကိုနောင် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ်ဆို

ရင် မဇ္ဈရီကို ပထမဆုံး ချစ်မိသွားတာပဲ”

“ကိုနောင်မျက်နှာ ညှိုးနေသလိုပဲ၊ ဘာအခက်အခဲတွေရှိနေလဲ၊ မဇ္ဈရီကို ပြောပြပါ၊ မဇ္ဈရီ သတ္တိလည်း မကြောင်တတ်ပါဘူး နားလည်မှု ပေးနိုင်ပါတယ်”

“မဇ္ဈရီ”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို မင်းမချစ်ပါဘူး ... မင်းချစ်နေခဲ့တာက မင်းရဲ့ ငယ်ချစ်ဦးပဲ ထင်တယ်”

“ကိုနောင် ...”

“မင်းမိဘတွေကြောင့် မဟုတ်လား ... ကိုယ့်ကိုပြောပါ၊ မင်းနှလုံးသားတွေကို မင်းအဖေအတွက် ပေးဆပ်လိုက်တာလား”

“ကျွန်မတို့က မကြာခင် ဇနီးမောင်နှံတွေဖြစ်ကြတော့မှာ လေ၊ ဘာဖြစ်လို့မဆိုင်တာတွေ သိချင်ရတာလဲ မဇ္ဈရီဘက်က ဇနီးမယားကောင်း ပီသစေရမှာပါ”

ကိုနောင်အကြည့်တွေက တစ်မျိုးပဲ။

စူးရှနက်ရှိုင်းလွန်းနေသလိုပင်။

မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ခပ်မှိုင်းမှိုင်းအရောင်တွေ လွှမ်းအုပ်ထားတာ။

မဇ္ဈရီနှင့်ဇင်ယော်တို့ကို မသင်္ကာဖြစ်နေတာလား။

မဇ္ဈရီကို မသဒိနေတာလား။

“ကိုနောင်”

“ဟင်”

“လက်မှတ်ထိုးပွဲကို ရွှေ့ဆိုင်းချင်လို့လားဟင် ... ကိုနောင် မျက်ဝန်းတွေက မကြည်လင်ဘူး၊ သံသယတွေရှိနေလို့လား”

“လက်မှတ်ထိုးပွဲကို မဖျက်ပါဘူး၊ ကိုယ်က မဇ္ဈရီကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ ကိုယ်အရင်က ဆိုးသွမ်းပေတေနေခဲ့တာတွေကို နောင်တရနေတယ်”

မင်းကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကိုယ်ပိုပြီး ကြောက်ရွံ့လာတယ်။

ကိုယ်ထင်တယ် ...

ကိုယ့်မိုက်ပစ်အတွက် အပြစ်ဒဏ်ခံရတာပဲ။

သူ့ရင်တွေ ပူနေသည်။

မိဘတွေကိုလည်း ပြောမပြရက်။

အပျော်လွန်ကြူးတဲ့ အမှားတွေကြောင့် သူ့မှာ ရောဂါစွဲကပ်နေတာ ကြိုတင်မှိုက်ခံစားနေရတာပင်။

နောင် စိတ်ပင်ပမ်းလာရ၏။

ရှင်မြတ်နိုး

ငယ်ချစ်ဦးစုတ် ရှင်မြတ်နိုး

အဘိုးကို ဝိုင်းဆိုင်ခွင့်ရနေပါလျှက်နှင့် ဝေးရတော့မယ့်အဖြစ်
တွေ ... ခေမာနိုင်ဖြစ်နေသည်။

“သားရေ ... အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလေ၊ သွားကြရ
အောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ ... ”

“ကိုကိုတို့ကလည်းလေ ဘာတွေ နှစ်ကိုယ်ကြား တွတ်ထိုး
နေရတာလဲလို့ ... နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူတူနေရတော့မယ့်ဟာ”
စင်ဒီကတော့ အပျော်ဆုံးဖြစ်နေသည်။

ဇင်ယော် ထွက်သွားပြီ။

စင်ဒီလည်းလိုက်သွားဖို့ စီစဉ်ထား၏။

မဂ္ဂျရီက ကိုကိုဇနီး တရားဝင်ဖြစ်တော့မယ်။

“သမီးလေးမဂ္ဂျရီလည်း လာလေ ... ဟိုတယ်ကို သွားကြရ
အောင်”

ဦးကျော်ခေါင်က အနာကျင်ရဆုံးပင်။

ယောက်ျားချင်းမို့ နောင်နောင်က ဘယ်လိုကောင်မျိုးလဲဆို
တာ မိမိအသိဆုံးပါပဲ။

သမီးကိုရော ချစ်ရဲ့လား။

နောင်နောင်ကိုကြည့်ရတာ စိတ်မပါသလိုပင်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဦးကျော်ခေါင် စိတ်ပူမိနေသည်။

အပြစ်မဲ့တဲ့သမီးလေး မိမိဇနီး ငွေသော့အလိုဆန္ဒတွေကို ...
အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်မိသည့် အပြစ်ပဲ။

သမီးလေးမဂ္ဂျရီက တန်ဆာခံပေးဆပ်နေရသည်။

“ကိုကျော်ခေါင် ရှင်ဘာလုပ်နေတာလဲ ... သွားမယ်လေ
ရှင့်သမီးက သူဌေးသားနဲ့သားတာပါ။ ဘာမှပူပင်မနေနဲ့”

မိမိကိုယ်တိုင်ရော ...

သမီးလေးအတွက် စိတ်အေးတယ် ထင်နေလား ကိုကျော်
ခေါင် ...

ကျွန်မရင်တွေ မီးတောက်နေတာပါ ...

နောင်နောင်လက်ထဲ ထိုးအပ်လိုက်ရုံပဲ ရှိတယ်လေ။

မတတ်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား ...

ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ အပြစ်တွေတင်မနေပါနဲ့တော့ရှင် ...

ဒေါ်ငွေသော်စိတ်ထဲကနေ ပြောမိနေသည်။

“ကဲ ... သွားကြစို့ ဧည့်သည်တွေရောက်နေကြရင် အားနာ
ခရာကွယ်”

မိသားစုနှစ်ခုပေါင်းပြီး လက်မှတ်ရေးထိုးမည့်ဟိုတယ်သို့
ထွက်လာကြသည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မဇ္ဈရီ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ တရားဝင် ဇနီးမယားဖြစ်ဖို့ နာနီပိုင်းအလိုလေးမှာ ငယ်ချစ်ဦး ဇင်ယော့်ကို နောက်ဆုံး သတ်ရ တမ်းတမိနေ၏။

မဇ္ဈရီ အပျိုစင်ဘဝလေးမှာပါ နောက်ဆုံးသတ်ရ တမ်းတ ခွင့် ရှိသည်ဟုထင်သည်။

“ဇင်ယော့်ရယ် ... နင်ကတော့ မဇ္ဈရီနဲ့အဝေးဆုံးကို ထွက် သွားပြီမဟုတ်လား၊ နင့်ဘဝကို အောင်မြင်စေချင်တယ်ဟယ် စင်ဒီ နဲ့လက်ထပ်ပါ။ နင့်ကိုချစ်တဲ့မိန်းကလေး ... ”

ဇင်ယော့်အပေါ် စင်ဒီ ဘယ်လောက်အထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ မဇ္ဈရီသိနေသည်။

အရာရာပြည့်စုံနေတဲ့စင်ဒီက ဇင်ယော့်အတွက် ဇင်ယော့်ဆန္ဒ အတိုင်း ပြုပြင်နေထိုင်ပြခဲ့၏။

ကောင်းပါတယ် ဇင်ယော့် ...

ဒါက မဇ္ဈရီ ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့လမ်းပါ။

ကြမ်းကြမ်းနုနု ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး မဇ္ဈရီဖြတ်သန်း ရမယ်လေ။

နောက်ပြန် မကြည့်တော့ပါဘူး။

ကားတွေက လက်မှတ်ရေးထိုးပွဲကျင်းပမည့် ဟိုတယ်ဆီ

ဦးတည်၍ မောင်းနေသည်။

“ဟယ် ... ဟိုမှာ အန်ကယ်ဂျော်နဲ့အန်တီမိတို့ လေးလေး နိုင်လည်းပါတယ်၊ ဇင်ယော့်ကိုပို့ပြီး ပြန်လာကြတာထင်တယ်”

စင်ဒီ အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်ရင်း နှုတ်ဆက်နေသည်။

မဇ္ဈရီတတော့ မကြည့်တော့။

ငိုမိတော့မယ် ...

ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေ၏။

နာကျင်ရသည်။

“အန်ကယ်ဂျော်၊ လေးလေးနိုင် လက်မှတ်ထိုးပွဲကို လာမယ်

မဟုတ်လားဟင် ... ဇင်ယော့် ထွက်သွားပြီလား”

“ထွက်သွားပြီ ... လေယာဉ်တက်မှပြန်လာကြတာပါ။

ဆက် လိုက်လာမယ်လေ အချိန်မီလို့တော်ပါသေးရဲ့”

“ဇင်ယော့်ကိုလွမ်းလိုက်တာ လေးလေးနိုင်ရယ်”

“ဇင်ယော့်ကလည်း စင်ဒီကို အမြန်ဆုံးလိုက်လာဖို့ မှာလိုက် ပါတယ်”

“တကယ်”

“တကယ်မှာလိုက်တာပါ”

ဦးနိုင် တမင်ပြောပစ်လိုက်တာပါ ... မငွေသော်ကြောင့်ပဲ။

မိမိတူလေးကို နှိမ်ချင်တဲ့ဟာမကြီး။

ငါ့တူက သူ့ဌေးသမီးလေးကို လက်ထပ်မှာ။

ဇင်ယော်က ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ ပြောမနေတော့ဘဲ
လေယာဉ်ပေါ် တက်သွားလေသည်။

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မဇ္ဈရီပါလာပါတယ်၊ မဇ္ဈရီပဲ”

ဇင်ယော် ... နောက်ဆုံးပြောသွားတဲ့ စကားပင်ဖြစ်သည်။

ဦးနိုင်ပင် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲခဲ့ရ၏။

စိတ်မကောင်းပါဘူး ...

“သွားနှင့်မယ်နော်”

မဇ္ဈရီ ဖျက်ရည်ကျင်ချင်နေသည်။

နင်လည်း စင်ဒီကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်ပြီလား ဇင်ယော်။

နင်မှန်ပါတယ်လေ ...

မဇ္ဈရီ လုံးဝ အဖြစ်မတင်ပါဘူး။

နှင့်ရင်ထဲမှာ မဇ္ဈရီက ထာဝရကိန်းပေးပေးနေမှာပါ။

ငါသိနေတယ်ဇင်ယော် ငါ့ရင်ထဲမှာလေ ဇင်ယော်ပဲထာဝရ

ကိန်းအောင်းတည်ရှိနေမှာပါပဲလေ။

“မာမိ ... အား ... သား ... အရမ်းမောလာတယ်၊ ခေါင်း
တွေမူးနေတယ်၊ အား ...”

“ဟင်”

မဇ္ဈရီ ဘေးနားမှာကပ်ထိုင်နေတဲ့ ကိုနောင်က သူမအပေါ်
မြို့လဲကျလာကာ ကားက လမ်းဘေးမှာထိုးရပ်သွားသည်။

“သား ... သားနောင် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နေမကောင်းဘူး
လား”

“အိမ်ပြန်မယ်မာမိ သား ... သား နေလို့မရတော့ဘူး၊ အရမ်း
မောလာတယ် အား ... အမယ်လေး”

“ဆေးခန်းတစ်ခုခုကိုမောင်း”

မောင်းလာတဲ့ကားတွေက အားလုံးထိုးရပ်သွားကြသည်။

ကားပေါ်ကနေ ဝိုင်းအုံ့ဆင်းလာကြသည်။

“ကိုကျော် ခင်းဗျားတို့ ဟိုတယ်ကိုသွားနှင့်ပါ၊ အစီအစဉ်
ဖျက်သိမ်းကြောင်း ပြောလိုက်ပါတော့ဗျာ ... သားအခြေအနေက
မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆေးရုံပဲသွားကြပါ၊ နောက်ပိုင်း စိတ်မပူပါနဲ့”

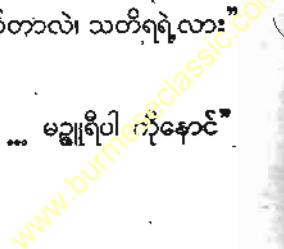
မဇ္ဈရီလည်း ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီမသိတော့။

ကိုနောင်နောက်ကိုပဲ လူကြီးတွေနှင့်အတူလိုက်ခဲ့ရသည်။

“သား ... ကိုနောင် မင်းကဘာဖြစ်တာလဲ၊ သတိရရဲ့လား”

“ကိုကို ... ဘာဖြစ်တာလဲကိုကို”

“ကိုနောင် ... သတိရရဲ့လားဟင် ... မဇ္ဈရီပါ ကိုနောင်”

ကိုနောင်နားထဲမှာ အသံတွေကဝေးသွားလိုက် ... နီးလာ
လိုက်နှင့် အသက်ရှူလို့မဝ။

မွန်းကြပ်နေသည်။

သူလုံးဝ မအိပ်တဲ့နေ့ ညတွေ များလွန်းလို့ထင်တယ် ...
ရောဂါရှိနေပြီဆိုတာသိထဲက စိတ်ဓာတ်တွေကျနေရတာ။

မိဘအသိုင်းအဝိုင်းတွေနှင့်ရင်ဆိုင်ရမှာ ရှက်ကြောက်နေခဲ့
၏။

ညီမလေးစင်ဒီအတွက် သူဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်သလောက် ပေးခဲ့
ပြီပဲ။

မဇ္ဈိရိဘဝလေးကိုလည်း အနှောင်အဖွဲ့ကင်းကင်း ဖြတ်သန်း
စေချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြနေခဲ့သည်။

“ကိုကို ... ”

“သား ... နောင် ... ”

“ကိုနောင် ... မျက်လုံးတွေဖွင့်ကြည့်ပါဦး ... မဇ္ဈိရီလေ”
သူ အသံတွေကိုကြားနေရသည်။

မိသားစုအသံတွေရော မဇ္ဈိရီ အသံလေးရောပဲ။

အသံတွေက ပီပီသသကြားနေရာက လေတိုးလျှက် ဝေ့ပါ
သွားရသည်။

“သား ... နောင် မာမိခေါ်နေတာ ကြားရဲ့လားကွယ်”

ကိုနောင်ကမလှုပ်တော့။

အသက်ကို မျှင်မျှင်လေးပဲရှူနေသည်။

ဆေးခန်းက အရေးပေါ်ဆေးကုသမှုတွေ ပြုလုပ်၏။

မဇ္ဈိရီ ကိုယ်တိုင်ပင် လေထဲမှာ လွင့်မျောနေသလိုလို စိတ်
တွေထဲမှာ အသိတွေ ကင်းမဲ့ချင်နေသည်။

“လူနာက နှလုံးအားနည်းလွန်းနေတယ် ... စိတ်တော့
ခကောင်းပါဘူး။ လူနာမှာ အိပ်(ရှု)အိုင်ဗွီရောဂါရှိနေတယ်။ ကိုယ်ခံ
အားလည်းကျနေတယ် အအိပ်ပျက်၊ အစားပျက်လည်း ဖြစ်နေလို့
ထင်တယ် မရတော့ဘူး”

“ရှင်”

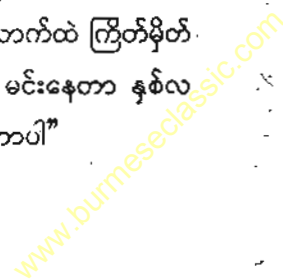
“ဗျာ”

“ဘာပြောတယ်ဒေါက်တာ၊ သားမှာလေ ... သားမှာ”

ကိုနောင်အမေ မူးလဲကျသွား၍ စင်ဒီကပွေ့ထားလိုက်ရ
သည်။

မဇ္ဈိရီကိုယ်တိုင် အဖြစ်အပျက်တွေအတွက် လက်ခံလို့မရ
အောင် ထူပူသွေးပျက်မတတ် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေသားရယ်၊ မင်းတစ်ယောက်ထဲ ကြိတ်မှိတ်
ခံစားနေတာထင်တယ်၊ ချစ်စံအိမ်လေးထဲမှာ မင်းနေတာ နှစ်လ
လောက်တောင်ရှိပြီပဲ ... ဒက်ဒီ ပေါ့လျှော့ခဲ့တာပါ”

ကိုနောင်အား မဇ္ဈရီ အထိတ်တလန့်နှင့်ကြည့်သည်။
မျှင်မျှင်လေး အသက်ရှူနေရာကနေ လုံးဝငြိမ်သက်သွား
တော့၏။

သူမ အော်ဟစ်သံကြောင့် သက်ဆိုင်ရာဆရာဝန်တွေ မြေး
လာပြီး စစ်ဆေးကြသည်။

“လူနာ ကွယ်လွန်သွားပါပြီ”

“ရှင်”

“သားရယ်”

“ကိုကိုရေ ... ကိုကို ... မဖြစ်နိုင်တာပဲ စင်ဒီလက်မခံဘူး။
စောစောကပဲ ကိုကိုအကောင်းကြီးပါ။ မဇ္ဈရီကို လက်မထပ်ချင်လို့
ကိုကိုငြိမ်နေတာလား။”

မဇ္ဈရီကတော့ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ... မေမေ့ကိုဖက်
တွယ်ထားမိသည်။

စင်ဒီပြောသလိုပဲပဲ စောစောကပဲအကောင်း မဇ္ဈရီနှင့်
လက်ထပ်ဖို့ ဟိုတယ်ကိုသွားနေကြတာလေ။

စင်ဒီ ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်မကို လက်မထပ်ချင်လို့လား
ကိုနောင်။

ရှင် နောက်နေတာလား။

မိသားစုတစ်ခုလုံး လက်မခံနိုင်တဲ့ ကိုနောင်သေဆုံးခြင်းက

မှန်တကယ်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

“အားလုံးလက်ခံလိုက်ကြပါတော့ကွာ ... သားနောင်က
လောကကြီးထဲကနေ ထွက်ခွာသွားပါပြီ”

ကိုနောင်ဒက်ဒီက ... ကြော့စို့နစ်သံကြီးနှင့်ပြောသည်။

ကိုနောင်မာမိကလည်း သားကိုဖက်၍ ငိုကြွေးနေ၏။

စင်ဒီလည်း အတူတူပဲ။

မဇ္ဈရီသာ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပင် ရင်ထဲမှာ စို့နစ်
ကျင်နေသည်။

“ကိုနောင်ရယ် ... မဇ္ဈရီနဲ့လက်ထပ်ဖို့တွေဝေနေတာ
ကြောင့်ပဲလားဟင် ... မဇ္ဈရီဘဝကို မနှစ်ရက်လို့မဟုတ်လား။

ကိုနောင်က မဇ္ဈရီကို မချစ်ဘူးလို့ ထင်နေခဲ့တာပါ။ အခုတော့ မဇ္ဈရီ
စို့ချစ်ကြောင်း သက်သေပြလိုက်တာလားဟင်”

အမေက မဇ္ဈရီကိုတွဲ၍ အပြင်သို့ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

ကံကြမ္မာတွေက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်
ပြောင်းအလဲ မြန်ဆန်လွန်း၏။

ဘာတွေလဲ အမေကတော့ သမီးကံကောင်းတယ်အေ ...

အကြင်လင်မယား မဖြစ်သေးလို့တဲ့။

အဖေက မင်း စကားကဘာလဲ မငွေသော် ... အတ္တကြီးပြန်

ရှင်မြတ်နိုး

သူဌေးမိသားစု ကြားသွားပါဦးမယ်ဟု တိုးတိုးသတိပေးနေသည်။

“မဇ္ဈရီ ... ကံကောင်းတာလား၊ ကံဆိုးတာလားတောင် မသိ တော့ပါဘူး ကိုနောင်ရယ်၊ ကြောက်တယ် ... ”

မဇ္ဈရီဘဝက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကဲ့ရဲ့ပြောဆိုစရာ ဖြစ်သွားမလားပဲ။

ပြီးတော့လေ ကိုနောင်နဲ့မဇ္ဈရီတို့ ကင်းရှင်းကြပါ့မလား လို့တွေ့ပြီး သံသယတွေဝင်နေကြမှာပါ။

တကယ့်ကို လူသိရှင်ကြား ကိစ္စကြီးပါ။

လက်ထပ်စာချုပ်မှာ တရားဝင်လက်မှတ်ထိုးပြီး တစ်လအတွင်း လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကြီး ကျင်းပတော့မှာပါ။

သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းကျလာနေသည်။

အခန်း (၂၀)

မဇ္ဈရီလည်း ငါးနှစ်ဆိုတဲ့အချိန်တွေကိုဖြတ်သန်းပြီး မိဘတွေ ကွယ်လွန်သွားသည်။

အတိတ်ကအဖြစ်အပျက်တွေကို မသိချင်တော့။

မဇ္ဈရီတို့မိသားစုတွေ ... နယ်စပ်မြို့လေးတစ်မြို့မှာ ဇာတ်

မြုပ်နေကြတာ ကြာပါပြီ။

ငယ်ချစ်ဦးဇင်ယော်နှင့် အဝေးဆုံးမှာ ဘာသတင်းမှ မကြားရ

စေရန် ရှောင်တိမ်းနေထိုင်ခဲ့၏။

စင်ဒီရော မိသားစုဝင်တွေရော အတိတ်ကို မေ့ပစ်ထား

သည်။

“မဇ္ဈရီ”

“ဟင် ... မမချော”

“မမချော ဈေးသွားဝယ်ဦးမယ် ... မဇ္ဈရီ လိုက်ခဲ့ပါ... အမြဲတမ်းတစ်ယောက်ထဲ အိမ်တွင်းပုန်းမနေပါနဲ့ မဇ္ဈရီ”

မမချောနှင့် မဇ္ဈရီတို့နှစ်ယောက်ထဲ ဈေးဆိုင်လေးဖွင့် နယ်စပ်မြို့လေးမှာ နေထိုင်လာခဲ့ကြသည်။

“ငါးနှစ်လောက်ပဲဆို ... အတိတ်က တို့နဲ့အရမ်းဝေးနေတဲ့ မဇ္ဈရီရယ် လာပါ။ မမချောနဲ့ ဈေးဝယ်လိုက်ခဲ့”

“အင်း”

“ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ... စိတ်သောကတွေနဲ့ပဲ ရစ်ထဲ လုံးထွေးမနေစမ်းပါနဲ့ ညီမလေးဘဝ ပြန်စသင့်ပါပြီ”

“မဇ္ဈရီလည်းစဉ်းစားနေပါတယ် မဇ္ဈရီညင်ထားတဲ့ ဒီမိုင်းပညာကို အသုံးချပြီး စီးပွားရေး ပြန်လုပ်မယ်လို့လေ”

“ကောင်းတယ်မဇ္ဈရီ ... အရမ်းကောင်းတာပဲ”

မဇ္ဈရီ ဒီလောက်အထိ တိမ်းရှောင်ပုန်းအောင်းပေးနေခဲ့တဲ့ စင်ဒီတစ်ယောက် ကျေနပ်နိုင်မယ်ဟုထင်သည် ... ဇင်ယော်နဲ့ လက်ထပ်ကြပြီးရောပေါ့ သူတို့က မိသားစုလေးတောင် ဖြစ်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

“ဇင်ယော်ကို မဇ္ဈရီ တစ်နေ့တစ်ရက်တစ်စက္ကန့်မှ မမေ့နိုင် သေးဘူးလေ၊ ဇင်ယော်တို့ဘယ်မှာလဲ နိုင်ငံခြားမှာထင်တယ်”

ဇင်ယော်အကြောင်းတွေးမိတိုင်း မျက်ရည်တွေကစဲချင်နေ သည်။

မဇ္ဈရီ နှလုံးသားထဲကနေ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ ထုတ် ပယ် ပစ်လိုက်လို့ မရတဲ့အရာ။

“မဇ္ဈရီ”

“ဟင်”

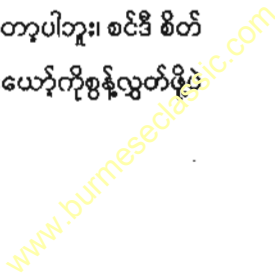
“သွားကြမယ်လေ”

မဇ္ဈရီ မြို့ကြီးပြကြီးကို ရှောင်ဖယ်နေခဲ့တာ နှစ်တွေကြာပြီ လေ။

ဇင်ယော် မြန်မာပြည်မှာ ရှိမနေဘူးဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ပါ။ ကိုနောင် တစ်လပြည့် ဆွမ်းကျွေးအပြီး မဇ္ဈရီတို့ မိသားစု တိုင်ပင်၍ နယ်စပ်မြို့လေးကို ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြသည်။

“မဇ္ဈရီ... တောင်းပန်ပါတယ် မဇ္ဈရီနဲ့ကိုကိုတို့ လက်မထပ် ဖြစ်ဘူးဆိုတာ ဇင်ယော်ကိုအသိမပေးပါနဲ့ စင်ဒီလေ ဇင်ယော်ကို ချစ်တယ်၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ မဇ္ဈရီကပဲ စွန့်လွှတ်ပေးပါနော်”

“ဇင်ယော်နဲ့မဇ္ဈရီလည်း မထိုက်တန်တော့ပါဘူး၊ စင်ဒီ စိတ် မပူပါနဲ့ ကိုနောင်နဲ့လက်မထပ်ဖြစ်လည်း ဇင်ယော်ကိုစွန့်လွှတ်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ”

ရှင်မြတ်နိုး

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မဉ္ဇူရီရယ်၊ ကျွန်မနဲ့ဇင်ယော်တို့ အပြန်ဆုံးလက်ထပ်မယ်၊ နိုင်ငံခြားမှာပဲ အပြီးအပိုင်နေကြမယ်၊ စင်တစ်ယောက်ထဲဇင်ယော်ကို အပိုင်သိမ်းထားတော့မယ်လေ”

စင်ဒီကတောင်းဆိုခဲ့သည်။

မဉ္ဇူရီကလည်း ဇင်ယော်ကို စွန့်လွှတ်ပြီးသားပါ။

သူမဘဝက မတင့်တယ်တော့။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့လွန်းနေသည်။

အတင်းအဓမ္မတွေ ပြောခံခဲ့ရ၏။

မဉ္ဇူရီမှာ အိပ်(ဂျီ)အိုင်ဗွီပိုး ကူးစက်ခံစားရပြီ ဟု၍ဖြစ်သည်။

“မဉ္ဇူရီ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ အတိတ်ကအကြောင်းတွေ မစဉ်းစားတာအကောင်းဆုံးပဲ မေ့ပစ်လိုက်”

“မဉ္ဇူရီလေ ဒါကြောင့် အပြင်ကိုမထွက်ချင်တာပါ။ ဇင်ယော်ကို ဘာဖြစ်လို့မေ့ပစ်လို့မရတာလဲ၊ မဉ္ဇူရီ မကျေနပ်ဆုံးပဲ”

“ဒါကတော့ ငယ်ချစ်ဦးတွေဖြစ်လို့ထင်တယ်၊ ညီမလေးရယ် နှစ်တွေကြာပါပြီ”

ဇင်ယော်ကရော မဉ္ဇူရီကို မေ့ပစ်လိုက်နိုင်လားဆိုတာလည်း တစ်ခါတစ်ရံမှာ မဉ္ဇူရီ သိချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြနေခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ မေ့ပစ်လိုက်တာပဲကောင်းတယ်၊ သူတို့

ငယ်ချစ်ဦးချယ် ဂူချင်တယ်

ကလေးတွေတောင် ရနေပြီပေါ့လေ”

မဉ္ဇူရီကတော့ အသက်နှင့်ခန္ဓာမြဲနေသရွေ့ပဲ ဇင်ယော်ကို သတိရ တမ်းတလွမ်းဆွတ်နေမည် ဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်သား ပေါင်းဖက်နိုင်ခွင့် လုံးဝ မရှိတော့တာတောင် သူမက မျှော်လင့်စောင့်စားနေဆဲ ဖြစ်၏။

မျက်ရည်တွေက ကျရှည်သည်။

စိတ်တွေကို ဖျောက်ဖျက်၍ ဈေးဝယ်ဖို့ပဲ စိတ်ကိုနှစ်ထားလိုက်၏။

ရင်တွေနွေးထွေး လှိုက်ခါနေဆဲပင်။

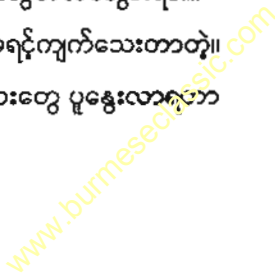
“ကျွန်မပြန်ချင်ပြီ မမချောရယ်၊ စိတ်ထဲမှာ ငိုချင်လာတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး၊ စိတ်တွေမလုံခြုံတော့ဘူး”

“အပြင်ကို မထွက်တာကြာလို့ပါမဉ္ဇူရီရယ်၊ ဘာစိတ်မလုံစရာရှိလဲ”

မဉ္ဇူရီ ဘယ်လိုမှ ဆက်ပြီးဈေးဝယ်လို့မရတော့။ လူအုပ်ကြားထဲမှအတင်းတိုးထွက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်မှ စိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သွားရ၏။ မမချောကတော့ မဉ္ဇူရီ စိတ်တွေ မရင့်ကျက်သေးတာတဲ့။

မဉ္ဇူရီကတော့ အေးစက်တဲ့နှလုံးသားတွေ ပူနွေးလာရတာကို တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ကြီးဖြစ်လာသည်။

ရွှေမြစ်နိမ့်

“မဇ္ဈရီ ညည်းလေး စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး အနားယူနေနော်၊
မမအပြင်ခဏ ထွက်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မဇ္ဈရီမှာလည်း မမချောရိုနေလို့လဲ ... အထီးကျန်စွာ
စိတ်ဓာတ်အင်အားတွေ ကျဆင်းနေတတ်သည်။

ဇင်ယော်ရယ် ...

နင့်ကိုမဇ္ဈရီ ဘယ်လိုမှမေ့ပစ်လို့မရဘူး။

အရမ်းလွမ်းတယ်ဟာ။

ရူးချင်တယ် ...

“အိမ်ရှင်တို့ ... အိမ်ရှင်တို့ရှိလား”

“ဟင်”

အပြင်မှ အသံကြားရသည်။

ဇင်ယော်အသံနှင့် တူလိုက်တာ။

ဒုက္ခပါပဲ ...

မဇ္ဈရီ ရူးချင်နေပြီထင်တယ် ...

ဇင်ယော်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာနိုင်မလဲ။

ဇင်ယော်က နိုင်ငံခြားမှာပါ။

“အိမ်ရှင်တို့ ... ဧည့်သည်ရောက်လာနေတယ်”

“ဟင်”

မမချောလည်း မရှိဘူး။

မဇ္ဈရီ အိပ်ခန်းလေးထဲကနေ ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ဘယ်ကဧည့်သည်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ဧည့်သည်ဆို

တာ လာရောက်ခြင်းမရှိခဲ့။

ဈေးဆိုင်လည်း ပိတ်ထား၏။

မဇ္ဈရီ အပြင်ရောက်လာသည်။

“မဇ္ဈရီ”

“ဟင် ... ဇင် ... ဇင်ယော် နင် ... နင် ဇင်ယော်လား”

“ဟုတ်တယ် ... မဇ္ဈရီ ... ”

“နင် ... နင် ... ဘယ်ကနေရောက်လာတာလဲ၊ ဒီနေရာကို

နင်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေလဲ”

“ဧည့်သည်ကို မထိုင်ခိုင်းတော့ဘူးလား မဇ္ဈရီ”

“ဟင် ... အင်း ... ထိုင်”

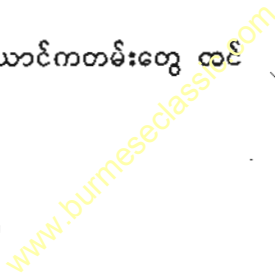
ဇင်ယော် ဟုတ်ရဲ့လား။

နည်းနည်း ဝနေသည်။

လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

ဇင်ယော်လည်း မဇ္ဈရီပဲ ကယောင်ကတမ်းတွေ ထင်

ယောင်ထင်မှား ဖြစ်နေလို့လား။

မင်းမြတ်နိုး

“မဉ္ဇူရီ”

“ဟင်”

“ငါပါ ဇင်ယော်ပါ၊ နင် ဒီမြို့လေးမှာရှိတယ်ဆိုလို့ ငါလာခဲ့တာပါ။ နင့်ကို မထင်မှတ်ဘဲ ဈေးဝယ်နေတာတွေ့လို့ နောက်ကနေ လိုက်လာတာလေ”

“ဇင်ယော်ရယ်”

မဉ္ဇူရီက တမ်းတလွမ်းဆွတ်နေရတဲ့ ငယ်ချစ်ဦးဇင်ယော်ကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မဉ္ဇူရီ အသိတွေပင် ကင်းမဲ့ချင်သည်။

ပျော်လည်းပျော်သွားတယ်။

ငိုလည်း ငိုချင်တယ်။

ဇင်ယော် ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ဖက်တွယ်ထားပစ်ချင်သည်။

“စင်ဒီရော ... နင့်မိန်းမ စင်ဒီလေ၊ နင် ... နင်တို့ ကလေးတွေရော ရနေကြပြီထင်တယ်”

ဇင်ယော်အကြည့်တွေက မဉ္ဇူရီထံသို့ စူးခနဲ ကျရောက်လာသည်။

နင် ဘာဖြေမလဲ ...

နင် ပြောမယ့်စကားတွေကို ငါလေ သိသိကြီးနဲ့ ကြောက်နေ

ငယ်ချစ်ဦးချစ် ဂူချင်တယ်

တယ်။

ငါ မဟုတ်တာတွေ ဘာဖြစ်လို့ကြားချင်နေခဲ့ရတာလဲ။ နင်နဲ့စင်ဒီ လက်မထပ်ဖြစ်ဘူးတို့ စင်ဒီ ကွယ်လွန်သွားပြီ

ဆိုတဲ့ စကားတွေလေ။

“မဉ္ဇူရီ”

“ဟင်”

“ငါနဲ့စင်ဒီတို့ လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး”

“ဘာပြောတယ် စင်ဒီက နင့်ကို အရမ်းချစ်တာလေ နင်ငြင်းတာလား။ အရွေးပဲ ... မဉ္ဇူရီကို လာနောက်မနေနဲ့နော် ဇင်ယော်”

“နင့်ကိုငါ ဘယ်တုန်းကများ နောက်ဖူးလို့လဲ မဉ္ဇူရီရယ်။ ငါအတည်ပြောတာပါ ... ငါအစောကြီးထဲက ဘယ်သူမှမသိနိုင်တဲ့ နေရာတစ်ခုကို သွားခဲ့တာပါ။ ငါ့မွေးစားမိဘတွေရော၊ ငါ့အမေနဲ့ လေးလေးနိုင်ရော”

“ဇင်ယော် နင် ... နင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

“မဉ္ဇူရီကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမချစ်နိုင်လို့လေ”

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်အပိုင်းအဝန်းက လူတွေနှင့်မတွေ့ဆုံဘဲနေခဲ့သည်။

အမေဆုံးသွားတာပင် မသိခဲ့။

စင်ဒီကို ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်မှ လက်မထပ်နိုင်တာ သူ

www.burmeseclassic.com

အသိဆုံးပင်။

လေးလေးနိုင်နှင့်ပင် လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်မှ သူပြန်ဆက် သွယ်ခဲ့သည်။

“စင်ဒီ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ၊ အမေရိကားမှာပဲနေတယ်၊ တိုယ်ကတော့ တစ်ယောက်ထဲပဲလေ ... အခုလေးလေးနိုင်နေမ ကောင်းဘူး၊ ဖုန်းဆက်လို့ ငါပြန်လာခဲ့တာပါ။ ရန်ကုန်ရောက်မှ နှင့် အကြောင်းတွေသိရတယ်၊ လေးလေးနိုင်က နင်နေတဲ့လိပ်စာကို စုံစမ်းပြီး လွှတ်လိုက်တာပါ မဇူရီ”

မဇူရီကတော့ ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားလောက်အောင် အဖြစ်အပျက်တွေက ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရသည်။

အိပ်မက်ပမာပဲ ဇင်ယော်က ငယ်ရုပ် အနည်းငယ်ပြောင်းလဲ သွားတာပဲရှိ၏။

သူမ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက ကြောင်စိစိလေးဖြစ်နေသည်။

“တို့နှစ်ယောက်က ငယ်စဉ်လေးထဲက ဘယ်လို ... ကြောင်း နဲ့မှ မခွဲခွာပါရစေနဲ့လို့ သစ္စာဆိုထားကြတာလေ”

“ဟင် ... ဇင်ယော် ဘာတွေလဲ၊ နင် ဘာတွေလာပြောနေ တာလဲ၊ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးထင်တယ်၊ ငါ ... ငါက ယောကျ်ားတစ် ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ထားတယ်”

“နင်တို့ ... လက်မှတ်ထိုးဖို့သွားတဲ့အချိန်မှာပဲ ... နင်

ဘယ်ယောကျ်ားနဲ့ပဲ လက်ထပ်ထားပါစေ နင်အခု လူလွတ်လေ”

“မဇူရီကတော့ ... ဇင်ယော်ကို လက်မခံနိုင်တော့ဘူး၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဖြစ်တော့ ငါလက်ခံနိုင်ပါတယ်”

မဇူရီကတော့ ဇင်ယော်ကို ချစ်သူအဖြစ်လက်မခံနိုင်ပေ။ သူမစိတ်က ခုထိမလုံမလဲဖြစ်နေရသည် ထင်သည်။

သူမ ငြင်းဆန်နေပေမယ့် ဇင်ယော်ကတော့ မဇူရီကို လက် ထပ်ဖို့ပဲ တောင်းဆိုနေသည်။

“ငယ်ချစ်ဦးရယ် ... ကိုယ်ရူးရတော့မယ် ... မဇူရီကို ငါဘယ်တော့မှ မစွန့်လွှတ်ဘူး ... တို့နှစ်ယောက်ကို တားဆီးဟန့် တားမယ့် သူတွေလည်းမရှိတော့ဘူး”

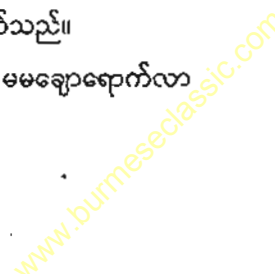
“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဇင်ယော်ရယ်၊ တို့တွေ မိတ်ဆွေတွေအဖြစ်ပဲ နေကြရအောင်ပါ”

“မဇူရီ”

“အို”

ဇင်ယော် ဘာမှတွေဝေမနေတော့ဘဲ မဇူရီအနား တိုးကပ် ကာ မဇူရီခန္ဓာကိုယ်လေး ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

“ဇင်ယော် ... ဘာလုပ်တာလဲ လွှတ်ပါ၊ မမချောရောက်လာ တော့မယ် ... ငါရှက်တယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

“မမချောနဲ့ကိုယ်တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ၊ သူကလွတ်လိုက်တာလေ၊ မမ
ချောက မင်းနဲ့အဆင်မပြေမချင်း ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

“ကိုယ်တို့အရွယ်တွေရလာပြီပဲ မဇ္ဈရီရယ်၊ ထပ်ပြီး အဝေးမခံ
နိုင်လို့ပါ။ ကိုယ်တို့ အတူတူနေကြမယ်၊ မိသားစုဘဝလေးကို တည်
ဆောက်ကြရအောင်ပါ”

“ဇင်ယော် ... ဟို ... ဟိုလေ အမယ်လေး ... နင်ကလည်း
ဟာ လွတ်ပါ”

“မဇ္ဈရီတို့နှစ်ယောက်လုံး အမြဲတမ်း ... သတိရလွမ်းမော
တမ်းတနေကြတာပါ၊ ပူးစာရှင်အစစ်အမှန်တွေမို့ ပြန်ဆိုကြရတာပါ
တွေဝေမနေပါနဲ့တော့”

မဇ္ဈရီ ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်နိုင်ခြင်းမရှိတော့ပါဘူး။

မဇ္ဈရီလည်း ငယ်ချစ်ဦးဇင်ယော်ကို စက္ကန့်မလပ် သတိရ
တမ်းတနေရတယ်။

ဇင်ယော်ရင်ခွင်ထဲမှာ သူမ ဆက်လက်ရုန်းကန် ဖယ်ရှား
ခြင်း မပြုတော့ဘဲ တိုးဝင်ငြိမ်သက်နေမိသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

